

உ

சிலமயம்.

நீருச்சிற்றம்பலம்.

முத்தமிழ்க்கவியவர்களியற்றிய

சசீந்திரத்தலபுரணம்

இஃது

பாளையங்கோட்டை

சைவசமயாபிவிநீதிசபைநதாபகர்

மஹாவித்வான் சித்தார்தரநாகரம்

அரன்வாயல்

வேங்கடசுப்புப்பிள்ளையவர்களால்

பிழையறப்பரிசோதிக்கப்பட்டு,

சென்னை அகஸ்தியர்கூடம்

ஜீவராக்காரி தீதசிந்தரிசபைநதாபகர்

“மந்திரசுகவைத்தியசிங்கம்”

சி. கு. நடராஜபண்டிதரவர்கள்

விருப்பத்தின்படி.

பாளையங்கோட்டை

மு. நல்லசிவன்பிள்ளையவர்களால்

சென்னை :

இந்து யூனியன் அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1895,

Register copy right.

E409

சூசீபத்திரம்.

எண்.	பெயர்.	கவி.	பக்கம்.
க	பாயிரம்	...	கக
,,	புராணவரலாறு	...	கஉ
,,	அத்திரிமஹாமுனி தவம்புரிமகிமை	...	கரு
உ	அத்திரிமஹாமுனி பிரமசபையிற்சென்றது	...	கக
ங	அனஞ்சயை கற்புமகிமை	...	கஉ
ச	தேவிமார் விரதம்	...	கரு
ரு	நாரதர் வருதல்	...	கஉ
கூ	காகுடி கொடுத்தல்	...	கரு
எ	இலிங்கோற்பத்திமகிமை	...	கஉ
அ	அருச்சுனையின் மகிமை	...	கரு
கூ	சத்தவிருடிகள் பூசித்தல்	...	கக
கௌ	வசிட்டாதியர் பூசித்தல்	...	கஉ
கக	சங்கராசாரியர் பூசித்தல்	...	கக
கஉ	அயிராவதச் சருக்கம்	...	கரு
கங	திட்டைச் சருக்கம்	...	கரு
கச	இந்திரன் பூசித்தல்	...	கரு
கரு	வேள்விமலைச் சருக்கம்	...	கச
ககூ	கங்கையுற்பத்தி	...	கஉ
கஎ	கன்னியாகுமரி சருக்கம்	...	கௌ
கஅ	அகத்தியமுனி பூசித்தல்	...	கரு
ககூ	மருத்துமலை சருக்கம்	...	கக
உௌ	பாசுராமன் பூசித்தல்	...	எ
உக	மூவேந்தர் பூசித்தல்	...	உௌ
உஉ	பிரமோற்பத்தி	...	கரு
உங	புன்னாகவனம்	...	ககூ
உச	மதுசூதனனை அகத்தியன் பூசித்தல்	...	கூ
உரு	மதுசூதனனைக் கருடன் பூசித்தல்	...	கக
உகூ	கலாவதி சரிதைக் சருக்கம்	...	கங
உஎ	நக்கிராலையச் சருக்கம்	...	கச
உஅ	சனகாதியருக்குபதேசித்தல்	...	கக
உகூ	அகலிகை மகிமைச் சருக்கம்	...	கரு
ஙௌ	ஆக்கினவற்கி சருக்கம்	...	உௌ

உ

புத் தகவிளம்பரம்.

அடியிற் குறித்த புத்தகங்கள் வேண்டியவர்கள் திருநெல்வேலியில்லா பாளையங்கோட்டை “ஆரியமதாபிவித்திசபையின்” செக்ரட்டெரி யவர்களுக் கெழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

	கிறையம்.	தபால்.
சுசீந்திரத்தலபுராணம்.	3—0—0	0—1—0
தூற்றுக்குடி மு. சுப்பராயபிள்ளையவர்கள் பாடிய திருச்செந்தூர் ஸ்ரீசுப்பிரமணியர்	1—4—0	0—1—0
• பஜனைக்கீர்த்தனைகள்.		
இராமலிங்கசுதகம்.	0—4—0	0—0—6

 P. M. தேவநாயகம் அய்யங்கார்.

செக்ரட்டெரி,

“ஆரியமதாபிவித்திசபை” பாளையங்கோட்டை

சிறப்புப்பாயிரம்.

சென்னை அஷ்டாவதானம்

பூவை - கலியாணசுந்தரமுதலியாரவர்கள்

இயற்றியது.

நீலமண்டிலவாசிரியப்பா.

உலகிற் சேதன ருற்ற மும்மல
மலகில் போக மவற்று லொரீஇப்
போதாந் தனது பொற்சர ணீவான்
தாதான் மியமாச் சமைந்த குணத்தை
யுன்னருஞ் சத்தியென் றோர்பெயர் நிழீஇ
யன்னவ டன்னு லகிலமு மருளிச்
சாட்சி யளவாச் சங்கர னெழுஉங்
காட்சிக் கினிய கயிலைத் தமிழை
யம்புவி யனைத்து மமைய வமைத்த
கும்பந் தனில்வருங் கோலக் குறுமுனி
பதியா வதையும் பண்பு பயந்த
பொதிகைக் கவாசி போந்த திகையி
லொன்றே மூன்று யுருவ மாகி
நன்று யாவையு நடத்து நியதியை
மானிட ரறிவான் மனனுதா லத்திற்
றாணுமா லயனெனத் தனிப்பெயர் கொடே
பரசு மறைகள் பயனு யுதித்த
வாசி னடியி லமர்ந்த பெம்மான்
வசிகரித் தோங்கி வளருந் தலமாஞ்
சுசீந்தர கேத்திரத் தொல்புகழ் முற்றும்
வடமொழி தன்னில் வழங்க நோக்கிப்
படர்தமிழ் மொழியாற் பாடி வைத்தன
னழகிய முத்தமி ழார்கலிப் புகுந்து
முழுகி யாடுறாஉ முதிர்ந்த புலமை
யொத்தவி னியாரு முயரினும் பூதாய்
முத்தமிழ்க் கவிஞன் முத்தமிழ்க் கவிஞ

னென்றிட வப்பெய ரியற்பெய ராக
 நன்றென வாய்ந்த நாவலர் பெருமா
 னத்தரு னூலி னருமையைக் கண்டே
 சுத்தநல் லச்சிற் றுலங்க வைத்தனன்
 தாளாண் மையனிற் றலைமை பூண்ட
 வேளாண் குலத்தில் விளங்க வந்தோ
 னெத்தகை யாரு மினிது பேசு
 முத்தையன் பெற்ற முத்தென வொளிர்வோன்
 பத்தியிற் சிறந்த பலரு மேத்துஞ்
 சுத்த சைவத் தொன்மை மரபின
 னன்பு கல்வி யடக்கஞ் சீல
 பண்பு கருணை பதிந்து வாய்ந்து
 சொல்லரும் புகழிற் றேன்றி வளரு
 நல்ல சிவனென் னண்பன் றானே.

சிறப்புப்பாயிரமுற்றிற்று.

சாத்துகவிகள்

உளையாசிரியர் மஹாவித்வான்

காஞ்சீபுரம் சபாபதிமுதலியாரவர்கள் குமாரர்
 பாலசுப்பிரமணியமுதலியாரவர்கள்

இ ய ற் றி ய னு.

எழுசீர்க்கழ்நெடிலாசிரியச்சந்தவிருத்தம்.
 சொற்பொருட்சுவை யமைந்ததோர்நல
 சுசீந்திரத்தல புராணமாம்
 பொற்புமிக்கிலரு னூலைநன்னிலம்
 புகழ்செய்முத்தமிழ்க் கவிஞனும்
 அற்புதத்தினை டறைந்தனன்னதனை
 பச்சிவிட்டுவெளி யிட்டனன்
 சிற்பரன்றனருள் பெற்றநல்லசிவன்
 பிள்ளையென்னவரு செல்வனே.

திருமயிலை வித்துவான்

சண்முகம்பிள்ளையவர்களியற்றியது.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

நீர்பூத்த வேணியனார் தாணுமா லயர்முக்க ணிமலர்மேய, கார்
பூத்த பொழிலுடுத்த சுசீந்திரக்குப் புராணமொன்று கனிவாய்த்
தந்தான், பேர்பூத்த முத்தமிழக் கனிவாண னதையாரும் பெட்டி
னாட, வேர்பூத்த வெழுதாத வெழுத்திவிட்டா னல்லசிவ னெங்
கள்கோவே.

ஸ்ரீமத் - முருகதாசசுவாமிகள்

மாணக்கர்களிலொருவராகிய

தி-செ-சித்திரபுத்திரபிள்ளையவர்களியற்றியது.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பூவருநான் முகத்தோனும்புருடோத் தமனுஞ்சிவனும்பொருளொன்றாகி
மூவருமாம்விதங்காட்டுஞ்சுசீந்திரத்தின்மான் மியத்தை முறையதாக
ஏவருநன்கினிதுணரவொன்றையாயிரமாக்கியீய்ந்தான் விண்ணார்
தேவருமேதினம்புகமுநல்லசிவன்கங்கைகுலதிலகனருளே.

மஹாவித்வான் சித்தாந்த ரத்தினாகரம் அரன்வாயல்

வேங்கடசுப்புப்பிள்ளையவர்கள் சோதரர்

அ. தங்கவேலுப்பிள்ளையவர்களியற்றியன.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மாவணையமடநல்லார் பூவணையம்பாலினு மணத்தேன்பில்கு
ங், காவணையமனந்தபுரக்கோவணையும்புகழ்போ லுங்கதிர்கான்மாட,
மேவணையர்மகிழ்நரோடு மேவனகுபொருளிடனும் விளங்கவாமூர்,
தூவணையத்தொளிர்வைங்கூம்ப் பாவணிக்குடைநகர் சுசீந்திரத்
துள். (க)

கற்புமணநாறுமுல்லைக்கொடியணையாளருண் ஞானங்கமழ்வைதி
கப், பொற்புமிகுமத்திரிமாமுனிமுனியற்றருந்தவத்தாற்புணரப்பெ
ற்ற, விற்புருவவாணுதன்மின்னரசெனுமோரருளையவிரும்பிப்போ
ற்றும், அற்புருவக்குழவிண்முவருமாகுந்தாணுமாலயர்செயாடல்.

பாடலெலாஞ்சொற்சுவையும் பொருட்சுவையுமலிந்தொழுகு
ம்படியேபாடி, வாடலிலாழுத்தமிழ்தேர்சுருணொருநாவல்லோன்
மண்ணோர்க்கீந்தா, னேடலரிந்நூற்சில்லோரொழுதாதவெழுத்தினி
லச்சிட்டாரோனு, நீடதனுட்பிழைதபுத்துத்திருத்தமுறப்பதிப்பிப்
பானினைவுபூண்டு. (௩)

பணிவுமிகும்பண்புடைய நல்லசிவன்பிள்ளையென்போன்பரிந்
துவேண்டத், தணிவனாவாழ்வேற்கரனார்க்கன்பின்மிளிர்பாற்கரனே
ர்தக்கோன்முன்னூற், நுணிவுணருமெய்க்கல்வித்துறைபோயநிறை
தூயர்குழுங்காட்சி, யணிவிளக்குமகம்போலுமுகமலர்ந்துபுகழுட
ம்புகவிரப்பெற்றேன். (௪)

அவைவிளக்குமறிஞர்செவி வாய்மடுப்பப்பிரசங்கவயிர்தழுட்
டுஞ், சுவைவிளக்குஞ்சித்தாந்தரத்தினாகரமெனவேதோன்றுஞான
ச், சிவைவிளக்குமுழுமதிவேங்கடசப்புநாவலவன்றிருத்தநலகக்,
கவைவிளக்குங்கடலுலகிலச்சிட்டுவழங்கினனெக்காலுமவாழி. (௫)

சென்னைநகர்ப்பண்டிதை

பூமிதி - ம - மனோன்மணியம்மாள்

இயற்றியது.

எத்தவத்தரும்பாவும் மும்மைமூர்த்திகளாகி யிவருங்காணு
விறையாகிநின்றதான் றுணுமாலயவுருவ மெவாகருங்காட்டி
யித்தனாயிலெழுங்கருளு மெழிற்சுசீந்தரத்தலத்தினிணையில்சீர்த்தி
யெவ்வுலகுநனிதேர்ந்து கொண்டாடியன்புருவா யினிதிங்கேதத
முத்தமிழ்நற்கவிராஜ னருங்கயிலைச்செந்தமிழின்முடித்துச்சொற்ற
முபங்கியபத்தியகத்திய புராணத்தருமைமுன்னத்துன்னி
யுத்தமமுத்தையவே டவமனைத்துமேதிராள்வுதித்துவாழு
முயர்சைவன்மிகநல்ல சிவன்பிள்ளையச்சிட்டிங் குதவினனால்.

Namasivayam Tiruvalluvar

கணபதி துணை.

சூதா னுமாலயன் றுணை.

சுசீந்திரத்தலபுராணம்.

விக் கினேசுரர் வணக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடி டிபாசிரிய விருத்தம்.

முன்னு தவள வண்டின் முகம்பொரு கொம்பு மும்பர்
பின்னுற முன்வந் தெய்திப் பிரமரஞ் சலித்து வேதம்
பன்னுற வளிருழ் கண்ணும் பரம்புதே னிரம்பு தாரு
மன்னுறு மெழில்சேர் தும்பி வதனனை வணங்கு வோமே. (சு)

வேறு.

நாணுமாலயன்.

பூமா துபொருந் தியமார் பினனு
நாமா துதிருந் தியநா வினனுந்
தாமோ தரனுஞ் சிவதா னுவெனுஞ்
சீமா னைநினேர் துதினம் பணிவாம். (சு)

உடையவள்.

இமையா சலமீன் றருமா ரிசொலற்
கமையா வுலகந் தருமன னைவினோர்
தமையாண் முகிறங் கைசிவன் புணர்மா
துமையா னையுவர் துதினந் தொழுவாம் (ஊ)

வேறு.

வினுயகர்.

தேவரு முனிவருந் தெரிசித் தேத்துமம்
மூவரு மியற்றுமுத் தொழிற்கு முன்னமே
மேவருந் திறல்பெறும் வேழமா முகன்
பூவரும் பதத்தையெய் போதும் போற்றுவாம். (சு)

சுப்பிரமணியர்.

தேவயானையைத்தினஞ் செயிர்க்கும் வல்லிந்
தாவுமான் வயிற்றவ தரித்தி யென்றுபின்
மேவவேள் விமலையில் வேட்ட கேட்டுவப்
பாவைசேர் சரவண பவனை வாழ்த்துவாம். (௨௮)

வேறு.

சுட்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள்.

நான் சம்பந்த மெய்துஞ் சமணுயிர்க்
கூன சம்பந்தஞ் செய்தோ னுலகெனுந்
தான சம்பந்தஞ் சைவமென் றாக்கிய
ஞான சம்பந்த மொந விற்றுவாம். (௨௯)

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்.

தாக்குஞ் சூலைக்கி டைந்துச கோதரி
வாக்கு மந்திர மாக்கொண்டு வல்வினை
நீக்கு மாறு நினைவு சிவனிடத்
தாக்கு நாவுக் கரசனை வாழ்த்துவாம். (௩௦)

சுந்தராமூர்த்திசுவாமிகள்.

எடுத்த பேருல கெங்குமென் னெண்ணேபோற்
றடுத்த நான்மறை யாதியை யாதியிற்
றெடுத்த காதற் பாவைமுன் றாதென
விடுத்த சுந்தரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம். (௩௧)

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

பூச கன்புகழ் பூசைகொள் வோனெனுந்
தேச கன்மகர்த் தாவின் செயலினுற்
பாச கன்மம் பறித்தசொன் மாணிக்க
வாச கன்றிருத் தானே வணங்குவாம். (௩௨)

தண்டியடிகள்.

தந்தை தானேத் தடிந்தான் றுளினிற்
சந்தை பூண்டவன் சேடமுந் தாமமு
முந்த நாமமும் பெற்றருண் முற்றிய
வெந்தை யானதண் டசனைப் போற்றுவாம். (௩௩)

வேறு.

அடியார்கள்.

சுத்தி யுள்ளந் தணிந்தக்கு மாலிகை சூழிச்
சித்தி யுள்ளவ ராகியஞ் செழுத்தையுஞ் செவிக்ஞ்
சத்தி யுள்ளவ ராய்ச்சிவ தாணுவின் ருண்மேற்
பத்தி யுள்ளவ ரெவரவர் பாதமே பணிவாம்.

(௧௧)

பாயிரம் முற்றிற்று.

புராணவரலாற்றுச் சருக்கம்.

கலிகாலத்துறை.

பாரும் வானமும் வரன்முறை யாவையும் படைத்து
சேரும் வாணியோ டகமகிழ் நான்முகத் தேவன்
சாருஞ் சத்திய லோகத்தி லமரர்மா தவத்தோர்
யாரு மேதொழப் பதுமபீ டிகையிலீற் றிருந்தான்.

(௧)

இருந்த காலையில் முனிவரர் பலரும்வந் தீண்டிப்
பொருந்த யாந்தவஞ் செய்தரு மகம்பல் புரிந்தே
திருந்த வோரிட மெவ்விட மெனவருள் செய்யென்
றருந்த வஞ்செயும் புங்கவ ரியம்பவங் கவனும்.

(௨)

விருப்ப தாயொரு தருப்பையை நேமியாய் விடுத்தித்
தருப்பை தான்சென்று தரித்ததெத் தானமத் தான
மிருப்ப தாமுமக் கெனவிறை யியம்பவல் விறைவன்
மிருப்ப தாம்புயந் தொழுது செல்வழிச் சென்றார்.

(௩)

சென்ற தம்புவி தனிலொரு வனத்திடை சேர்ந்தே
நன்ற தாமென நைமிச மமர்ந்ததந் நலத்தா
லன்ற தவ்வன நைமிச ரணியமென் றறைய
நின்ற தெவ்வன மவ்வன் மொப்பதின் னிலத்தில்.

(௪)

கந்த மூலங்காய் கனிநனி கலந்தன கலந்தே
சந்த நாண்மலர் குழுமின கெழுமென தருப்பை
யந்த வேள்விசெய் சீமிதையு நிறைந்தன வதன
லிந்த கல்வனத் தெய்தவெத் தவஞ்செய்தோ மென்றார்.

(௫)

என்று மியாமிருந் திருத்தவ மிபற்றுதற் கிடமீ
தொன்று மேகுறை வின்றென வருத்தவ முஞ்நறித்
துன்று வேள்வியுஞ் செய்துவே தியர்வனஞ் சூழ்ந்தா
ரன்று மாதவச் சூதமா முனிவனுங் கணைந்தான்.

(சு)

சிவந்த மேனியில் வெளுத்தவெண் ணீற்றொளி திகழ
நிவந்த வார்சடை தாழ்தர வருபவ னேர்போய்த்
தவந்த வாதுசெய் மறையவர் வரன்முறை தாழ்ந்தே
யுவந்து தம்மிருக் கையிற்கொணர்ந் தாசன முதவி.

(எ)

அங்கு நற்றவ னிருந்துழி யருக்கிய முதலாய்த்
தங்கு பூசனை வரன்முறை யியற்றிமா தவத்தோ
ரிங்கு நீவரப் பெற்றதெந் சவப்பய னென்னப்
பொங்கு மாதரம் புகன்றிட வாங்கவன் புகல்வான்.

(அ)

இற்றை நான்வரை செய்தநற் றவப்பெய னெனக்கிள்
றுற்ற தாதலா லுங்கள்பா லடைந்தினி துவப்பப்
பெற்ற நானிதன் மேற்பெறும் பேறென்கொல் பெருமை
நற்ற போதன றோயென முனிவரர் நவ்வ்வார்.

(க)

முன்ன ரேபதி னெண்புரா ணத்தையு மொழிந்தா
யன்ன மாபுரா ணங்கடோற் றியவர லாற்றை
யின்ன மும்விரித் துணர்த்துதி நீயெமக் கெனவே
சொன்ன மாதவர்க் குவந்துரு தன்சொலத் தொடுத்தான்.

(க0)

முனிவிர் காணன்று நன்றுநீர் மொழிந்தவம் முறையே
யினிதி யானுமக் கியம்புவ னுட்கொள்வீ ரென்னத்
தீனிமு தற்பரா சரனெனு ஞானவான் றருவின்
'கனியை நல்வியா தனைத்தியா னித்தனை கருத்தில்.

(கக)

முற்ற வேநினைந் தொருமையா யிருக்கமேன் முகிழ்த்துச்
சொற்ற நான்மறை யந்தனைர் கேண்மின்மெய்ச் 'சுருதி
கற்று ளோரும்வே தமுமின்றி முன்பிலோர் காலத்
தற்ற தூலெனத் தலைமயக் குற்றதிவ் வகிலம்.

(க2)

எம்ம தத்தினி லெய்தின ரம்மத மிதுவே
'சம்ம தப்பொரு ளெனமதித் தறநெறி தவறி

வெம்ம தத்தினுன் மயங்குத லறிந்தருள் வேதன்
செம்ம லர்க்கண னிவர்மழு வாளிபாற் சென்றார்.

(௧௩)

புண்ணி யந்திரண் டெனத்திகழ் வெள்ளியம் பொருப்பி
னண்ணி யிப்பரி சரைசெய விதழியி னறம்பூங்
கண்ணி யன்மலர்க் கண்ணனை நோக்கினின் கலையி
லெண்ணி யோர்கலை பராசர முனியிடத் தெய்தி.

(௧௪)

முந்தை யோசனை கந்தியோ டம்முனி முயங்க
மைந்த னாகிரீ யவதரித் திடுதிமுன் மறைவா
மெந்த வேதமு முனக்கென தருளின் வந்தெய்து
மந்த வேதத்தை நால்வகை யாய்த்தொகுத் ததனாள்.

(௧௫)

போத மிக்கதோர் வியாதனைன் ரெருபெயர் புனைந்தவ்
வேத நான்கையும் வேதியர்க் குணர்த்திவெவ் வினைதீர்த்
தேத நீக்கிரீ மற்றைமு வருணத்தா ரெவர்க்கு
மோத வேண்டுவ தின்னமோ ரருமறை யுளதால்.

(௧௬)

மறைக ளங்கமா கமங்களங் கெவற்றினு மறைவாங்
குறைக டுர்த்திடு நினைத்தவை யாவையுங் கொடுக்கு
மிறைகொ ணூல்களு ளெமதியல் பாமது விதுவென்
றறைத ரிற்புரா ணங்களா மவற்றினை யந்நாள்.

(௧௭)

ஞான நந்திபா லுணர்த்தின முணர்ந்தவந் நந்தி
யான சிர்ச்சனற் குமாரனுக் களித்தன னவன்பாற்
ருன மோடுகேட் டிடுதிபின் னுத்தம தவத்தோர்க்
கனை மன்றியோ துதியறி வெவர்க்கும்வந் தெய்தும்.

(௧௮)

என்று கூறுதற் கிசைந்தன ரடியினை யிறைஞ்சிச்
சென்று சேர்ந்தனர் தத்தம துலகினிற் றிருமா
லன்ற ரன்சொன்ன வாறுதித் தருமறை யனைத்துந்
துன்ற நால்வகைப் படுத்தினன் முனிவர்க்குச் சொன்னான்.

(௧௯)

வேறு.

சொற்றவந் நால்வரை நோக்கித் தொன்னெறி
நற்றவர்க் குணர்த்துதி ரென்று நான்மறைக்
கொற்றவ னனூட்சனற் குமரன் முன்புசென்
றுற்றவன் சொற்புரா ணந்த னுட்கொண்டான்.

(௨௦)

கொண்டனன் புராணத்தின் கூறுபாடெலாங்
கண்டன னெளியன்மேற் கருணை கூர்ந்துற
விண்டன னிக்கதை விரும்பிக் கேட்பவர்க்
குண்டென வுணர்த்துதி யென்ன வோதினான். (௨௧)

ஈதுமுன் னிகழ்ந்தவா நெனது தேசிகன்
பாதுகந் தலையிசை கொண்டு பாரக
மீதுற விளம்பினன் விளங்கு கின்றவே
போதுமீ ரொன்பதாம் புராண மென்பவே. (௨௨)

ஆரன் றனக் கொருபதங் கரிக்கு நான்கயற்
கிரண்டனற் கொன்றுமற் றிரவிக் கொன்றதாம்
வரன்றரு புராணத்தின் வகையென் றுன்பரா
சரன்றரு வியாதனாற் தவத்தின் மேன்மையான். (௨௩)

காண்டரு சைவமாரக் கண்டங் காந்தஞ்சொற்
கூண்டிடு பௌடிக மிலிங்கங் கூருமற்
தாண்டரு வராகமவா மனமச் சம்பிர
மாண்டமென் றிவைபர மன்பு ராணமே. (௨௪)

காருடம் விண்டுபா சுவத நாரதம்
பேரரி கயற்கதாம் பிரமம் பாத்மமே
யாரழற் காக்கினே யந்தி வாகரற்
கேர்தரு பிரமகை வர்த்த மென்பவே. (௨௫)

மறைகளைச் சைமினி வைசம் பாயினர்
துறையறி பயிலவர் சுமந்திர நால்வர்க்கு
முறைபெற முன்னரே மொழிந்து பின்னெனக்
கிறையருள் புராணத்தி னியல்பி தாகுமே. (௨௬)

வேறு.

என்னுஞ் சூதனை வேதமா தவரெழுந் திறைஞ்சி
மன்னு ஞானகா னனசசிந் திரத்தல மகிமை
முன்னுங் கேட்டன மின்னமுங் கேட்பமா மோகந்
துன்னு மெந்தமக் கியம்புக வெனநனி துதித்தார். (௨௭)

ஆய்ந்த சீர்ப்பதி னெண்புரா ணங்களங் கவற்றிற்
காந்த மொன்றிற் காண்டமா றவற்றிலோர் காண்ட

மேய்ந்த தாணுவை பவமிதிற் சுசீந்திரத் தியல்பாம்
வாய்ந்த மாதவத் தீர்களை கேண்மென வகுப்பான்.

(௨௨)

ஞான தீர்த்தமுந் தீர்த்தனா மத்திரி நலனும்
ஞான லிங்கமு மிலிங்கமா மரசுநற் றவத்தோர்
ஞான பூசையும் பூசைகொள் தாணுவ நடித்த
ஞான லீலையுஞ் சிறந்தது ஞானகா னனமே.

(௨௩)

வேறு.

அத்திரிமா தவமகிமை யவன்பிரம சபையடைந்த தனருடையப்பேர்
பத்தினிகற் பியன்மூவர் விரசுந ரதன்வருதல் பரம காட்சி
சித்திலிங்கோற் பத்திமுதன் மூவர்புரி பூசையோடத்திரிசெய்ப்பூசை
சத்தவிரகு டியர்வழீட்டா தியர்பூசை சங்கரமா தவன்செய்ப்பூசை.

(௩௧)

ஆறயிரா வதங்கொணர்த லரிதீக்கை யரிபூசை யறுமு கேசன்
கூறுகலி யானகிரி மகிமைகங்கை வரல்கன்யா குமரி மேன்மை
யீறிலகத் தியன்பூசை மருத்துமலை மகிமைபர சிராமன் பூசை
தேறுமியற் சேரனுஞ்சோ முனும்பாண்டி யனுமியல்பிற் செய்த பூசை.

(௩௬)

அருள்பிரமோற் பத்தியொடு புன்னகை வனமகிமை யகத்யன் பூசை
தருகருடன் பூசைகளா வதியியனக் கிராலையமே சனகராதி
யிருடிகடம் பூசையக லிகைமகிமை யாஞ்ஞவற்க ரிறுதியாகப்
பரவவரு ஞானகா னனச்சருக்க முப்பதெனப் பகர்ந்திட்டானே.

(௩௭)

புராண வரலாற்றுச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆக திருவிருத்தம் சாந்.

புராணவரலாற்றுச்சரித்திரம்.

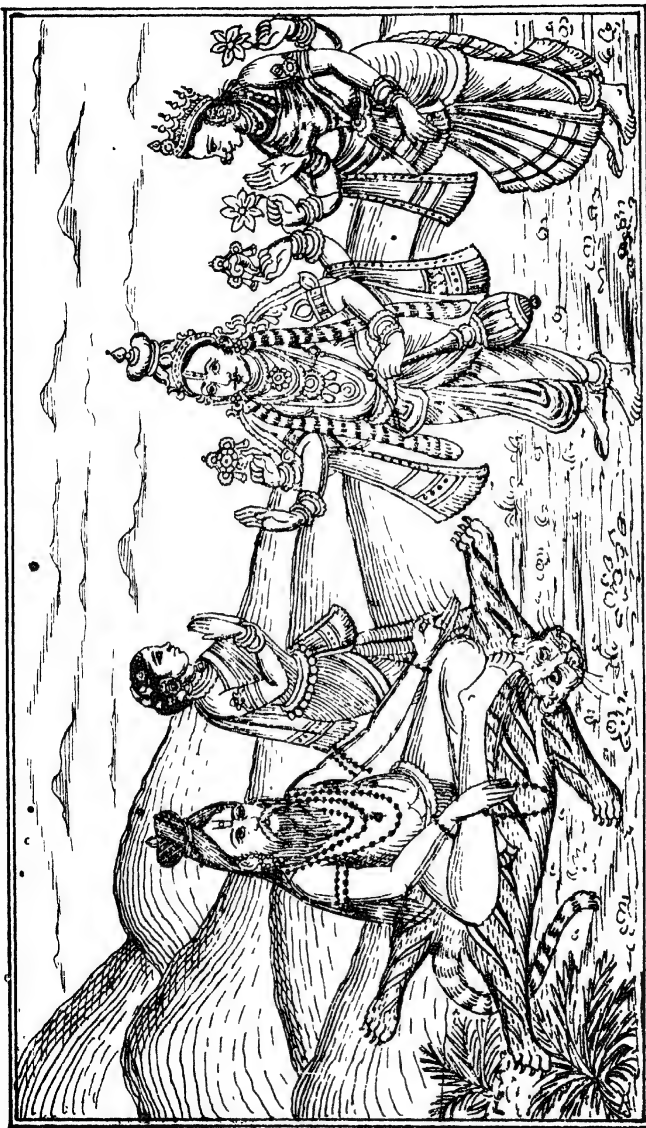
பூலோகந் தேவலோக முதலிய வுலகங்களெல்லாவற்றையு முறைப்
படி சிருட்டித்து சரஸ்வதி சமேதரா யகமகிழ்ச்சியுடன் பிரமா சத்தியலோக
த்தில் சுரர்முனிவரியாவருந்தொழிப் பதுமாசனத்தில் வீற்றிருந்தான். அப்
படியிருக்குங் காலையி லிருடிகள் பலரும்வந்து தொழுது யாங்கள் தவம்
யாகஞ்செய்து விருத்தியடைப, இவ்விடத்திலோரிட மெவ்விடம் அருள்
செய்யுமென்று கேட்க; அவனும் விருப்பமொரு தெற்பையை வளையஞ்
செய்து இது எவ்விடத்திற்குக்கின்றதோ அவ்விடமுமக்கென்றருள; அ
வந்து பாதத்தைத்தொழுது அந்நேமிசெல்லுமிடஞ்செல்லுகையில் அது
பூநியில் ஒரு வனமத்தியிற் சேர்ந்தது. அவ்விடத்தை முனிவர் கண்டென்
றென்று மகிழ்ந்து நேமிசம்பந்தத்தால் நைமிசாரண்ணிய மென்று பெயர்

கூடினர். மலர்,காய்,கனி,கிழங்கு,தருப்பை,சமிதைமுதலியவற்றானிதைந், தாலிதையடைய வெத்தவஞ்செய்தோ மென்றும், தவம் வேள்வியியற்ற வி துவொன்றுமே குறைவற்றதென்றும், பலரும் அங்கமர்ந்திருந்தார்கள்.

அக்காலையில் மகாதவத்தையுடைய சூதாமாமுனிவர் அவ்விடத்திற் கெழுந்தருள, சிவந்த திருமேனியில் வெண்ணீற்றொளி விளங்கவுஞ் சடை தாழவும் வருபவரெதிர்சென்று முனிவரர் வணங்கி, அவ்வனத்துக்கழைத் து வந்து ஆசனமுதலிய வற்கியபாத்தியத்துடன் பூசனை புரிந்து, மாதவமு டையவரே! தேவரீர் இங்கெழுந்தளப்பெற்றது எங்கள் தவப்பயனென்று தோத்திரஞ்செய்ய; அதற்குச் சூதமுனியு மிற்றைநாள்வரைசெய்த நற்றவ ப்பய னீங்கெனக்குற்றதா லுங்கள்பாலடைந்து இனிதுவப்பப் பெற்றேன்; எனக்கிதன்மேற் பெறும் பேரெண்ணையுளதென்றுகூற; ஞானிவரர் ஓர் சூத புராணிகரே! முன்னமே பதினெண் புராணத்தையு மவைதோன்றினவர லாற்றையு மருளிச்செய்தீ ரின்னமுமதை விரித்துணர்த்த வேண்டுமென க்கேட்கச் சூதர் சொல்லத்தூடங்கினார். முனிவர்களே! நீங்கள் மொழிந்தது நன்று நன்று யான் சொல்வதை யுட்கொள்ளுங்களென்று தனி முதலா ன பராசரனென்னும் ஞானவிருட்சத்தின் கனியானவியாதனைக் கருத்திற் றியானித்து மனமொற்றுமையுட னிருகரமுஞ்சிரமிசை குவித்துக்கொண்டு நான்குவேதங்களையுமுணர்ந்த முனிவர்களே கேளுங்களென்று சூதர் சொல் கின்றார். முன்னொரு கற்பத்தில் பூமண்டலமானது கற்றுளோரும் வேத முமின்றித் தலைமயக்குற்று எம்மதத்தோருந் தாமடைந்தமதப்பொருளே ச ம்மதப்பொருளெனமதித்து அறநெறிதவறி மதத்தினை மயங்குதலறிந்து பிரமாவும் விட்டுணுவும் புண்ணியமே யொருவடிவாய்த் திரண்டு விளங்கின துபோன்ற வெள்ளியங்கிரியை யடைந்து சிவபெருமானிடத்திலிதை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அப்பரமபதி திருமாலோனோக்கி, பராசரர் யோசனைக் கியோடு முயங்கையில் உன் கலையிலொரு கலையை மைந்தனயவதரிக்கச் செய், அவனுக்கெந்த வேதமும் எனது அருளின் வரும், அதனை நாற் கூறு செய்த காரணத்தால் வேதவியாசனைப்பெயர் பெற்று வேதியர்க்குணர் த்தி யவர்வினைகளைத்தீர்த்து மற்றை மூவருணத்தார்க்கும் அதனங்கமான ஆகமபுராணங்களிவற்றினை யாணுணர்த்திய நந்தியிடத்திற் பெற்ற சனர்க் குமாரன் பாலுணர்ந்து உலகத்துக்குணர்த்துணையாயின் எவர்க்கும் ஞானம் உதிக்குமென்றருள; அவ்விதையை யிறைஞ்சிதேவர்கடத்த முலகிற்கேகி னார். இப்பாலரியும் வியாசனயவதரித்து நந்திபரம் பரையில் மறைகளெவ ற்றையு முணர்ந்து எனக்குணர்த்திய புராணம் பதினெட்டினுள் சைவம்-மா ர்க்கண்டேயம்-காந்தம்-பௌடிகம்-இலிங்கம்-சூர்மம்-வராகம்-வாமனம்-மச்ச ம்-பிரமாண்டம்-சிவபுராணம் பத்தும். காரூடம்-வைணவம்-பாகவதம்-நார தீயம் விட்டுணுபுராணம் நாலும், பிரமம்-பதமம்-பிரமன்புராணம் இரண்டு

குடியிலிருந்து விலகி வந்த சிவன் மூர்த்தி வந்த தளமளவினது துன்பமேயோ

வீடு வந்து பிச்சுள்ள மரதல

மேல

ம். பிர்மதைவர்த்தமாகிய சூரியபுராணம்-ஒன்றும். ஆக்கினேயம் என்ற அக்கினி புராணம் ஒன்றுமாம். வேதங்களை சயமுனிவர் சம்பாயினருக்கும், அவர் பையிலவர்க்கும், அவர் சுமந்திரர் நால்வருக்கு முன்முறையே யுணர்த்திப் பின்னரெனக்குணர்த்தினாரென்று சூசர் சொல்ல; மாதவரெழுந்திறைஞ்சிச் சசிந்திரத்தலமகிமையை பாங்கள் முன்னங்கேட்டிருந்து மின்னங்கேட்க வாசையுற்றோம் தேவரீரெமக்கியம்ப வேண்டுமென்று துதித்தார். சூதர் மேற்கூறிய புராணம்-சுஷி-ல்-காந்தசங்கிதையாறிற் றுணுவைபவத்திற் கூறப்பட்டுள்ள சசிந்திரமகிமையை யானுங்கட்டியம்புவன் கேண்மினென்று அவற்றின் மகிமையை அத்திரி தவம்புரிசருக்கமுத வியாக்குளுவற்கர் சருக்கமீரக முப்பது சருக்கமாக்கித் தொகுத்துக்கூறினார்.

க-வது அத்திரி தவம்புரி மகிமைச்சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

பூங்கம லத்தயன் புதல்வன் பூதல
மாங்கவ னிவனென வயிர்க்குஞ் செய்கையா
ளேங்கிய பிரணவத் துண்மை தேர்ந்தவ
னீங்கவ னன்மையா ரியம்புந் தன்மையே. (க)

ஆரண நான்கவற் றங்க மாறுசம்
பூரண வாகமம் புராண மேமுத
ஞரண வரும்பதி ஞன்கு வித்தையுந்
காரணம் பெறதுணி தழிந்த கண்ணினான். (உ)

ஆறினே நூறியைத் தடக்கி நான்கிடை
பூறினே யொழித்துமூன் றுணர்ந்தி ரண்டினேத்
தேறினே வில்லதோ ரொன்றைத் தேர்ந்ததி
லேறின வறிவினோ டிருந்த தனமையான். (ங)

ஒய்மா றுணவொழிந் துடலந் தூயனாய்
வாயுவை நிறுத்திமெல் வழிகண் டப்புறத்
தாயுமோர வெளியிலூ றமுத மேதுகர்ந்
தேயுதுண் பெருளினின் றின்பந் துய்த்துளான். (ச)

ஆய்ந்திடுங் கற்பினாக் கரசி நல்லெழில்
வாய்ந்திடும் புண்ணிய வடிவு தன்மனத்
தேய்ந்திடு பன்னியோ டிருந்துஞ் சிந்தின்மேற்
ரேய்ந்திடு பழமுமென் றோடும் போன்றுளான். (ரு)

அறிவரு மரன்முத லான மூவரைக்
குறிவருஞ் சிறுர்களாய்க் கொள்ளும் பெற்றறியா
னெறிவரு மாமறை நிலைகண் டந்நிலை
பிறிவரு மத்திரி யென்னும் பேரினான். (சு)

ஆயவன் பன்னியா யமைந்து ளாளொரு
தூயவ ளவடிதஞ் சொல்லற் பாலதோ
மாயவன் கதிர்மணி மார்பில் வைகிய
சேயவ ளாமெனச் சிறந்த செவ்வியாள். (எ)

எதுமுற் றுணர்ந்துதன் னிறைய னாவெடுத
தோதுமுன் குறிப்பறிந் துஞ்ஞம் பெற்றறியாள்
போதுவிண் டொழுகுதேன் பொழிவ தேயெனப்
பேதுறு மொழியுடைப் பெற்ற தாயனான். (அ)

எப்பணி புரிந்திடி லினிமை யெய்துமென்
றப்பணி செய்வதற் கன்பு பூண்டொள்
மெய்ப்பணி மாதவ னன்றி வேறுமற்
றெப்பணி தெய்வமொன் றுண்டென் றெண்ணிலாள். (சு)

அருந்ததி முதலினே ராய கற்புடைக
சுருந்தடங் கண்ணியர் புசுமுங் கற்பினாள்
பெருந்திறன் மழையவள் பெய்யென றற்பெயுந்
திருந்துநல் லறமெனுந் தெய்வ மேயனான். (க0)

மருமல ரடியினை வருடி மாதவ
னிருவிழி துயின்றபின் றுயிலு மின்புளா
ளொருவரை நோக்குற சொல்கும் வல்லிபோற்
பெருவிர னேக்கியே பெயரும் பெற்றறியாள். (கச)

இறையவ னெழுமுன மெழுந்து தன்மனைப்
பொறையுறு தொழிலெலாம் புரிந்து பின்பரு
மறையவர்க் கேற்றன் விபற்றி மற்றவ
னறையுவு தென்கொலென் றயிர்க்குஞ் சிந்தையான். (க2)

ஆரணம் விரும்பினு ரவர்க்க ளித்துயிர்
சீரன தன்பதி நுகர்ந்த சேடமா
நீரன நித்திய மிசையு நேர்மையா
ளோரன சூயையென் றுணாக்கும் பேரினான். (க3)

ஆமவ னோடும்வந் தத்தி ரிப்பெயர்
மாமுனி யிமையமால் வனாயின் பாங்கரிற்
ரூமினி தியற்றினன் றவமத் தன்மைகண்
டேமுனந் தோன்றின நெழிலி போன் றுளான்.

(கசு)

கார்நிறக் கண்ணனைக் கண்ணிற் கண்ணெத்
தார்வுறப் பெரிதவ னடியிற் ருழந்து வீழ்ந்
தேர்நிறத் துடல்புள கெழும்பக் கண்கணீர்
வார்தரப் பற்பல சொல்லி வாழ்த்தினான்.

(கரு)

அன்னவ னுங்கள்பா லன்பு கூர்ந்தன
மின்னநீ ரில்லறத் திருந்து வாழ்ந்துபின்
பின்னமில் பரகதி பெறுகு வீரெனச்
சொன்னமாற் கெதிர்முனி சொல்ல லாயினான்.

(ககூ)

பொங்குவெங் கொடுவினை புரிந்து பூமியிற்
றங்குபல் யோனியாஞ் சரீர பேதங்க
ளெங்குமெங் கும்பிறத் திறந்து பேதையே
மங்குமிங் குஞ்சுழன் றலக்க ணுற்றனம்.

(கௌ)

எத்தனை சென்மமியா மெடுத்த சென்மமீண்
டத்தனை யுத்தவிர்த் ததீக சென்மமா
வைத்தனை யின்றுனை வணங்கப் பெற்றுளோஞ்
சித்தனை யாதருள் செய்ய வேண்டுமால்.

(கஐ)

ஆதலா னின்பத மாகு மம்புயப்
போதலான் மற்றொரு புகலி லோமென
வோதலா லுளமகிழ்ந் துமக்கு நற்கதி
யீதலா தொன்றுள தென்று கூறுவான்.

(கஈ)

இருந்தவ ரெழுவரு மீங்கோர் தானத்தி
லருந்தவ மியற்றுகின் றார்க ளாயிடை
பொருந்துவோ மாங்குதும் புதல்வ ராகியாந்
திருந்துவோம் பெறுவிர்பின் சித்தி முத்தியே.

(௨௦)

தாணுவே முதலியாந் தங்குந் தானம
தாணவ விருளினை யகற்றுந் தீபம
தேணுறு பரகதிக் கேறு மேணிய
தாணமு துடையவர்க் கூறையு ளன்னதே.

(௨௧)

தொல்வினைத் தொடர்வினை தொலைக்குந் தொன்மைசேர்
பல்வினைப் பகையினைப் பாற்று மாற்றிலா
நல்வினைப் பயனையே நல்கும் பல்கியே
வெல்வினைத் தபோதனர் மேவ மேவுமே. (உஉ)

மருவளர் தீர்த்தங்க ளனேக மாகம்போன்
றுருவளா மூர்த்திக ளனேகம் யோகர்வாழ்
தருவளர் சோலை ளனேகஞ் சந்ததம்
பெருவளந் தருமதற் கெல்லை பேசுவாம். (உ௩)

நந்தலில் காசுநன் னகர்க்குத் தென்றிசை
யந்தமா மலையவெற் பதற்குத் தெற்குற
வந்ததென் கடற்குநேர் வடக்க தாய்வளர்
தந்தபூ தலஞ்சொலச் சார்ந்த தத்தலம். (உ௪)

அத்தலந் தனக்குநே ராகப் பாரகத்
தெத்தல மியாணமவ் விருவ ரும்பயின்
முத்தல மதமறை முனிவ கேட்டியுன்
கைத்தல நெல்லியங் கணியிற் காண்டியால். (உ௫)

ஞானகா னனமெனு நாம மன்னயிற்
கானதோர் வடக்குமேற் காக வங்கொரு
தானமாம் யாகதீர்த் தமூமத் தீர்த்தத்தின்
றேனவங் கணாயிலோ ரரசுஞ் சேருமால். (உ௬)

முடியுடை மூத்தொழின் மூவ ரும்மதற்
கடிநடு முடியென லாகு நற்றளிர்க்
கடிமலர் முதலிய கடவு ளோர்கடம்
வடிவது பிரணவ வடிவ தாகுமால். (உ௭)

மாசிலா வரசுசின் மயம தாகுமியாம்
பேசிலோ பெரிததன் பெருமை நீவிர்போ
யாசிலா வவ்விடத் தமர்ந்தந் நீழலிற்
றேசிலாச் சிரமஞ்செய் திருத்தல் செய்திரால். (உ௮)

என்னவே யத்திரி யியம்பு வான்முனஞ்
சொன்னதா னத்தியல் சொற்று ளாயவன்
முன்னமா தவஞ்செயேழ் முனிவர் தன்மைசெம்
பொன்னவா மாற்பநீ புகல வேண்டிமால். (உ௯)

என்னுமத் திரிக்கரி யியம்புமுன் போர்நான்
மன்னும்வென் ளியங்கிரி வரத நெம்மொடுந்
துன்னும்வே தனனெடுந் தோற்றுங் காட்சிய
துன்னும்வா னவர்க்கினி துதவ வானவர்.

(௩௦)

இயம்புவர் துங்களை யெம்ம னோர்களே
நயம்பெற வேத்துத லன்றி நாநர்நீர்
பயன்பெற வேத்தவெற் பவர்கள் யாரெனச்
சுயம்பெற வுறாததன மவர்க்கத் தொன்மையே.

(௩௧)

வேறு.

வந்த பூசைபூ சகர்கொள்வோ ராகுமூ வருமியா
மிந்த வாரறி வீர்புல வீரென வியைத்தோ
மந்த வேளையேழ் முனிவரங் கதனையா மறியச்
சிறதை கூர்ந்தருள் செயுமென வெமைத்ததி செயவே.

(௩௨)

எம்மை யாந்தியா நிப்பதும் பூசைசெய் தேற்குஞ்
செம்மையானதுங் காட்டுது நீவிரென் றிசைபோய்
வெம்மை நீங்குறு ஞானகா னனத்திடை மேவி
மும்மை யெந்தமைச் சிற்தைசெய் தருந்தவ முயல்வீர்.

(௩௩)

அங்கு மேன்மையத் திரிமுனி யடைவனங் கவன்பாற்
றங்கு பாலராய் மூவரும் வந்தவ தரித்து
மங்கு றுதச தாசுவ லிங்கத்தில் வதிந்து
பொங்கு பூசைசெய்வோங்கொள்வோ முழுதுமெப் பொழுதும்.

(௩௪)

ஆய நான்வரு காறுமங் குறைதீரென் றறைய
வேய நாளிலாங் கேகின ரிருந்தவ ரீன்ற
தாயனா னொடாங் குறுதியீ துறுதிவே தஞ்சொல்
வாய னாகுமூ வர்களுதும் புதல்வராய் வருவோம்.

(௩௫)

முற்றிற்று.

க-வது அத்திரிதவம்புரி சுருக்கத்தின் சுருக்கம்.

பிரமாவின் புதல்வனும், அவனோடுவென்றுலகமையப்படுஞ் செய்கையானும், பிரணவத்துன்மை தெரிந்தவனும், நான்குவேதம் ஆறங்கம்பதினெண்புராணம் இருபத்தெட்டாகமம் அறுபத்துநாலு கலைஞானங்களையுமுணர்ந்த வுணர்வினனும், காமாதியாறையுந் தள்ளியையம்புலனடக்கியந் தக்கரணத்தை நீற்றிச் சகசீவபரமுணர்ந்து பந்தமுத்தியைத்தெரிந்து ஏகமாகிய பிரமத்தைக்கியமாய் அது மாத்திரமாய் விளங்குந்தன்மையனும், உணவொழிந்து சுத்த சரீரவாஸ்ய வாசியையடக்கிப் பிரமரந்திரங்கடந்து அதற்கப்பாலிலங்கும் பரவெளியிலுறு மமிர்த்தத்தையுண்டு துண்ணியவஸ்து வோடின்பர் துய்த்துள்ளவனும், கற்பினுக்கரசியும் அழகு வாய்ந்த புண்ணியவடிவமே தன்மனத்தொளிரு மனைவியோடிருந்தும் புளியம்பழந்தோடு போலிருப்பவனும், அபனரியரனாகிய முத்தேவனாயுந் தனக்குச்சிறுர்களாய்க்கொள்ளும்பெற்றியையுடையவனும், அரியவேதத்தி நிலையைக் கண்டவனும், ஆகிய அத்திரியென்னும் பெயரையுடைய பொருமுனிவனிருந்தான். அவன் மனைவி பரிசுத்தமூடையவளும், அழகிலிலக்குமியை யொத்தவளும், எதையும் நாயகன் சொல்லுமுன் முற்றுமுணர்ந்துசெய்யும் பெற்றியுள்ளவளும், தேன்மொழியாளும், தாயையொத்தவளும், எதுசெய்யினாயகனின் புறவானோ அதுசெய்வதற்கன்பு பூண்டிள்ளவளும், கணவனையன்றியோர்கடவாருண்டென்றெண்ணிலாளும், அருந்ததி முதலியோர் புகழங்கற்பினாளும், பெய்யென்றான்மழை பெய்யுந்திரமுடையவளும், தருமதேவதையொப்பவளும், நாயகன் கால்பிடித்து விழிதுயின்ற பின்றுயிலுமின்பமுடையவளும், ஒருவரையுநோக்காது பெருவிரலை நோக்கி நடப்பவளும், இறையவனெழுமுன்னெழுந்து வீட்டைப்பொறுத்த தொழிலெல்லாம் புரிந்துமறையவர்க்கேற்பன வியற்றி நாயகனறைவதெவனோ வென்றையுறுஞ்சிறதையுடையவளும். நாயகனுண்ட சேடமுண்ணு நீரமையுடையவளும், அனகுபையெனனும் பெயரையுடையவளுமாம். அவடிற்ம் சொல்லற்பாலதோ! அவனோடு மததிரி முனிவன் இமோற்பருவதத்தோர் பக்கத்திற்கவமியற்றினமை கண்டு விட்டுணு பிரசன்னமானார். அவரை வணங்கி அவரடியின்றழுத்து வீழ்செழுத்துடல்புள டெழக்கண்ணீர்வாரப் பலதோத்திரம் புனைந்தார். அரியமுங்கள் பால் அன்புசுரந்தனம் நீரின்னமில்லறத்திருந்து வாழ்த்து பின் பின்னமில்லாத பாகதிபெற்றவீரென்று அருளியமாலைப்பார்த்து முனிவர்சொல்லுகிறார். தீவினைபுரிந்து பூமியிற் பலயோனி பேதங்கடோறும் பிறத்திறத் தங்கு மிங்குஞ் சுழன்ற லக்கணுற்றனம்; யாமெத்தனை சென்மமெடுத்தும் அத்தனையுந் தவிர்த்து இசையாதிக சென்மமாய்வைத்தனை; ஆகலின் உன்னை வணங்கப் பெற்றுளோம். சித்துள்ள புத்திர

னை யருள்வதற்கு நிற்பதாம்புயப்போதல்லான் மற்றொரு புகலிலோம் என்
று கூற; அரியுளமகிழ்ந்து உமக்கு நற்கதியீதல்லாமல் மற்றொன்றுளதென்
று கூறுவார். பெரிய தவமுடைய சத்த ரிஷிகளும்ங்கோரிடத்திற்குமரிய
ற்றுக்கின்றார். அவ்விடஞ்செல்வேம் அங்கே தும்புதல்வராகி மூவரும் வருவே
ம் நீர் பின்னர் சிததி முததி பெறுவீர். தாணுமுதலியயாம் உசிக்குந்தானமு
ம், ஆணவவிருளையகற்றுந்தீபமும், பரகதிகேறு மேணையும், ஊணுள்ளவர்
க்குறைவிடமும், பழவினையையும் தொடர்வினையையும் பல்லினைப்பகை
யையுந் தொலைக்குமிடமும், நல்வினைப்பயனை கல்குமிடமும், வினைகளை
வென்ற தபோதனர் மேவுமிடமும், அநேகந்தீர்த்தங்களுள்ளதும், அநேக
மூர்த்திகளுள்ளதும், யோகியர் வாழிடமும், அநேகஞ்சோலைகள் சூழ்ந்தது
மான பெரிய வளம்பொருந்திய வவ்விடம் சாசிக்குததெற்காம், பொதிய
மலைக்குத் தென்பாலுள்ள கடலுக்கு வடக்காம், அத்தலத்துக்குச் சமான
மெத்தலமுள்ளது; யானுமந்த விருவரும் வசிக்குமுதலமுது; அதற்கு
ஞானகானனமென்று பெயராம். அதன் வடமேற்காக யாகதீர்த்தமும் தெ
ன்களையில் ஒரு அசுவத்தவிருட்சமுமுளதாம். முத்தொழிலுள்ள மூவரும்
அதற்கடி நடுமுடியாம் மற்றத்தேவர்கள் தளிர்மலர்முதலியவாம் அதனையடி
வு பிரணவசொருபமுஞ் சின்மயசொருபமுமாம். பெருமைபொருந்திய
நீவீர் அந்நிழலிலாச்சிரமஞ்செய்து வசிப்பீரென்றருள அத்திரிமுனிவனத்
தலத்தியபையருளினீர் அவ்விடத்தில் சத்தரிஷிகளின் தன்மையை யருள்
வீரொன ஆழியான்முன்னொருகாலத்தில் அரண் என்னோடும் அரட்டோடும்
தேவர்கட்குக் காட்சிகொடுத்தருள அவர்கள் முபமூர்த்திகளாகிய உங்களை
யெம்மனோர்களே யேத்துதலன்றிபலன்பெற யேத்தவேற்பவராரென்று
கூறுவதற்குச் சுயஞ்சொருபத்தைப்பெற முன்னுள்ளபடியே உவாகருளி
பூசை, பூசகர் பூசைகொள்வோ ரிம்மூவரு மியாமேயெனது இத்தப்பிரகார
மறிவீர் புலவர்களே யென்றருள; அக்கால யெழுமுனிவாசுளும் அவ்விடத்
ததனையறியச் சின்னச்சுந்ந்து அருள்வீரென்று தோத்திரஞ்செய்ய; அரியும்
எம்மையாந்தியா நிப்பதற்கும் பூசைசெய்வதற்கும் செம்மையான தலத்
தைக்காட்டுதும்: நீவீர் தெற்கே ஞானகானனத்தை யெய்தி முக்காலத்திலு
மெம்மைத்தியாநித்து அருந்தவம்செய்வீர் அவ்விடத்து அத்திரிமுனிவன்
பால்யாமூவரும் பாலராயவதரித்துச் சதாசிவலிங்கத்திடைவதிந்து, எப்போ
ழ்தும் பூசைசெய்வோம் செஞ்ஞீன்வோம் ஆதலின் அககாலம் வரும்வரை அங்
கிருப்பீரென்று அருளியவாறு வதிக்கின்றார்கள். அத்திரிமுனியே நீரும்சாய்
க்கொப்பான வனகுயையுடன் அவ்விடத்திற்போயிரும் யாமூவரும் பாலரா
ய் அங்குவந் தவதரிப்போம் என்றருளிமறைந்தனரென்று சூதர் நைமிசார
ண்ய முனிவருக்குச்சொன்னார்.

2-வது அத்திரி பிரமசபையிற்சென்றசருக்கம்.

கவிவிருத்தம்.

என்றன நகன்றன னிமைய வெற்பைவிட்
டன்றன் குமையோ டரிய மாதவன்
சென்றனர் ஞானகா னத்தைச் சேர்ந்தவ
வென்றின வளனெலா முற்று நோக்கினான். (க)

வேறு.

அரசினையெ திர்ந்துவலம் வந்தருக தாக
கணாசெய்மக வாலியுறல் கண்டுகளி கொண்டான்
வினாசெய்வன மீதலது மேதகவு னடத்தா
யுரைசெய்வன லெங்குமில் யென்றளமு வந்தான். (உ)

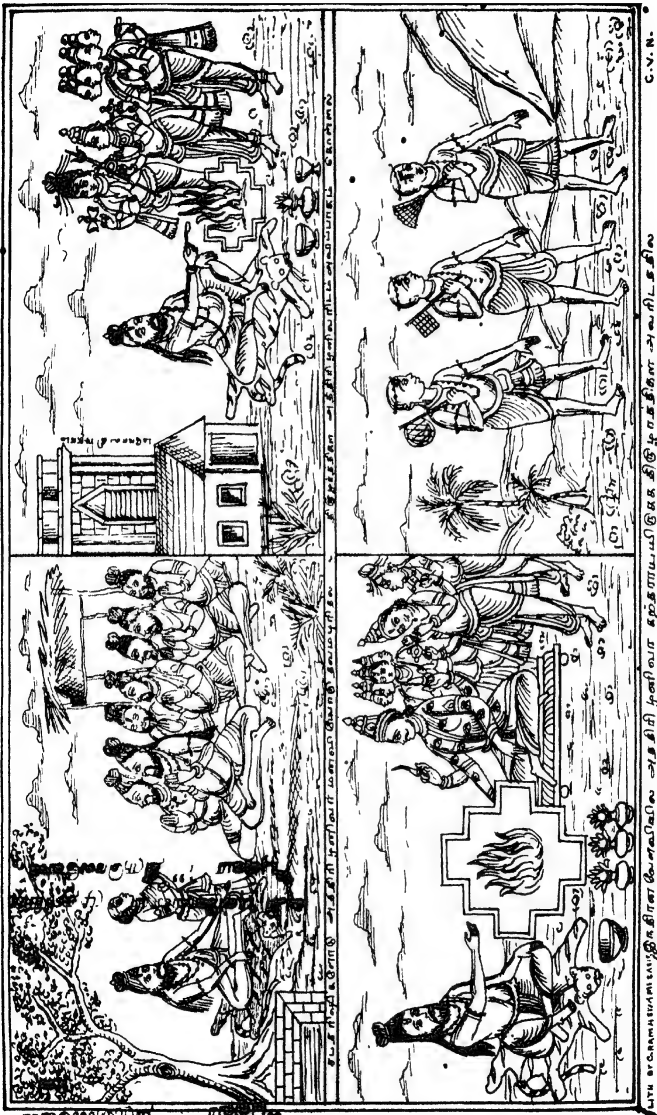
தருப்பைகள்ச மித்துகட ருக்கள்கனி காய்கள்
விருப்புறமி குத்தனவெ னத்தனிவி யந்தான்
மருப்பெருகு சாலசெய்து மங்கையிவ னோடிங்
கிருப்பதுசி றப்பெனவி யந்தவணி ருந்தான். (ங)

தவமுனிவர் செய்சனர்கள் சாலதழை யாலே
யவனுமன குமையொடி தாமெனவ மாந்தான்
செவதவமி யாகமிவை செய்துகில கால
முவுகைபொடு மாமுனிவ ரோடினிது னைந்தான். (ச)

வேதனுல* கத்தவனோர் வேள்விபுரி கிற்பா
னோதுமர னேமுதலி னோவண டைந்தார்
போதிலயன மாலினோடு போதமுற வேள்விக்
கேதமில்ச டங்குசெய்ய தியர்மொழிதி யென்றான். (ஞ)

என்னுமன வத்திரியெ னும்பெயரி னுன்வான்
மினனவுயர் ஞானவன மீதிலுறை கின்றான்
னன்னவனை யிங்கினித னைத்தென் வனனோ
னுன்னுமுன மங்கவனு னார்ந்துநகை செய்தான். (சு)

வதிவண கைத்தென வேமுனிவர் கேட்ட
வேதனுல கத்தில்வர வேயெனைநி னைத்தா
னாதலின கன்றிடுவ நென்னவன குமைய
காதலின டிங்கினளிப் பிந்திடுக ருத்தால். (ஃ)

அத்திரி பிரம சபையிற்சென்றது.

கள

ஆயிடைப் டைந்திவண டைந்திடுதல் காறு
நீயிவணி ருத்தியுனை நீங்கவரி தென்னத்
தூயவன சூயையெதிர் சொல்லரிது வல்லே
யேயுமென தன்புநினி டத்திலுள தென்றம். (௮)

என்றபொழு தேயடியி றைஞ்சியிரு தூண்மீ
தொன்றியநன் வீர்முனிவ ணுண்டவன சேடர்
தூன்றுவகை கொண்டவன சூயைதொழு நிங்ங
னின்றனன கன்றனனன் னேயமுனி யங்ஙன. (௯)

தொடருமுனி போர்கொளடு தூயவன சூயைக
கிடறறவெ லாமினிது யறறுகிரோ னச்செரற்
றடாவனமி கந்தவய னாருலக டைந்தான்
மடவரலு மோர்தனிவ நிறதனன்வருத்தான். (௧௦)

வேதமுனிபாதசல மிச்சிலது துய்த்தே
யேதமற வங்கினிதி ருக்குமவள கற்பாற்
கேதமறு காய்கனி கிழங்குமுத லாய
பேதவகை யெங்கணுமி குதநனபெருத்தே. (௧௧)

ஒருகுறையு மின்றிமுனி கோர்குறையில் சாலைக
கருகுறையு நங்கையவ ளங்குறைதல் செய்தான்
முருகுறைக ரோசன்மக முத்துகிலின் முந்தும்
பெருகுறையு னுற்றமுனி பெற்றிசொல வற்றோ. (௧௨)

வேறு.

வருந்த லின்றிய னோய்தி யெய்தியங்
கிருந்த மூவரைக் கண்ணுற்றி யாவரும
பொருந்தும் யாகச பையிற்பொ லித்ததோ
வருந்த வற்கண் டதூசயித தானரோ. (௧௩)

எதில் மானிட யாக்கைகொண் டெய்திய
வாதி ருத்திர னாங்கொ லழங்கிறைச்
சோதியாகுங்கொ லென்று கூருதியி
னீதி யோர்சொல நின்றிறை செய்குவான். (௧௪)

ஈண்டு வேள்வி யிபற்றுதற் கேற்றன
தேண்டும் வேதநின் சேவடி தாழ்ந்தயான்
வேண்டுந் தன்மைய தென்னென வேள்வியிற்
பூண்டு முற்செய கீசெய்து போதியால். (௧௫)

என்ன வேபுல் லெடுத்தவன் கையிலீய்ந்
தன்ன வேகொண் டொருதிரு மாலடி
பொன்ன வர்முடிப் பெய்த பொழுதவண்
மன்னும் மானவர் வாழ்த்தத் தொடங்கினார். (௧௬)

துடங்கி வேதஞ்சொ லும்படி யேழுதற்
சடங்கு செய்தவி தானக் கடவுளோ
ரடங்க லீய்ந்தவ ராசியி யம்பவே
திடங்கொண் மாதவன் சிந்தை யுவந்தனள் (௧௭)

அத்தி ரிக்கு மாணுக்கு மாலுக்குஞ்
சித்தி ரத்தவி திட்டிற் சிற்பெற
வைத்தி ருக், நி மறையோன் மறைசொலு
மித்தி ரததுப சாரஞ்செய தேத்தினான். (௧௮)

அந்த வேளே யமரர்க் கிறைவனோர்
சந்த வேள்விசெய் வானவன் றானத்தி
லிந்த மாதவ னைக்கொடங் கேகயே
முந்த வேள்வி முயன்றங் கிருந்தனன். (௧௯)

அண்டர் கோன்செயும் யாகத் தடைத்தவி
யுண்ட மூவரு மூற்ற யேறுருக
கொண்டு மேருக் குலகிரிக் குத்தா
கண்ட மீதுறைந் தார்சில காலமே. (௨௦)

உறைந்த மூவரு ளத்தன குயைதன்
னிறைந்த சுற்பை நிறுத்திட நீண்முகில்
சிறந்த நாவலந் திவிற் செலாதறந்
துறந்து சொல்லத் துணிந்தனர் சூட்சியால். (௨௧)

முற்றிற்று. ஆக. திருவிருத்தம். நாட.

௨-வது அத்திரிபிரம சபையடைந்த

சருக்கத்தின்கருக்கம்.

ரைமிசாரண்ய வாசிகளைப்பார்த்துச் சூதர்சொல்கின்றார்; விட்டுணு அ
ருளிணமாத்திரத்தி லத்திரிமகாரிஷி அனருயையுட் ணிமையபர்வதம் விட்டு
ஞானகானனம் அடைந்து அதினுள்ள சிறப்பனைத்தும்பார்த்து அரசினையும்
அதனருளுள்ள ஞானதீர்த்தத்தையுங் கண்டுகளிகூர்ந்து, இவ்வனத்துக்கொ
ப்பாக வெொருவனமெங்கு மின்மென்றகமகிழ்ந்து; தருப்பை சமிதை தருகா
ய் கனிமிகுந்திருக்கின்ற தெனவியந்து மற்றமுனிவர்களாச்சிரம மியற்ற
மனையவனோடும் செவம், தவம், யாகம், இவை செய்து முனிசுணங்கனோடி

சில காலமகிழ்வாயங்கிருந்தான். இப்படி யிருக்கையிற் சத்தியலோகத்திற் பிரமன்வேள்வி யொன்றியற்ற அதற்கு அரண்மால் முதலோர் அவ்விடம் சென்றார்; அக்கால் அயன்மாலேப்பார்த்து வேள்விச்சடங்கு செய்வதியார் உரையென; ஞானகானனத்தத்திரி முனிவனிருக்கிற னவனையிங்கழையென; அந்நான்முகனினுக்கு முன்னம் இம்முனிவனறிந்து, நகைகொள்ள, அடுத்திருந்த முனிவர்முறுவலித்த தென்னவென்றுவினாவு, மான் மகன்றன்னிடம் வரவுன்னினன் செல்கின்றேனென, நாயகன் பிரிவுணர்ந்த அனருயை காதலினெங்கினன்; முனிபான்அவன் போயிவண்வருகாறு நீயிங்கிருவென, அவன் உம்மைப்பிரியவரியதென்று கூற; தவசியும் பரிசுத்தமுள்ள அனருயையெதிர்தொல்வ தரிதென்றுன்னி சீக்கிராபிடம் வந்துசேருகிறெனதுவரை யெனதன்பு நின்னிடத்தேயுளதென்றுமொழிய; கேட்ட பொழுது துணைவன்றொழுது பாததீர்த்தமும் பரிசுத்தபிரசாதமுங் கொண்டிங்ஙன நின்றனன். உடனேயருகினின்ற முனிவரை நோக்கியன குயைதுன்பமற வெல்லாமியற்றுதி ரென்று கூறிபயனுலகடைந்தான். மடவரலும் பிரிவின்வருந்தித் தனிவசித்தான். பாததீர்த்தமும் உச்சிட்டமுந்துய்த்திவள் வசிக்குங்கற்பாற் காய் களி கிழங்கு முதலிய பேதவகையெங்கணும் பெருத்து மிகுத்தன, முனிவரது பலசாலையுருகுறைதலா னொருகுறையுமின்றியங்குறைந்தான். இஃகிப்படியிருக்க அத்திரிமுனிவன் வருத்தமின்றி மனோவநிகரத்தையடைந்து அங்கேயிருந்த மூவரைத்தரிசித்துயாவரும் பொருந்துமியாகசாலையிற் சென்ற வருந்தவனைக்கண்டு எவருமதிசயித்தார். இம்மானிடயாக்கை தரித்தவனாகிருத்திரனே அழங்கடவுளின் சோதியோவென்று வேதவேதியர் கூறினார், முனிவன் வேள்வியாற்றாதற் கேற்றனதேடும் வேதனே நின்னடித்தொண்டியற்றாமியான் வேண்டித் தன்மயதென் னென அவர் யாகத்திற் செய்யவேண்டுங் கிரியையனைத்து நீ செய்தியென்று தற்பையைக் கையிற் தொடுக்க, அதை யேற்றுத்திருமாலடியினுந் தேவர்கண்முடியினுந் சாத்தின்பொழுது சுரர்வாழ்த்தினார் வேதகோஷமுழங்கயாக முதற்சடங்குசெய்து கடவுளர்க்கு அவிசளித்தான், அவர்களும் ஆசி கூறவுளம கிழந்திருந்தனன். அத்திரி அரண் அரியிலர்க்குச் சித்திராசனம் விரித்து அதிலெழுந்தருள்செய்து வேதன்வேதமுறையினுபசரித்தான். அப்பொழுது இந்நிரன் ஒரு வேள்விசெய்ய அவன்றனைத்திலிந்த மாதவனைவைத்து மகமியற்றி மூவர்க்குமவியூதவ அதனைக்கொண்ட மூவரும்ஊற்று வேறுருக் கொண்டு மேருவுக்குத்தரநீசையில் உறைந்தார். அங்ஙனமுறைந்தவர் அனருயையின் கற்பை நிலைநிறுத்த நினைந்து நாவலன்நீவிலோ ருபாயத்தால் முறை பெய்ய மேகஞ்செல்லாமல் அறம் துறந்து செல்லத்துணிந்தனர் என்று குதர்சொன்னார்.

முற்றிறறு.

ந-வது அனகுபை கற்புமகிமைச்சருக்கம்.

கவிவிருத்தம்.

என்று சூக னியம்புதல் கேட்டிது
நன்று பின்னர் நடந்தவெல் லாமினி
தின்று கேட்கவி யந்தன மாதவக்
குன்று போலபவ கூடுறனக கூறுவான்

(க)

வேறு

ஆதலிற்சுல மேருவுக்கப லாயதெக்கண திகிலாஞ்
சீதமுற்றக் லாசமைப்புபல் சேர்விலாதுதண் ணீரிலா
தேதமுற்றண வானதற்றுயிர யாவுமங்குரி லாதுகா
மீதுறப்பெய தேது திகுகென வேறினெநதுதன் னாமொல்.

(௨)

போகமற்றன பூசையறன புனிதமற்றன மனிதர்கூழ்
மோகமற்றன சாகமுற்றின முறையுமற்றன முனிவாபால
யோகமற்றன யாகமற்றன வுரனுமற்றன மரமெலாஞ்
சாகமற்றன வேர்களுற்றன சலம கற்றன நிலமெலாம்

(ங)

குளம்வறந்தன நதிவறந்தன கூவல்வற்றின பூவிலோர்
களம்வறந்தன நாவறந்தன கருவறந்தன வருவூர்
துளம்வறந்தன வுடல்வறந்தன வுயிவறந்தன பயிரில்வாழ்
வளம்வறந்தன மழைவறந்திடிவ யாவையோவற ளாதவே.

(ச)

அன்னகாலையி லன்னமேயரி சாகியேதனி காயகிழவ
கின்னபோகமு மின்றியாமினி பெங்ஙனேருவ மென்றுமுன்
முன்னுமாதவ ரியாவருமபெறு துயரறிந்தன சூயைதன்
பன்னசாலையி னூடுறைச்சொரு பண்புசெய்தன ணண்பினால்.

(௫)

நிறைதவததின னடிவிளக்கிய நீரையேகையி லேயெடுத்தி
நிறைவனைத்தன திதயமத்தியி லேயிருத்திநி தானியா
முறைகொண்மைப்புபல் பொழிகவெங்குணு முன்புபோன்மிக விற்பமே
குறைவறப்பெரு குகவெனத்தனி கூசிடாதுற வீசினான்.

(சு)

ஆறிரண்டெனும் யோசனைகருணன் ணரியமாமழை சொரிகெனக்
கூறிவிண்டநன் னீரெழுந்தெழு கொண்டலாய்நிறை கொண்டதோ
தேறுகின்றில மூவருமசெய்த திறமகற்றிய திரவின
லீறிலன்பினர் கற்பினுக்கெதி ரியலுமோவெவர் செயலுமே.

(ஊ)

மங்கைகற்பெனு மேன்மையாலுயர் மழைபொழிந்திடு பான்மையாற்
புண்கூற்றுகனி காய்கிழங்கொடு சாகமும்பல போகமு

வள்ளத்திலுள்ள தூய்மை மரத்தின் கீழ் நடந்துகொண்டிருக்கிறாள்.

அவள் தூய்மை மரத்தின் கீழ் நடந்துகொண்டிருக்கிறாள்.

அவள் தூய்மை மரத்தின் கீழ் நடந்துகொண்டிருக்கிறாள்.

மெங்குமற்புத மேமிகப்பசி யேவளர்ந்தட லேதளர்ந்
தங்கிளைத்தவ ரெவருமிங்குற லாயினூரிடர் போயினூர்.

(அ)

வந்தமெய்த்தவ ருக்கெலாமகி வாசசந்தன சீதளர்
தந்துடற்றளர் வாறவீசுறு தால்பிருந்தம தாலவே
யுந்துமுக்கனி பால்சருக்கரை யோடலோந்துவி டாமலுண்
டந்தமுற்றிட வன்னமிட்டன ளாயையொத்தன ருளையே.

(க)

அங்கடைந்தவ ருக்கெலாமரு ளன்னபூரணி யென்னவே
சங்கடந்தவி ரச்செய்திடுகிவ டங்குமேல்வையின் மேருவின்
பங்கடங்கிய மூவருமுனி பன்னிதன்செய லுன்னியே
யிங்கடங்கரு மாடலேசெய வேயினூர்கிழ மாயினூர்.

(கௌ)

வேறு.

தடியோடு தடுமாறித் தளர்ந்துமூப் பிளந்துநடை தத்திப்பொத்தி
முடியோடவ் வுடனணைத்து முகமும்வலித் துச்சரித்தி முக்கிக் கக்கிக்
பிடியோடன் புந்நரம்புந் துன்னதூன்மார் பின்முன்ன மேனிகூனி
மடியோடு பசிகனற்ற மறைக்கிழவ ரறக்கிழமாய் வந்துற்றாரால்.

(கக)

வந்துபன்ன சாலையிலார் பசிகொடிதென் றுமுன்னுணாக்கும் வார்த்தை
தான்கேட், டந்தவன்னை வெளியிவ்வரக் கண்டிளைப்புந் தவிப்புமிருந் தவ
சமாகச், சிந்தையந் தெடுத்தன்னோர் மூர்ச்சைக்கேற்றனுக்கொடுத்துத் தேற்
றத்தேற்றந், தந்தபின்ன ரடிவிளக்கி யாசனமிட் டிருத்தியுப சாரஞ்
செய்தே.

(கஉ)

இன்னபாத் திரங்கிடையா தெனமனம்பற் றிடப்பொசிக்கு மிடந்தாய்
தாக்கி, யன்னபாத் திரம்விளக்கி யறுசுவையுண் டியுமுறையோ டமைத்துக்
கைமேற், சொன்னபாத் திரநீர்விட் டமுதுசெய்யு மென்னவன்னை சொன்
னசொல்லின், பின்னபாத் திரராகி மூவரும்பே சாதவுரை பேசினாரால். (கங)

உடுத்ததுகி லசற்றிலுண்போ மன்றேனுண் னோமெனவன் றேதக் காதி,
லடுத்தபொழு தரகரவென் றஞ்சியின்னன் மிஞ்சியுன்ன லாமோநீவி,
ரெடுத்தமொழி புன்மொழிதீ திதுகேட்க வெணக்குவிதி யின்னுந்நு,
கொடுத்தவன்னம் பொசித்தூன்மை கூறுவதுந் தன்மையென்று கூறும்
போது.

(கச)

எமதுமொழி கேட்டிலையே லுண்ணோமின் றுயிரிழப்போ மென்னவன்
னோர், தமதுமொழி கேட்டிதுவோர் சோதனையோ வெனமனகிற் றுக்கி
நீர்க்கி, யுமதுகருத்தெப்படியோ வப்படியே முற்றுகி னுண்மைமாமென்
னும்பிபெறத் தன்கணவன் பாததீர்த்தத்தையெடுத்த கங்கைகொண்டான்.

வேறு.

என்னிறை யெனதுளத் திருக்கு மென்னிலென்
முன்னிறை யவரிவர் மூவ ருந்திரு
மெய்நிறை சிறுர்களாய் விடுக வென்றுதங்
கைநிறை புனைச்செங் கரத்தில் வீசினான்.

(௧௩௭)

வீசின பொழுதற வெட்கி யுட்கியுட்
கூசின பேரெனக் குறுகி மாசறு
தேசினர் சிறுவராய்ச் சிறுகிக் கீழ்கிடந்
தேசின ரெனவழு திரங்க லாயினார்.

(௧௩௮)

கிழவுரு வெய்திய கேடின் மூவரு
மழவுருப் பாவராய் மயங்கி வாய்திறந்
தழவுரு மாற்றிய தென்னி லற்புத
விழவுருந் கற்பலான் மிக்க தில்லையே.

(௧௩௯)

கருத்துமுற் றியதெனக் கணிந்து பாலராம்
விருததலாத் தன்றுடை மீதி லேயெடுத்
திருத்தினெய் பால்கலந் தேற்றச் சங்கில்வார்த்
தருத்தின ளருத்திமெல் லணையிற் சேர்த்துவார்.

(௧௪௦)

மீட்டுமப் புதல்வரை யெடுப்பன் மிக்கநீ
ராட்டுவ னுதலினீ றணிவள் சங்கணி
பூட்டுவ னுச்சியி லெண்ணை பொற்றுவு
ளாட்டுவ டொட்டிலிற் கிடத்தி யன்பினால்.

(௧௪௧)

தேவரு முனிவருந் செகத்தின் மாதவ
ரியாவருங் காணொன திருக்கு முத்தொழின்
மூவரு மிவரெமை முற்றுங் காப்பதற்
காவரென் றறிந்துதா லாட்ட லாயினான்.

(௧௪௨)

தாலாட்டு.

ஒங்கு கரமு முரமுந் திருநாவுந்
தேங்கமல மான்சேரச் சேருவீர் கண்வளரீர்
தாங்கு முடிக்கணியுந் தன்னிறமு நற்றவ்சு
மாங்கமல மென்னவினி தாக்குவீர் கண்வளரீர்.

(௧௪௩)

எந்நாளு மும்பரியம் பரிதா மம்புயத்திற்
பொன்ன ரணியே பொருந்தல்செய்வீர் கண்வளரீர்
மின்ன ரணியும் விரிகுடையு மில்லிடமு
நன்னா டென்ன நலம்பெறுவீர் கண்வளரீர்.

(௧௪௪).

மன்னுமில் மின்னையுஞ்சொன் மாணையுமம் மாநயன்ப
பொன்னையுமுத் தாரமெனப் பூணுவீர் கண்வளரீர்
பின்னமிலா நான்மறையின் பின்னுநடு வுநடுவின்
முன்னுமூ வர்முதலா மூவரீர் கண்வளரீர். (2௫)

மேவலரு ருண்ணீறி வெண்ணீடுற முச்சிரிக்குஞ்
சேவகனே யான சிறுவாந் கண்வளரா
யேவகனாங் கன்னல்வில்லி யென்றவனை யன்றுவென்ற
பாவகனாங் கண்ணுடைய பாலகனே கண்வளராய். (26)

ஒங்கியநின் றேவி யுடுத்தவுடை மீதயனோத்
தாங்குமவன் பாலுறங்குஞ் சந்ததியே கண்வளராய்
தேங்குகணை நான்ருடைய சென்னிலங்கை மன்னுயிரை
வாங்குகணை தாங்குகிலை மைந்தாந் கண்வளராய். (2௭)

ஒதக் கடல்கு முடையவனை யீன்றுபெற்ற
தாதைக களித்த தனிடனே கண்வளராய்
யேதைச்சொல் வேனாலக மெல்லாம் படைத்தொருபெண்
பேதைக்கு வந்துதித்த பிள்ளாய்ந் கண்வளராய். (2௮)

உய்வண்ண மூவனாய் மொன்றாயத தனித்தனியா
யிவ்வண்ணந் நாலாட்டி யேற்றெடுத்தப் பாலாட்டிச்
செவ்வண்ணத ழண்டை சிலம்புசிறு தாளிலணிக
தவ்வண்ண மாயவனே யாழிகையி லேபூட்டி. (29)

மைந்தர் வனப்பு மனிவாயக் குறுநகையுஞ்
சுந்தரமுங் கண்டாடுவண்டாள் களிகூர்ந்தாள்
தந்தையா யாவருகூத் தாயருமா மூவருக்கு
மந்தமொரு நற்றாயுண் டான ததிசயமே. (30)

என்னுமுரைச் சூதனைபார்த் தேந்திழையான் கற்பினியிவ்
புன்னுதொறு மிறும்பு துற்றுவப்புப் பெற்றனமாற்
பின்னு நிகழ்த்த பரிசனைத்தும் பேசுகெனத்
துன்னுமறை மாதவர்முன் சூதனைநித் தோதுவனல். (31)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௩௩௩.

௩-வது அனஞ்சயை கற்புமகிமை

சருக்கத்தின் சருக்கம்.

அது கேட்ட முனிவார், நிலைத் துணிவடைந்த அனைத்தும் கேட்கவிரும்பினோம், மனதோடு மனதோடு உணர்ச்சியோடு, உணர்ச்சியோடு, வெணவரைக்கின்றார். பெருமை பொருந்திய மகம்மேருவுக்குத் தென்றிசை முற்றும் மேகந்தவழாததனற்றண்ணீரின் நிக்கேடுத்து உணவற்று எவ்வயிரும் அங்குதங்காமல் எததிக்கின் பழைபெய்கின்றதென நினைந்து தள்ளாடின. மனிதர் பால் புனிதம் போகம் மோகம் அற்றன, முனிவர் பால் யோகம் யாகம் அற்றன, தாகமுற்றின, முறையுறன் அற்றன, மரமெலாம் சாகம் வேர்கள் அற்றன, குளம் நதிகூவல் வறத்தன, பூமியிலுள்ளோர்க்கு உயிர் உடல் கண்டம் நாவு வறத்தன, உருவருது கருவம் வறத்தன, பயிர்வளம் வறத்தன, மழை வறத்தின் வறளாதன வெவை! அப்போப்பட்ட காலத்தில் அன்னம் அரிதாகிக்காய் கனி ஈழங்கினி எங்ஙனம் ஏகுவம் என்று இங்ஙனம் அன்புறு மாதவர் துயரமிந்து, அனஞ்சயை தன் பன்னசாலையினுடையதென்று, நண்பினுலொருபுண்புசெய்தான். தன் தவத்தனடி விளக்கிய நீரைக்கையிலெடுத்தது, இறைவனை நினைந்து, எங்கணு மழைபொழிந்து முனபோலுலகிலின்பம் பெருகவென்று வீசிஞன். அந்த நன்னீரானது எழுந்து பன்னிரண்டு யோசனை தூரத்துக்குள் சப்தமேகங்களாய் நிரைகொண்டதோ தேறுகின்றிலம். மூவர் செய்ததிற மகத்திய வலியினால் முடிவிலாத அன்பினர் கற்பினுக்கு எவர் செயலு மெதிரியலுமா! மங்கையது கற்பெனு மேன்மையான்மழை பொழிந்ததாம் டாய்கனி கிழங்கு சாகம்பலபோகமுமிருந்தன. பசிவளர்ந்து, உடறளர்ந்து, இளைத்தவரெவருமங்கடைந்து, இடரையகற்றினார். வந்தவந்த தபசிகட்கெல்லாம் சந்தன மரங்கள், சீதளம், தரவும், கூந்தற் பனையும், மூங்கிலும், தளர்வாரவீசவும் முக்கனி பால்சருக்கரையோந்த வன்னத்தை தாயையொத்தவன ரூபையடைக்க வுண்டானந்த மடைந்தனர். அங்கடைந்தவர் சங்கடங்களை யெல்லாம் அன்ன பூரணி யென்னத்தவிர்த்து வசிக்குங் காலத்தில் மேருவின் பக்கத்தில் வதிந்த மூவரு முனிபன்னியின் செயலுன்னி, அரிதாகிய திருவிளையாடல் செய்யக்கிழமாகித், தடியோடு தமொறித்தளர்ந்து, மூப்பினமிழந்து, நடைத்தகிப்பொத்தி, தலைமுடி யோடுடனரைத்து முகம் வலித்துச் சுரித்து, முக்கிக்கக்கி, என்பு நரம்புதுன்ன, யஞ்ஞோ பவீத மின்னமேனி கூனியயிற்றிற் பசி கொதிப்பப் பன்னசாலையின் வந்து பசிகொடிதே யென்றுரைப்ப; அதைக்கேட்டன்னை வெளியில்வர இவர்கள் இளைப்புந்தவிப்புமிருந்து அவசமாக, அவள் சிந்தை பயந்தெடுத்து அன்னோர் மூர்ச்சைக்கேற்றன கொடுத்துத்தேற்ற, தேறிய பின்னர் அடிவிளக்கி ஆசனத்துளக்கி யுபசாரஞ்செய்து இன்ன பாத்திரங்கிடையா தென்றுளம் பற்றிப் பொசிக்குமிடந்தூய்தாக்கி பாத்திரம் விளக்கி அறுசுவையுண்டியமைத்து நீரோர்த்து அமுதுண்டினென, பின்னர்மூவரும் உடுத்தியிர நின்று

திருமாத் திகளின தேவிகளர் இஷதானது செய்தல்

நகரதர்

மூவரின மனலிகளர் தவம்புரிதல்

C. V. N.

LITH: BY CHAVVALI RAMA SWAMI, DISTRI, MADRAS.

துகிலக் கற்றிலுண்பேம் அன்றேல் உண்ணேம் என்றுரை யாதனவுரைத் தார். சேட்டளவிற் செவிபொத்தி அரகரென் றஞ்சித் துன்பமிஞ்சி நீவி ரெடுத்தமொழி தீது இது கேட்க் விதியோ; நல்லது கொடுத்தவன்னம் பொசித்து நன்மை கூறுவதே தேவரீரது தன்மை யென்றுகூற; அம்மூவரு ம் எமதுமொழி கேட்டிலையேல் உண்ணேம் உயிரிழப்பேமென்ன, அம்மொழி கேட்டு இதுவுமோர் சோதனையோவென்று மனதுட்கொண்டு, உமது கருத்தெப்படியோ வப்படியே முற்றுமென்று கூறித் தன்கணவன் பாததீர்த் தத்தை அங்கைகொண்டு என்னிலறவன் என்னுள்ளத் திருப்பாணுகில் என் முன்பாக விம்மூவரும் சிறுர்களாய் விடுகவென்று செகத்தில் வீச, எதி ரேசினர்போலக் கீழ்க்கிடந்து சிறுவராயமுலாயினர். கிழவுருவெய்நிய மூவ ருமழவுருவாகியமங்கியமுவுருமாற்றிய சற்பினற்புதத்துக் குமிக்கதியாதுள! நங்கருத்து முற்றியதெனக் கணிந்து பாலராம் விருத்தரைத்தன்றுடை மீ நெடுத்திருத்தி நெய் பால் கலந்து சங்கில் வார்த்துப் புகட்டி அணையிற் சே ர்த்துவான் மீட்டும் புதல்வரை யெடுப்பான், நீராட்டுவான், நெற்றியில் நீற ணிவான், சங்கணிபூட்டுவான், உச்சியிலெண்ணை தெய்ப்பான், தொட்டிலின மர்த்தி யாட்டுவான், தேவர் முனிவரி யாவருங்காலெழைமூவரும் எமைமு றறுங்காப்பதற் காவரென்று தாலாட்டினான், என்றுறைத்த ருதரைப்பார்த் துமேனடந்ததைச் சொல்லுமென்று கேட்கச்சொல்லுவார்.

முற்றிற்று.

சு-வது தேவிமார் விரதச் சருக்கம்.

சுவிவிருத்தம்.

இங்கிவர்க ளில்வணமி ருப்பவிவர் காதன்
'மங்கையர்க ணாடியுப் வாணுலக டைந்தே
யங்கவரோ டேவினவ லானபொழு தானு
நங்கையர்க ளோடுமறை நரதனு ளைப்பான்.

(க)

ஆவலுறு மூவாரசெய லன்னையரே கேண்மின்
னாவலுறு தீவிலுயர் ஞானவன மங்கே
தாவலுறு மத்திரித வம்புரிவ னன்னே
னேவலுறு பன்னியவ ளின்னமுத மன்னான்.

(ஈ)

அத்தெரிவை கற்பியல நிந்திடநி னைந்தே
'மெய்த்திறவி ருத்தரென வேபசிமி ருந்தே
முத்திறக டத்துமவர் மூவரும டைந்தா
ரெத்திறம்வி னோந்துகொ லென்றறிநி லோமே.

(உ)

நீவீருயர் ஞானவன நீளிடையி நாளிற்
போவிரவ ணையவர்பொ ருந்துவரெ னாமுன்
ருவரிய தேவர்பதி தன்னையக ருய்மார்
மூவருமி மாசலமு கட்டிடைய டைந்தார்.

(௩)

அத்திரித வத்திறைவ னன்னமுனி பன்னி
மெய்த்திரிவி லாளவடன் வீற்றிகு வோமென்
றித்திரிகு ணத்தர்செல்வ தேதமென வேத
முத்திரிக ஞக்குமன முற்றினகி லேசம்.

(௪)

எதினிவி சாரமநெ னப்பனிவ ரைக்கோ
மாதினெரு மூவருமி மாசலம கன்றே
மேதினிசொல் ஞானவன மேவிமக வாவி
போதிநிழன் மீதவர்பொ ருந்தினரு வந்தே.

(௫)

ஆதியிறை வோருறைத லானவன ஞானச்
சோதிமய மாய்நிறைதல் கண்டெறு வண்டே
நீதிபர ரிங்குறைத னிச்சயமெ னக்கா
ரோதியர்கண் மூவரவ னுற்றனரு வப்பால்.

(௬)

ஆயபொழு தத்திரிதன் ஞச்சிரம மெல்லார்
தூய்ரிவர் மெய்யிலுறு சோதியுற லாலே
மேயபக லேககன மீதினறு சோதி
யேயும்வகை யாதெனவி ருந்தவரெ முந்தார்.

(௭)

மாதவரெ லாருமக வாவியரு கேபோ
யாதவரு மேபரவு மன்னையரை யன்னாள்
சூதறுபுள் னேறுமிசை சூட்சிபெறு காட்சி
தீதறிவி னூடுதெரி சித்ததிச யிதநார்.

(௮)

தெரிசனைசெய் தேயதிச யித்தவரெல் லோருந்
தூரிசுறம னத்தொடன சூயையொடு கூறப்
பரிசுபெறு மத்திரிப தத்தினைநி னைததே
வரிசைபெறு புத்திரரை வாரமொடு பாரா.

(௯)

சிந்தனைசெய் தன்னவள்கி றப்பவெவ ராலும்
வந்தனைசெய் மூவருமம் மாதவர்கள் சூழ
வந்தநிலை வானினைய கன்றுமக வாவிச்
சந்தநிறை போதிநிழ றன்னிடைய டைந்தார்.

(௧௦)

பங்கயமணித்தொடைப ரித்தயனை யுன்னி
யங்கயனெ னச்சிலவ ரங்கணமர் கின்றார்
பொங்குதுள பத்தொடைபு னைந்தரியை நாடிச்
செங்கண் முகிலன்னசில செல்வருறை கின்றார். (௧௨)

அக்கமணி மாலிகைய ணிந்தரனை யுன்னிச்
செக்கர்முடி யோடுசில துவ்யருறை கின்றார்
பக்கமற மிக்கதொர்ப ரப்பிரம மென்பா
ரொக்கவுணர் கிற்குமவ ரங்குமுமு கின்றார். (௧௩)

ஆபவர்சி றப்புமவ்வ ருந்தவரு வந்தே
மேயவன மேன்மையும் விருப்பினொடு நோக்கித்
தூயவன மீதெனம கிழ்குதுநிறை சோதிச
காயவரு மாறியுயர் கன்னியர் களானார். (௧௪)

கன்னியர்க டம்வடிவு கண்டசடை கொண்ட
சென்னியர்கள் வேதியர்கள் சிரியர்க ளன்னோர்
பன்னியர்க ணண்பினர்கள் பண்பினர்க ளல்லா
லன்னியர்க ளல்லவென வன்னவர்கள் குழ. (௧௫)

அன்னையன ருயைத நகத்திடைய டைந்தே
முன்னையர னாகியொரு மூவரையு மூவா
மின்னைய பாலரென மெய்ப்பொடு வளர்ப்பா
யுன்னையென கூறுவ துனக்குறிக ருண்டோ. (௧௬)

வேறு.

காமரி யெம்முயிர்க் கணவர்க் குற்றதா
யாமினி பென்றுனை யடைந்த வெங்கட
மாமரி பொறுமையின் வளத்தி னீகையிற்
பூமினீ யென்றவர் புகன்ற போதினில் (௧௭)

சிரிய ரிவரிவர் தேவி மாரெனக்
கூரிய மனத்தினிற் குணித்துக் கொள்கையால்
வேரிய மலர்கொ டர்ச்சித்து வேட்கையா
லேரிய நீரென திடீதி லெய்தவே. (௧௮)

ஏதுமா தவஞ்செய்தே னெளிய னென்னவே
மாதுதாழ்ந் தெழுவவள் வதன நோக்கியிப்
போதிலெம் புருடர்நின் புதல்வ ராவதற்
கேதுநீ நினைத்தியென் றிரங்க லாயினார். (௧௯)

அன்றவ ரிரந்தன ரன்னை முன்னையா
மின்றவர் தங்களை யிரக்கின் றோமெம்பா
னன்றவர் தம்மைநீ நல்கி லொல்கிலோ
மென்றவர் மொழிந்தவற் கிரக்க மெய்தினுள்.

(௧.6)

அப்படி யாவதற் கைய மில்லையென்
மெய்ப்படி மாதவன் விண்ணு ளானனோ
னிப்படி வருமள விருத்தி ரீங்கென
மைப்படி கண்ணினுண் மகிழ்ந்து கூறினாள்.

(௧.௭)

கூறிய வார்த்தையுட் கொண்டன் னோர்மனந்
தேறிய துணர்ந்துகாய் கிழங்கு திங்களி
யேறிய போகம்யா னீய வேறுகர்ந்
தூறிய வுளத்தொடிங் கமைதி ரன்னைமீர்.

(௧.௮)

என்றிம்மா துரைப்பவெம் மிறைவ ரெம்மிடத்
தொன்றினு லல்லதொன் றுண்ப துத்தம
மன்றுநீ யருள்செயு மளவு நோற்பதற்
கின்றநீ யோரிட மிதுவென் றோதென்றார்.

(௨.௩)

கனிவரு மொழியினுள் கழறு வானெழி
னனிவரு ஞானகா னைமொன் றுண்டருட்
டனிவரு ஞானதீர்த் தமுமுண் டாங்கதின்
முனிவர ரெழுவரு முயல்கின் றார்தவம்.

(௨.௪)

தவமியற் றிடுபவர்க் கேற்ற தானமற்
றவமகற் றிடுமுகக் கன்ப ராகிய
சிவன்முதற் றிலவரைச் சேர்க்கு மென்னவங்
குவகைபெற் றத்தலத் துற்று நோற்கின்றார்.

(௨.௫)

நோற்றிடு மூவரு நோன்மை நீர்படிந்
தேற்றிடப் பாதலத் திருந்து மூவரொத்
தாற்றிடு முந்நதி யந்த வாவியிற்
றோற்றிடுந் தன்மையார் சொல்லற் பாலரோ.

(௨.௬)

பாற்பதி கங்கையிற் பங்க யாசனி
மாற்பதி யமுனையில் வாணி வாணியி
லேற்பதின் மூழ்கித்தம் மிறைவர் மூவர்தம்
மேற்பதி யன்பினால் வீரத் துமுற்றுளார்.

(௨.௭)

தன்மமா ஞானதீர்த் தத்தின் மூழ்குவார்
சென்மமாங் கடலிலிட் டேறித் தேறருங்
கன்மமாந் தீவினை கடந்து காண்பரும்
வன்மமா முத்தியின் மார்க்கஞ் சேர்வரால்.

(௨௮)

தங்கிய ஞானதீர்த் தத்தி னுத்தரங்
கங்கைதென் கீழதா யமுனை காமுறப்
பொங்குதென் மேற்கதாய் வாணி பொற்பிலே
டங்குறு மவற்றில்விண் ணவர்வந் தாடுவார்.

(௨௯)

எந்தி படிந்திடும் பலனு மேற்றமா
முந்தி மூழ்கிடி னுதவு மோகமா
மந்தி மூன்றுமிங் கமைத லாலதி
னன்னதி யாகுமிஞ் ஞானவாவியே.

(௩௦)

அன்னவா வியினரு காசு வங்கவன்
சொன்னவா றருந்தவந் தொடங்கி மூவரு
மின்னவா றிருந்தன ரென்னச் சூதனு
முன்னவா வற்றமா முனிவர்க் கோதினான்.

(௩௧)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௩௬௪.

சு.வது தேவிமார் விரதச் சருக்கத்தின் சுருக்கம்.

இங்கே யிப்படியிருக்க, விம்முவர் தேவிமார் தேவலோகத்திற் போய் சுரரிடம் விசாரித்துக்கொண்டிருக்குங் காலையில், நாரதர் சந்தித்தன்னையரே கேண் மின், பூலோகத்தில் நாவலந்தீவில் அத்திரிமுனிவன் பத்தினிகற்பையறியமுத்திரம் நடத்து மூவரும் கிழவுருவாய்ச் சென்றார், எத்திரம் விளைந்ததோ தெரியாது, ஆதலால் நீவிர் அவ்வனத்திற்கிப்போதே போனாற் காணலாம் என்றோது முன், மூவரை நீங்கிய தாய்மார் அவ்விடம் விட்டுஇமைய பருவத்தையடைந்து அனகுயை கற்பின் வலியையறிவே மென்றும், இத்திரி குணத்தர் சென்றது குற்றமென்றும், முத்திரிகளும் மனக்கவலையுற்று, ஒரு வாறு தேறி, மலை மகளோடு அவ்விட நீங்கி, ஞானகானத்தில் யாகதீர்த்தத்தில் அரசின் நிழற்கண்ணிருந்து ஆதியிறைவர் இங்குறைதலால் இவ்வனம் ஞானச்சோதி யாய்நிறைதல் கண்டு, உடறு வண்டு, நீதிபர ரிங்குவதிதனிச்சயமென்று மூவருமுவந்தார். அக்காலத்தில், அத்திரியாச்சிரம முற்று மிவர் மேனியின் காந்திபடலால் பசுலோனைப்போன்ற விதமியாதென்று முனிவரெழுந்தார். எழுந்து, சூரியர்கள் தெரிசிக்கும் அன்னையரையும், அக்கா

லத்திற் றுமறைப்பூமி து அன்னமேறி யிருத்தலையும், குற்றமற்ற விடத்திற்
 றரிசித்து, அதிசயித்து, பரிசுத்தமான மனதோடு அனருயையுடன் கூற, இ
 வரும் அத்திரிமுனிவன் கழனினைந்து, உரிமையுடன் புத்திரரைப்பார்த்துச்,
 சிந்தனைசெய்து சிறப்புற்றிருப்ப எவரானும் வந்திக்கப்பட்ட அம்மூவரும்,
 தாமரை மணிமாலையைத்தரித்துச் சிலர் பங்கயனை நினைந்து தவம்புரிதலும்,
 துளசிமாலையைத்தரித்துச் சிலர் அரியை நினைந்து தவம்புரிதலும், உருத்தி
 ராக்கமாலையைத்தரித்துச் சிலர் அரனை நினைந்து தவம்புரிதலும், உலகனைத்
 தும் பரப்பிரமமாயிலருவதறிந்து சிலர் தவம்புரிதலும், சிலமுனிவர் பிரமா
 னந்தமடைந்திருத்தலும், ஆகிய விவற்றை விருப்பத்தோடு பார்த்து பரிசுத்
 தமாகிய வனமிது வென்று மகிழ்ந்து அச்சோதிக்காயவுருமாறிக் கன்னியர்
 களாளுர்கள். அக்கன்னியர் வடிவைக்கண்டு, சடைகொண்ட சென்னியர்,
 வேதியர், சீரியரிவர், பன்னியர், நண்பினர், பண்பினர், அன்னியரல்லனர்,
 இவர் கடற்குழு அன்னையர் அனருயையில்தத்திடையடைந்து, மின்னையொ
 ப்பாய்! முன்னையராகுதி மூவரையும் வளர்க்கப்பட்டவுன்னே, என்னையு
 வாம்? உனக்கு நிகருண்டா! எம்முயிர்க் கணவர்க்குத்தாயா மென்றுன்னே
 யடைந்தேம், எங்கடம்மாமியே; பொறுமையில், வளத்தில், ஈகையில், பூமி
 யே, யென்றிவர் கூறுங்கால், அவன் இவர் தேவிமாரென்று மனத்திற் குணி
 த்து மலர்கொண்டர்ச்சித்து நீவி ரென்னிடத்தெய்த, எளியேனியாது தவம்
 புரிந்தே, நென்று அம்மாது தாழ்ந்தெழ; அவன் வதன நோக்கி இப்போதெ
 ம்புருடர் நின்றபுதல்வராதற் கேது நினைத்தாயென்றிரங்கினார். அக்காலத்தில்
 நிற்பா லன்னமிரந்தனர், அவர்களையிப்போ துன்பாலிரக்கின்றோம், எம்பா
 லவர்களை நல்கிற்றளரோம் என்று சொன்னவர்க்கிரங்கி அப்படியாவதற்கய்ய
 மில்லை, முனிவர் தேவலோகத்துப் போயிருக்கின்றாரவர் வரும்வரை யிங்கிரு
 த்தீரென்று மைக்கருங்கண்ணாள் மகிழ்ச்சியிற்கூற; கேட்டு மனந்தேறியது
 ணர்ந்து காய் கனி கிழங்குவன் புசித்துச்சந்தோஷ மனத்துடன் இங்கிருங்
 களன்னையர்களேயென; அதற்கவர்கள் எம்மிடத்தெம்மிறைவர் வந்தாலன்றி
 ஒன்று முண்ணேமென; அப்படியானால் அழகு பொருந்திய ஞானகானனத்
 தில்ஞான தீர்த்தமொன்றுண்டு, அதிற் சத்தரிஷி கடவஞ்செய்கின்றனர், அது
 தவசிகட் கேற்றவிடம், அங்கே யுபவசித்துத்தவமுயல் வீரேற் சிவன்முதற்
 மலை வரைச்சேர்க்கு மென்று கூற, நன்றென்று அங்கே வந்தார்கள். அவர்கள்
 படிந்து, தவம் நோற்றி, பாதலத்திருந்து மூன்று நதியந்தவாவியிற்றேன்றி
 ன பார்வதி, சரஸ்வதி, இலக்குமி, யிவர்கள் கங்கை சரஸ்வதி யமுனையிவற்றி
 ன் முறையே யாடித்தத்தமிறைவர் மேற்பதி யன்புபுண்டுவிரதம் கோற்றார்.
 ஞானதீர்த்தத்தின் மூழ்குவோர் சென்மக்கடலும் கன்மமார்தீவினையும் கடந்
 து முத்தியடைவர். ஞானதீர்த்தத்தின் வடக்கில் கங்கையும் கிழக்கில் யமு
 னையும் தென்மேற்கில் வாணியுமாக விளங்கும் இவற்றின் விண்ணவாரிடமே

நாரதன் ஞானகான்னமடையுஞ் சருக்கம். ௩௧

எத்திர்த்தத்திற்படிந்த பலனும் இம்முத்திர்த்தம் உதவும்; ஆனதால் இந்த ஞான திர்த்தமிக்கமேலாயது என்று அனருயை சொல்ல, அத்திர்த்தத்தருகே மூவருமாதவஞ் செய்யத்துடங்கியிருந்தார் என்று சூதர் கைமிசாரண்ய வாசிகட்குச்சொன்னார்.

முற்றிற்று.

௩-வது நாரதன்வரு சருக்கம்.

அறுசிக்கழிநெடிவடியாசிரியவிருத்தம்.

சூதனை வணங்கிக்கேட்பச் சொல்லுவான் முனிவர்க் கன்னான் வேதனை முகுந்தன்மனை விமலனை யமல மான மாதனை யர்களு யன்னான் வளர்க்கவிக் கன்னிமார்க்கள் போதனையாது காதல் புரிந்துமா தவஞ்செய் போது. (க)

நாரதன் வானி னின்று ஞானகா னனத்தை நண்ணிச் சீரது தவறாக் கற்பின் செல்வியாச் சிரமத் திற்போய மாரத மழலைச் செவ்வாய் ஸைந்தரைக் கண்டா னன்பு கூடரி சயமுற் றானக் கோதைவந் தடியிற் றுழந்தான். (உ)

அடியினை விளக்கி யன்போ டறுசுவை யுண்டி யீந்தா டெயிடை யவளை நோக்கித் துதியுஞ்செய் தமுதந் துய்த்த முடியுடை முனிவன் சொல்வா னயன்மக முடித்து வானில் வடிவுடை வேந்தன் யாகம் வளர்க்கமா தவனங் குற்றான் (ஈ)

அத்திரி முனிவ னங்கே யாயிழை நீயிங் கேயிப் புத்திர ரார்கொ லென்று புகன் மனன் புகலக் கேட்டுச் சித்திர மனையான் சொல்வான் சிறுவர்தஞ் செயலும் பொற்பு மித்திர மென்ன நீயே யறிவையா னறியே னென்றான். (ச)

என்றிவன் சொல்லக் கேட்ட விருடியிங் கிவரை நாடி யொன்றிய மடவார் தாமெங் குற்றன ருரையென் றோத வன்மவர் ஞான வாவியருகருந் தவஞ்செய் கின்றார் துன்றென வன்னான் கூறித் துன்னியன் னவர்பாற் சென்றான். (ரு)

அன்னையர் மூவ ருணி லாதுமாதவமே செய்ய முன்னைய முனிவர் பன்னி மார்தவ முயலா நிற்பப் பின்னையிம் மூவர் தன்மை தேர்ந்தடி பேண வன்னோர் தன்னைய முனிக்கு நெஞ்சத் தாலுப சாரஞ் செய்தார். (சு)

அசைவற நிற்ப வேகண் டத்சயித் தன்னை மார்க்
ணசையறத் தவஞ்செய் துள்ள நலியுமா றென்கொ லுங்கட்
கிசைவுறு மிறைவர் தாம்வந் தெய்துதற் கேற்ற தாய
வசையறு விரத மொன்றுண் றெரக்குவன் மனக்கொள் வீரால் (௭)

ஆதிரை விரத மாம தாரனுட் டித்தா ரேனுந்
தீதினை யகற்றி யேசின் தித்ததெல் லாம்பெற் றுய்வா
ராதரம் பெருகு நன்மார் கழித்திங்க ளாதி ரைக்கு
மாதரீர் நோற்கு நோன்பா மதின்வர லாறு சொல்கேன். (௮)

ஆதியிற் றேன்று மாயை யசன்றின் மலன்றன் மெய்யிற்
சோதியிற் பஞ்ச பூதந் தொல்லுயிர்க் கணங்கள் யாவும்
பேகியற் றெடுங்கு மாயை பின்புபா வனைக்கு ளன்பின்
னேதமற் றமிர்த ரூபி யாயுளத் திருத்த நன்னால். (௯)

நீடுமிக குணங்க டுர்ந்த நிருமல ஞான சத்தி
கூமெப் பொழுதி லேழுக் குணங்களோ டுணங்கு கோலம்
பீடுறப் புவன மெல்லாம் பிறப்பன வுதிப்பச் செய்த
தாடண்மார் கழித்திங் கட்கே யாமதா லதுமிக் காகும். (௧௦)

முன்னுறு புவனம் யாவு முற்றுற வுற்ற தாலப்
பன்னிரு திங்க ளுக்குட் பகருமார் கழிமிக் காகுந்
தன்னரு ளாதவு ஞான சத்தியா கையின லந்நாட்
டுன்னிரு பத்தே முக்குந் தூயவா திரையிக காகும். (௧௧)

அக்கணி சடில முக்க ணுதிதன் சோதி யாகு
மிக்கவா திரைநா ளன்றி மிக்கநா ளின்றந் நாளிற்
றொக்கதோர் ஞான சத்தி தோன்றுகா ரணத்தி னாலே
தக்கபேரணந்த ஞான சத்தியி னின்றும் போந்தே. (௧௨)

ஒன்றுமுக் குணங்க ளாகி யுற்றமுத் தொழிற்கு நாந்
னன்றுற ஞான சத்தி யகண்டமும் பொதிந்து தானுயத
துன்றுறு குழில ரூப மாகியே தோன்று ராம
லின்றுமூ வரையும் பேத மாக்கிய தென்ன சொல்வோம். (௧௩)

முற்குணத் தோடு காங்கு முகத்தோடுங் கமலை யோடு
மெற்குணத் தரிய வாதி யெழுத்திலுற் பவித்தான் வேதன்
சற்குணக் கவுரி யோடுந் தங்கிரா சதரு ணத்தோ
டற்குண மாய மாயை யக்கரத் தரிவந் துற்றான். (௧௪)

சோடியாங் கலைமா தோடுஞ் சொலுந்தமோ குணத்தி னோடு
மாதியந் தமதாய்ப் பெற்ற வக்கரச் தரன்றான் வந்தான்
பேதியா திவர்கண் மூவர் பேதைமார் மூவ ரோடுஞ்
சாதியா ஞான சத்தி தனைப்பணிந் துணைகின் றரால். (௧௫)

தாயெனுங் குழில ரூப சத்திகே டனைய ரானோர்
நீயென வியற்றுஞ் செய்கை நிகழ்த்தென வன்னை சொல்வாண்
மேயநான் முகநீ வாணி மின்னொடும் படைத்தி பின்னர்
மாயநீ' கமலை யோடு மருவியே யுலகைக் காத்தி. (௧௬)

பரமவென் வடிவ மான பார்ப்பதி யொடுநீ கூடி
யுரமறு கால மேபார்த் தொடுக்குதி யுலகை யென்னத்
திரமுற மனத்திற் கொண்ட செய்கைய ரானு ரந்நான்
வரமரு னானின் நாளின் மற்பினோன் பியற்று வீரால். (௧௭)

இந்த நோன் பியற்றிற் காளி யென்னுமோர் ஞான சத்தி
யுந்தனோன் பின்ப லத்தை யுடனுமக் குதவு முண்மை
யந்தனோன் பியற்றுஞ் செய்கை யறைவனேழ் தினமில் வாவி
சந்தரீர் படிந்து ஞான சத்தியைக கருத்துள் வைத்தே. (௧௮)

பித்திகை புன்னை தாழை பெருகுமல் லிகைச ரோச
மித்திரு வலரி சாதி யென்னுமேழ் மலரான் ஞான
சத்தியை யிறைஞ்சச் சத்தி சக்கரத் திபல்பு கேண்மின்
பத்திசே ரநேக சத்தி பல்ருமப் படிவந் தானே. (௧௯)

ஏழுக்கோ ணெழுதி நாப்பண் ணியலுமோர் வட்ட மிட்டி
ளாமுமா யையி ணெழுத்தை யழுத்தியேழ் கோணஞ் சூழ
வாமுமா நெழுதி நான்கு வாயிலும் வகுத்தப் பாலிற்
ஞமுமெட் டிதழிட் டந்தச் சத்தியை யதிற்றா பித்தே. (௨௦)

வேறு

ஒதன மேழ்வித முற்ற திஞ்சுனைப்
பேதன மேழ்விதம் பெறநி வேதித்தே
சேதனச் சத்திமந் திரததை மூலத்தோ
டேதனிச் செவித்திடி னெய் துஞ்சித்தியே. (௨௧)

திண்ணமென் றிவர்க்கிது செப்பி நாரதன்
விண்ணை வினாவை மேற்கொண் டங்கிவ
ரெண்ணை வியற்றின ரிந்த நோன்மையென்
றண்ணலாஞ் சூதனங் கவருக் கோதுவான். (௨௨)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௩௮௬.

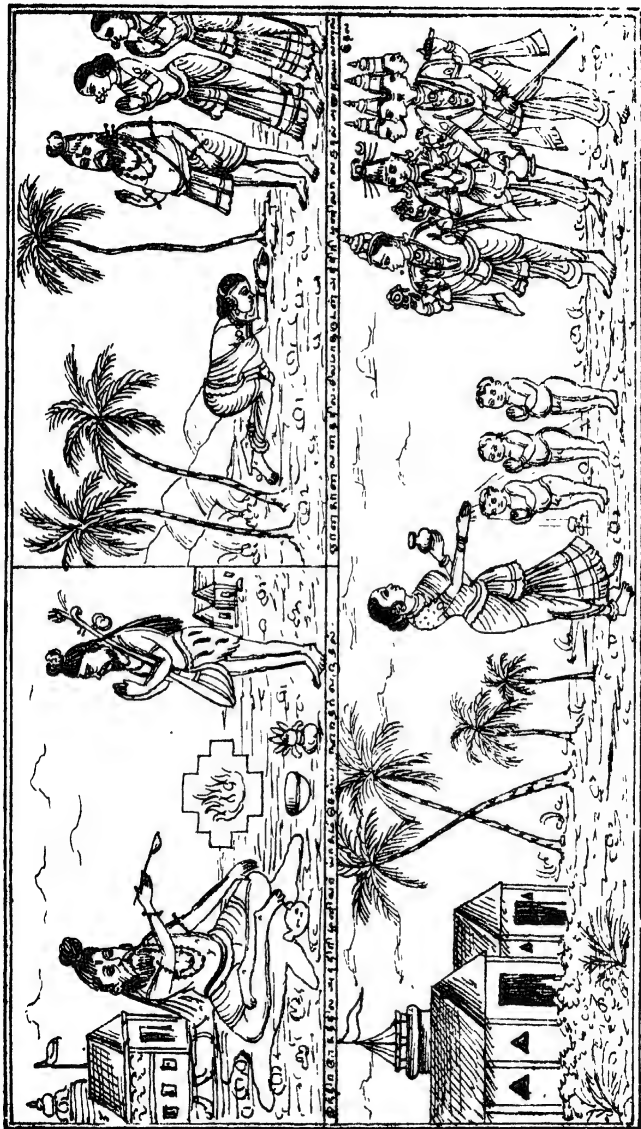
நி-வது நாரதன் ஞானகானன மடைந்த

சருக்கத்தின் சருக்கம்.

சூதரை நைமிசாரண்ய வாசிகள் பின் நடந்தவற்றைக் கேட்கச்சொல்லுகிறார். அந்நாளில் அயன் அரி அரணைத்தனையாகளா யங்குவளர்க்க இங்கே கன்னிமார்கள் அவர்கள் மீது காதலோடு மாதவஞ்செய்ய, அக்கால நாரதன் தேவலோக நின்றும் ஞானகானனம் நண்ணி, கற்பினளாச்சிரமத்திற் போய், மழலைச்செவ்வாய் மைந்தரைத்தரிசிதது, அன்புகூர்ந்ததிசயமுற்றான். அக்கோதை வந்தாடியிற்றும்புத்து, அடியினை விளக்கி, யன்போடறுசுவையுண்டியளித்தான். அவளை நோக்கிததுத்தியஞ்செய்து, அமுதருந்தி, முனிவர் சொல்வாரா! அயன்மகமுடிததுத் தேவலோகத்திந்திரன், யாகம்வளர்க்க, அத்திரிமுனிவனங்கே சென்றனனே பாவா! யிங்கேயிப்புத்திரரார் எதுகொல் என்று கேட்க; சித்திரமனையாள்இச்சிறுவர்செயலுமழகும் இத்தன்மையதென்று நேவரீர் அறிவீர்யானறியேனென்றான்; கேட்ட நாரதர் இவரைநாடிவந்த மாதரெங்குற்றனரென, ஞானவாவி யருகே தவஞ்செய்கின்றனர், போய்ப்பாரீரென, முனிவர் அவரிடஞ்சென்று மூவருமுணிலாது மாதவஞ்செய்வதும், அவர்கள் முன்பாக மற்ற முனிவர் பன்னியர் தவஞ்செய்துநிற்பதும் உணர்ந்து, அடிபேண; அன்றோர் முனிக்கு உள்ளத்தாலுபசரிக்க; முனியுமிவர்களாசைவறநிற்பல் கண்டதிசயித்து, அன்னைமீர்கான்! தவஞ்செய்து உள்ளம் நலியுமாறென்கொல்! உங்கட்கிசைவுறுமிறைவர் வந்தெய்து தற்கேற்ற விரதமொன்றுண்டு, அறைகுவன், கொள்வீரென்றான். அஃதாவது ஆதிரை விரதமாம்; அதுட்டித்தவரெவரும் தீதகன்று சிந்தித்தவெல்லாம் பெற்றதுயர். அதனினு மார்கழித்திங்களில் ஒருமாதிரையே நோற்குநோன்பாம்; அதின் வரலாறு சொல்லக்கேண்மின்; ஆதியில் அகண்டபரிபூரணமான பிரமத்திலிருந்து மாயை தோன்றி, அதினின்று பஞ்சபூதங்களும் பாஞ்சபௌ திகங்களான உயிர் உலகங்களுந்தோன்றி யொடுங்கும், பின்னரந்தமாயையிற் குற்றமற்ற வமிர்தருபியா யதனுள்ளக்காலத்திருந்தீர்; முக்குணங்களைநீங்கிய நின்மலன் ஞானசத்தியைக்கூடும்போது, முக்குணங்களோடிணங்கும் வடிவமாய்ப்புவனங்களனைத்தையுஞ் சிருட்டித்து, அவையியங்குதற்குத்தானடித்தலே மார்கழித்திங்களாம்; இங்கே காணப்படுகின்ற புவனங்களியாவும் ஒடுங்கியதாற் பன்னிரு திங்களின் மார்கழி மேலானதாம். தன்னருளுடவுகின்றது ஞானசத்தி யாதலாலவளருளைப் பொருந்துகான் இருபத்தேழு நாளினுமுயர்ந்த வாதினையாம். இந்நாளையங்கி நாளென்று மீச ஞானென்றுங் கூறப்படுதலாலதற்கு மேலான நாளில்லையாம். அந்நாளில் ஞானசத்தி தோன்றுங்காரணத்தாற், தக்கபேருள்ள அனந்த ஞானசத்தி தோன்றி, ஒவ்வொன்று முக்குணத்ததாகி, யதனைமுத்தொழிற்கு முரி

திருத்தொடிக் காளியை நிகழ்த்துகின்ற தெய்வம் அன்று தீயனாகிய அழகுபெற்ற பழைய பழைய காலம்.

யர்பொருந்த அச்சத்தி யகண்டமாய்த் தன்னுளடக்கித், தாமாய்ப் பிரணவரு பமாகித்தோற்று விய்யாமல், மூவரையும் பேதாபேத மாக்கிற்று. சத்துவகு ணம், நான்குமுகம், இலக்குமி, இவற்றோடும் ஆதி யெழுத்தில் வேதனும், இராசதகுணம் கௌரி இவற்றோடு மாயையக்கரத்தினரிடும், தாபதகுணம் சரஸ்வதி இவற்றோடு ஆதியந்த மெனும்க்கரத்தினரனுமுற்பவித்தான். பே தித்த இம்மூவரும் முப்பேதையரோடுஞ் சோதிருபமான ஞானசத்தியைப்ப ணிந்து பிரணவருபசத்தியே எங்களை யின்னாரின்ன தொழிலியற்று வீரோ ன்றருள்வாயென; நான்முகன்வாணியோடு படைத்தலையும், மாயன் கமலையோடு புரத்தலையும், பரமன் பார்வதியோடொடுக்கு தலையும், உலகத்தியற் று வீரென்றருள; அதை மனதிற்தரித்தவராணர்; ஆதலாலருளின நாளாம் அந்நாளிந்நாளாம் இகின் னேன்பியற்றுவீர், இந்த நோன்பியற்றிற் காளி யென்னும ஞானசத்தி தன்னேன்பின் பலத்தை உமக்குதவும், இஃதுண்மை; இன்னேன்பியற்றும் விதம் ஏழுநாளித் தீர்த்தத்தின் மூழ்கி, ஞானசத் தியைச் சிந்தித்து, சிறு சண்பகம், புன்னை, தாழை, மல்லிகை, தாமரை, அலரி, சாதி யென்னுமேழ் மலரானருச்சிக்குஞ் சத்தி சக்கரமியம்புவன்; எழு கோணங்கீறி நடுவில் வட்டமிட்டுள்ளே மாயையெழுத்தைவரைந்து கோணத்தைச்சூழவாழ்பவரையெழுதி யப்பாலெட்டி சழிட்டு அந்தச்சத்தியை யதிற்பித்து நால்வாயிலும் வகுத்து, ஏழுவகையன்னம் ஏழுகவைப்பதார் த்தம் நெய் வேதித்துச், சத்தி மந்திரத்தை மூலத்தோடு செபிக்கிற், சித்தி யெய்தும். இது நிச்சயமென்று வகுத்து நாரதன் விண்ணுலகடைந்தான். இங்குவிரிவாறு நோன்பியற்றி இருந்தனரென்று சூதர் நைமிசாரண்ய முனிவருக்குச்சொன்றார்.

முற்றிற்று

கூ-வது காட்சி கொடுத்த சருக்கம்.

சுலிவருத்தம்.

வரமுனி நாரதன் வானத் தெய்திவச்
சிரன்முனி யாகத்தைச் செய்யு மத்திரிப
பரமுனி வனைததெரி சித்துப் பத்திசேர்
தரமுனி வர்சுர ரிருக்குஞ் சாலயில்.

(க)

இருந்தன னிருந்தன சூயை யில்லகம்
பொருந்தின புதல்வர்தம் புதுமை யாவையுந்
திருந்தநல் லுரைகொடு செப்பக் காதினா
லருந்தின னருந்தவத் தரசு னத்திரி.

(௨)

முயலுமம் மகத்தினை முடித்து வச்சிரத்
தியவின நேத்தவங் கெழுந்து மாதவச்
செயலினர் சூழவாச் சிரமத் தெய்தும்வா
றயலின முனிவர்கண் டருகி லெய்தினார். (௩)

எய்தின ரடிபணிந் தேத்தி னாருற்ற
செய்தினன் முனிவரர் திருவன் னார்களின்
றுய்தின மெனவனைக் குரைப்ப வன்னவண்
மெய்திகழ் கோலம்பார் விளம்பற் பாலரோ (௪)

அன்னபோ தாச்சிர மத்தை யண்மிய
பொன்னதா முனிவனைப் பூவை கண்ணுநீ இ
முன்னதா யாதவன் முளைத்த போதளி
மன்னுதா மரைமென மகிழ்ச்சி யெய்தினான் (௫)

மருக்கிளர் மலரடி விளக்கி மாடவற்
கருக்கிய முதலிய வளித்துப் பூசனைக்
கருக்கிய லக்கத முதலி யாவையும்
பொருக்கென வமைத்தனள் பொற்க லத்தினே. (௬)

அமைத்தடந் தோளிநா ளவனை யம்மலர்ச்
சுமைத்திரள் கொண்டருச் சித்துச் சூழ்தவர்
தமைத்தனி பூசனை புரிந்து தாபந்
ரெமைத்தனி பயந்ததா யென்ன வாழ்த்தவே. (௭)

அங்கவர் பணிந்தன ளத்தி ரிப்பெயர்ப்
புங்கவ னமர்ந்தன னமர்ந்து புண்ணிய
ரிங்கவர் சிறுவரா யிருத்தல் கண்டயிர்
மங்கலை யோடொரு வார்த்தை கூறுவான். (௮)

ஆதவ ரணபுமிப் புதல்வ ராரென
மாதவன் வினவலு மனது தான்பதைத்
தேதவ னெண்ணமோ வென்ன வஞ்சியபு
போதவ னாரைத்தனள் புக்க வாறெலாம். (௯)

புக்கது கேட்டவட் புகழ்ந்து கற்பினின்
மிக்கதொன் றிலதென வியந்து மூவர்தந்
தக்கதோ ருருவையுன் றனது கற்பினாற்
ரெக்கதை விரித்திரீ யென்று சொல்லினான். (௧௦)

வேறு.

சொற்ற போதுணர்ந் தேயன சூயைதன் கரத்தின்
முற்ற போதனன் பாததீர்த் தத்தினை முகந்து
நற்ற போதனற் கேவல்செய் தேனெனி னன்மை
யுற்ற போதமோ யொர்ந்தகற் பென்னிடத் துளதேல்.

(கக)

வேறு.

பொய்வி டப்படு மூவர்தம் முருமுன் போலாமென்
றுய்வி டப்புனல் வ்சிறினள் வ்சிறின வுடனோமஞ்
செய்வி டத்தழன் மூன்றும் முனிமறைத் திறமோதி
நெய்வி டப்பெருத தெழுந்தன வெழுந்துமுன் னின்றூரால்

(கஉ)

தெண்டு புத்தகங் கமண்டலங் குடைகையிற் சிறந்தோங்குக
கொண்டு மார்பினூ விலங்கிடக குடுவியுங் குழைவாகப்
பண்டு பார்படைத் தவனன சூயைதன் படைப்பாகக்
கண்டு பாரினின் றுனெனின் பெரியது கற்பாமே.

(கங)

சங்கு சக்கரம் பங்கயம் வெங்கதை தாமேந்தி
பொங்கு செம்பொன டையுந்தரித் தியலுமைப் புயலேபோ
லங்கண் மாநில மளிப்பவ னொருத்திதண் ணளியேற்றே
யிங்கு நின்றன னெனிலிவள் கற்பினுக் கெதிருண்டோ.

(கச)

பற்று சூலமான் மழுவலங் கையிற் பரிந்தேந்திப்
புற்ற ராவணிந் திளம்பிறை புனைந்துதிண் புவியேழு
மற்று நீறெழுவழிப் பவனொ ருத்தியா வழிதநாக்கப்
பெற்று நின்றன னெனிலிவள் கற்பலாற் பெரி தியாதோ.

(கட)

வேறு.

மூவ ரிவ்வண நின்றிடச் சென்றிடு முனிவர் சாரணர் சித்தர்
தேவர் பன்னகர் கின்னர ரத்திரிச் செழுந்த வன்பணி கேட்டுத்
தாவ ருமன சூயைதன் பெருருட்டொ ருத்தரு மறிவரி யாத
மேவருந்திருக காட்சிகண் டானந்தவெள்ளத்தி னிடைதாழ்ந்தார்.

(கசு)

காட்சி யானவம் மூவரத் திரிதனைக் கற்பி னுக்கர சாரை
யாட்சி யானதண் ணளியின னோக்கியு மன்பெ னுந்தனோ நீக்கி
மீட்சி யாவதற் கிலைமன மீண்டுதும் மீ துபூண் டது தும்போன்
மாட்சி யில்லறத் திருந்துமா தவஞ்செயு மாதவரிலை யென்றும்.

(கஏ)

பின்னு மன்னவ ரோடுகூ றுவர்களைப் பேறுவேண் வெ துங்கட்
குன்னும் போதினி லீய்குதுங் கேண்மென வுரைக்கவம் முனி சொல்வா
னின்னு துங்கடங் காட்சிகண் வெந்தினி திருப்பதே விருப் பல்லான்
மன்னு மோர்விருப் பிலையெங்க ளுக்கினி மற்றெலாம் வெறுப் பாமால். (௧௮)

என்று கூறிய முனிவனுக் கருகினின் நியம்புவ னான சூயை
யொன்று நீர்தர நான்பெறும் பேறுமூன் றுளவென துயிராகத்
துன்று மாதவன் மீதவா வெனக்கு நாடொறும் வளர்குவ தாமொன்
றன்றி யின்னமென் சிறுர்களா யுதித்தெமை யாள்வதொன் றக லாதே. (௧௯)

கன்னி மாரொரு மூவர்கூ னத்தடங் கரையினின் றுமைக் காண்பா
னுன்னி மாதவன் செய்யுமபலன் கையிலவந் துற்றதங் கவர் பானீர்
துன்னி மாதய வளித்தவ ரோடதி சுத்தநற் றவரன்றோர்
பன்னிமார்தொழவிங்குவந்தெமக்கருள்பயப்பதொன்றெனச் சொன்னான்.

நன்று தான்பெறும் பேறுவேண் டியதெமை நயந்துந் தரும் போக
மொன்று நாமறக் கின்றில மென்றுகேட் டுற்றன வற்றாகத்
துன்று நான்மதி யென்றுந்தத் தாத்திறை யன்னென்றுந்துரு வாசா
வென்று பேர்கொடு மூவரா யாமும திடத்திலுற்பவிப் பேமால். (௨௧)

ஒன்று வேண்டியே யிரண்டினை வெறுத்துமூன் றுணர்ந்து நான்கினை
ச் சேர்த்தே, யென்று மைந்தினை யடக்கியா நினைமுனிந் தெழுமெழு முனி
வோருஞ், சென்று ஞானவா விக்கரை தனிற்றவன் செய்கின்ற பொருட்
டங்கண், ஒன்றி யெய்மையாம் பூசிப்பெம் யாவருஞ் சுகா னந்தம் பெற
வேண்டி. (௨௨)

மற்றுமின்னன வன்னவ ரோடுரை வழங்கின பொழுதின் கண்
சுற்று மந்தர தூத்துமி முழங்கின சொரிந்த னபூமாரி
முற்று மத்திரி யோடன சூயைதன் மகிமையை மொழிவாரியா
ரிற்ற தோர்வகை யுவகையி னியம்பின னென்றன னுயர்குதன். (௨௩)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம். ௨௮௯.

நா-வது காட்சிகொடுத்த சருக்கத்தின் சருக்கம்.

நாரதன் தேவலோகத்தில் இந்நிரனதியாகம் வளர்க்கு மத்திரிமுனியை ததரிசித்து சுரர்முனிவரிருக்குஞ் சாலையிலிருந்து அனருயை யில்லத்துப் பொருந்திய புதல்வரது புதுமையாவையுஞ்செப்ப, அருந்தவன்கேட்டு, மக த்தைமுடித்தெழுந்து, மாதவர் சூழவாச்சிரமத்தைநோக்கிவரக், கண்டமுனி வர்முன் வந்தன்னேக்குரைப்ப அவண் மகிழ்ந்திருக்கையில் அதநிரியாச்சிரம த்துள்வர, தரிசித்துச் சூரியனைக்கண்ட தாமரைமலர் போன்றுவந்து, பாதம் விளக்கி, யர்க்கியபாத்தியத்துடன் அட்சதைமலர்கொண்டு பூசனைபுரிந்து, மற் ற முனிவருக்கும் தக்கதக்கபடி பூசித்து, என்னைப்பெற்றவன்னையே யென் று அங்குள்ளார் வாழ்த்தப்பணிந்தனர். முனிவரமர்ந்து, புண்ணியர் சிறு வராயிருததல்கண்டு, ஆதவரையுமிப்புதல்வர் யார் என்றுவினவ; மாதவனெ ண்ண மியாதோவென்று மனம்பதைத்து அஞ்சி, யுள்ளவாறெல்லாமுரைத் தனர். கேட்டு, அவளைப்புழந்து, கற்பினிமிக்க தியாதொன்று மின்றெற ன்று வியந்து, மூவருருவையுன்போல விரித்தியென்று சொல்ல; அவள் க ரத்திற் பாததீர்த்தத்தை முகந்து, நற்றவன்பணி குற்றமற்செய்தவளாயிரு ப்பேனானால், உயர்ந்த கற்பென்னிடத்துளதானால், இம்மூவரும் மழுவருப் போய் பழையவருவாகக் கடவரென்று வீசினான்; ஓமாக்கினியானது மறை யோதி நெய்வார்க்கப் பெருத்தெழுந்ததுபோல, வெழுந்து முன்னின்றார். தண்டு, புத்தகம், கமண்டலம், குடை, முந்தூண், குடும்பி, யிவை யிலங்கப் ப ண்டு பார்படைத்தவன் அனருயையின் படைப்பாக வுலகங்கண்டிட நின்றா னெனநிற் பெரியது கற்பாம்; சங்கு, சக்கரம், பங்கயம், கதை, செம்பொரு டையிவை யிலங்கவுலகளிப்பவன் ஒருத்தி தண்ணளிபெற்று மேகம்போல விளங்கினனெனநிற் கற்புககெதிருண்டோ! சூலம், மான்மழா, அரா, விளம் பிறை, விளங்க வுலகழிப்பான் ஒருத்தியாலளித் தாக்கப்பெற்றுநின்றனனெ னில் இவள் கற்பிற் பெரிதியாதோ! மூவருமிப்பிரகாரம் நிற்கத் தேவர், மு னிவர், சாரணர், சித்தர், பன்னகர், கின்னரர், இவரொருத்தருமறிவரியகாட் சியை யொருத்தி பொருட்டளித்தான். தெரிசித் தானந்த வெள்ளத்திடை யமிழ்ந்தார் காட்சியானவம் மூவர் அத்திரியையும் அனருயையும் கிருபை யோடுபார்த்து உங்களன்பென்னுந் தளையைநீக்கி மீட்சியாவதற்கில்லை; மன ம் மீண்டும் தும்மீது பூண்டது; தும் போலில் லறத்திருந்து மாதவஞ் செய் வாரொருவருமில்லை; ஆதலின் துங்கட்டுவேண்டிவ தியாதோ அனைக்கேண் மின் ஈருதுமென்றருள; முனி இன்னுந்தேவரீரது காட்சி தரிசித்து ஆனந் தம்மைந்நிரப்பதைத் தவிர வேறொரு விருப்பமுமில்லை யென்றுகூற; அ வனருகினின்றவனருயை யான்மெறும்பேறுமூன்றுள, அஃதாவது என் பி

ராணநாயகன் மீது நாடோறுமன்பு வளர்வதொன்று, தேவரீரின்ன மென் சிறுர்களாயுதித்து எம்மையாள்வதொன்று, மூன்று கன்னிமாரும் ஞானதீர்த் தக் கரையிலும்மைத்தரிசிக்கக் கருதித்தவஞ்செய்கின்றனர்; அவர்க்குப்பல னளித்துக் கருணைகூர்ந்து, அவரோடும் முனிவரோடும் அவர் பன்னியர் மூ தலானவரோடும் ஈங்கெழுந்தருளிவந்து அருள்பாலிப்பதொன்று என்று சொ ன்னான். அதற்கு நீ கேட்டதொன்றும் யாமறக்கின்றிலம், அப்படியாகுக வென்றருளிச் சந்திரன், தத்தாததிரையன், துருவாசன், என்ற பெயரோடு மூவரும் உம்மிடத்துற்பலிப்போம்; முத்தியை வேண்டியிருவினைகளைந்து, ஜீவேசுரசுக்கதை யுணர்ந்து, நான்கு மகாவாக்கியப் பொருளாயுட்கொண்டு, பஞ்சேந்திரியங்கலையடக்கிக், காமாதியாறினை வெறுத்து, எழு முனிவரும் ஞானகானனத்திற்போய்த்தவஞ்செய்கின்றனர்; யாவரும் சுகானந்தம் பெற வேண்டியங்கே சென்றுயாம் எம்மைப்பூசிப்போம், கொள்வோம், என்று இப் பேர்ப்பட்டவைகளை யன்னவரோடருளின காலத்தில், அந்த ரதந்துபிழுழ ங்கின. பூமாரிபொழிந்தன, ஆகையால் அத்திரியனருயை யிவர் மகிமையை மொழிபவரெவர்! இஃதோரானந்தத்தினைநைந்தனன் என்று ருசர் சொ ன்னார்.

முற்றிற்று.

௭-வது இலிங்கோற்பத்திச் சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

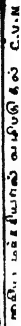
தூய மாதவர் கேட்டன சூயையே
யாய கற்புக் கரசென வேமகிழ்ந்
தேயுமுவர்பின் பெய்திய செய்திசொன்
னீயெ னாமுன் னிகழ்த்துவன் சூதனே.

(க)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

இந்திரன்காண் பரும்பிரமன் முதன்மூவ ரத்திரிகண் ணிதையங் கை மேற், சந்திரன் தத் தாத்திரையன் றுருவாச னென்றுபெயர் தாங்கி வேத, மந்திரமூன் றும்மூன்று வடிவாய்வந் துதித்தனென வந்து தோன்றிச், சுந் தரநா தாந்தபரஞ் சோதிமய மெனமுன்னோர் சொலநின் றுரால். (உ.)

நின் தவரீழ வுருந்தாதை யென்றமுனி வனைவவன்பன் னியெனு மன் னை, யென்றவன சூயையைமா மலர்கொடருச் சிக்க விவ ரிருவர் போல, முன் தவஞ்செய் தோரொருவ ரிலையெனமா தவர்கொழுது முழுதும் வாழ்த் த, வன் தவரீழ முன் னாதன்வந் தமிர்தகா னம்பொழிய லாயி னானே. (ங.)

காணரசங் கற்பகப்பூங் கனியிரச மரம்பயர்க்குக் காணிற்சூழ்பூந்
தேனிரசத் தேனினததிற் கமிர்தரசம் வானவர்க்குச் செந்துக் கட்கே
பாணரச மானிடருக் கண்ணரச மதநிரியொப் பாமுன் னோர்க்கு
ஞாணரச மெனதுகரப் பொழிந்தமுனிக் கிணையெவரை நான்சொல்வேனே.

ஐந்துவகை யிந்தியங்கட் கமிர்தகா னத்தைவிருந் தளிததேயன்பு
முந்துவகை முனிவனையத் திரிமுனிவ னுபசார மொழிந்து வாழ்த்திக்
கொந்துவன மலர்கொடருச் சிக்கமிக்க முனிவனன்பு கூர்ந்தே முன்பு
செந்துவர்வா யனஞரைய தாய்மார்மூ வருக் குறைத்த நிறஞ் சொல்வானே.

பன்னியநான் மறைபகரத் திரியேனின் பன்னிசொன்ன படியே கே
ட்டுக், கன்னியரா மன்னையர்மூ வருஞான வாவிரெடுங் கரையி லேபோய்
த், துன்னியநே கந்நாளாய்த் தவம்புரிந்தா நிரைவிரதந் தொடுத்துக் கே
ள்வ, ரன்னியமல் லாரெனினு மன்பு பொருந் திடவினிதா மனுட்டித் தா
ரால். (௭)

வேறு

ஆதிரைநா ணைவெயயோ னுதிகுகும் போதி லங்கவரை மணம்புரிவா
ரயன்மா லீசன், நீதிரையா தகலவென்றோர் காணக் காட்டுந் திருமணக்
கோ லககாட்சி சேவிப் பானீர், போதிரையா னன்னபோன்ற முனிவ
ரோடும் போந்ததூநா னுமக்கீது புகறற் கென்றே, மாநிரையா ரமுதெனநா
ரதன்றான் சொல்ல வல்லவனும் பன்னியமுண் மகிழ்வுந் றுரே. (௮)

அங்குநின்று நாரதன்சந் தான கானத் தடைந்துநா னத்தடத்து ளக
ன்ரீரத்தில், இங்குநின்று தவஞ்செயுமூ வரைககண் டங்களிறைவரும்பா
லுறைவரின்றா னென்றா முன்னங், கங்குநின்று நேமியுப்புட் சேவல் நீக்
கிக் கடிதுவா விடிவரவுக் கண்டாலென்னக், கொங்குநின்ற குழலியர்க ளு
லவும் போது குலவுண்ணங் கருடனெடு குண்டை மீது (௯)

கோவிசந்த நீறணிந்து கஞ்சம் வேய்ந்து குல்லபுனைந் தலர்ந்த நறுங்
கொன்றைசூழித், தாவிலும்பர் மலர்மாரி வழங்க வானிற் மறங்குறுபல் லி
யமுழங்கத் தாழ்த்து ஞான, வாவியின்க ணேழ்முனிவர் சூழ மூவர் வந்தன
ர்கண் டெந்தனம் மாதர் மூவ, ரோவியங்களாருயிப்பெந் நிருக்குந் தானத்
தொன்றினா லெனவவர்பாற் றுன்றி னுரே. (௧௦)

ஆரணநான் கழிவருமூ வருந்தம் பானின் நகலாத மூவருமொன் றுரு
ங் காட்சி, பூரணசோ திச்சபைக்குட் கண்டு தேகம் பூரித்தார் முனிவரரிப்
புதுமைக் கெல்லாங், காரணமா மத்திரிமா முனியு முள்ளங் கனியுமன சூ
யையுமக் கடவு ளோரை, யேரணவு மருமலர்கொண்டருச்சித்தோர்சொல் லி
யம்புவரம் மூவருக்கு மிருவர் தாமே. (௧௦)

ஆதரித்தி யாமியற்றும் பூசை நீர்க்கொண்டருள்புரிய வேண்டுமென்ற ரவரப் போதிற, ருதலர்த்துத் தாமரைகண்ணவன்சொல்வானித் தலத்திலொரு விங்கமதி சயமாய்த்தோன்றுங், காதலித்தென் கலைகளோடு மலைவி லாதெக் காலமுஞ்சேர்ந் துறுங்கோலங் காணுங் காணுந், பாசலத்தி லிருந் தொர செழும்பு மந்தப் படிவமுமெம் வடிவமெனப் பாரும் பாரும். (௧௧)

அந்தவர சாதிநடு வந்தம யாங்க ளமரர்கொம்பு முனிவர் சுழை யாகும் யோகு, சந்தவடி முசிலெழுத்து நிறம்பொன் னேரா சதகுணத்தோ லெகியற்று நடுவோ மந்தைச், நொத்தவெழுந் தாய்நி லுந் திரவீ லஞ்சாத் துவித குணத் தொடுகாஸந் றெழிலெ செய்யும், வந்தமுடி மகாநிறம் வெள்ளை யாந்தா மதகுண, செ, லெகொடுக்கம் வருசதுந் தானே. (௧௨)

தானிலங்கு குடிலைவடி வதற்கெக் காலுஞ் சலனரில்லை யதன்மேற்காய்த் தங்குஞ் சோதி, யானலிங்கந் தனக்காலி யதுவே விங்கமநற்காவி மூல மொன்ற மலைவரண் டிற்கும், ஞானலிங்கந் தனக்கு நிர்த்தத் தகைமை யாவு நண்ணுமெழுத் தைந்துமைந்து முகமாய்நாடி, மாநலங்கொண் டிருக்குமிது நிற்க யாமே மற்றெமைப்பூ சித்துமன மகிழ்விப் போமே. (௧௩)

எனதுசொல்லா லேழ்முனிவர் மற்றை நாளுந் நிற்பைவனா தவஞ்செய்கின்ற ரிவர்க்கு முங்கண், மனதுருகும் படிக்குவிண்ணு ளார்க்கும் யாமே மற்றெமைப்பூ சித்திடுஞ்சின் மயங்காண்பிப்பா, முனதுளமு மனருயை மனமு மெம்பா லுறைகவென மூவருமங் குறைந்தார் பின்னர், தனதுயிர்ப் பன்னியுமுனியு மரசின்றோற்றந் தனைப்பார்க்கத் தரையினைப்பார்த் தனரப் போதே. (௧௪)

வேறு.

பாரினின்றோரொலிதானெழுந்துலவுபான்மைகொண்டுவமேன்மையோர் யாருநின் றிலர்தள்ளாடுகின் றனர்பின் னுவதாயோரமுலெழுவுதா னேரினின்றெழுசுவாலெகொண்டெவருநெஞ்சமஞ்சிமுனிமஞ்சரரந் தீரொன் றவரோர்மூவர்முன் றமுவுவ்வுசெய்குவார்கருணைபெய்குவார். (௧௫)

முனிவனங்கைமனம்விழியில்வந்தெழுமம்மூவருந் தமதுமூலமாய்த் தனியருஞ்சின் மயவடிவைவெஞ்சினிடை தானினைத் துயருஞானகா னினி துசென் றனர்பின் முனிவரென் றவர்களாயவரும்பழகுதேவருந் தொனியகன் றிதெனவிளைவதென் றுநனி தூக்கினுந் தரையைநோக்கினுந்.

காதலிற் குடிலைபுமாயபிரகாசமான துபிரவேசமாய்ப் பூதலத்தினை வங்கலைகளோடுமறைபொங்குசாகையோடிணங்கியே பாதலத்தினிடைநின்றெழுந்ததொருபாரீ ளரசபாருளோ ராதரித் துவிழி மாலனப்பரிய தாகிநின்ற ததுவன்றியே. (௧௬)

அன்னதற்கருகுமேலதாயரனோடரிபிதாமகனுமாயவா
மன்னுதற்கினியசோதிடாயமிர்தமயமுமாயருளின் டிஷுமாய்த்
துன்னுசித்பரமஞானவிங்கமதுதோற்றல்கண்டபொழுதாற்றலாற்
பன்னுசித்தர்முனிவரர்வினோர்களிசைபாடினாநடனமாடினார். (க ௨)

பாலிலொன்றியநெய்ப்போலவெங்குமொருபான் னைகொண்டிலகுமேன்மை
மாலிலொன்றுபுலனாலியன்றவுயிரமாய்வினாநலவவேசெய்யாய் [யாய்
நாலிலொன்றுபொருளேதெரிந்தமறைநோல்பைபட்டணாகணல்கரோ
டாலிலொன்றுபரஞானவின்முனைமாரறிந்துணைசெய்வார்களே. (க ௩)

தருவுமாயுதவுகருவுமாய்விருவுதழைகணிபிணைநிழல்களாய்
மருவுமாய்மலருமாய்மலந்தகனிவாககமாயிரசவாககம்
யுருவுமாயுருவிலுயிருமாயுயிருளணாவாமாயுணாவாணர்வுரு
தருவுமாயருவிலருளாமாயுணையாரறிந்துணைசெய்வார்களே (க ௪)

பஞ்சமாய்முதுருநாலுமாயிறுபடமுமாயுடைகளிடமுமாய்
நஞ்சமாய்நினைவுமாயமர்த்திநிமோநெறியும், நெறிகொள்குறியுமாய்
நஞ்சமாயமுதமாயுடன்பருநாதனாயதிகபூதமோ
ரஞ்சமாய்மறைகணுமாயுணையாரறிந்துணைசெய்வார்களே. (க ௫)

சுகரமால்வரைகடடைகள்வாரிதிகடேவார்மாரிடைவாரியாவரும்
பகருமாறுதவுதந்தைதாயெனுமோர்பண்பனுவலுயர்நண்பனீ
நிகரிலாதொரனருயைமைத்தெரனநின்றவாறுபுலங்கினறதே
தகரமாயலிபியெனவிவாவுமுனையாரறிந்துணைசெய்வார்களே. (க ௬)

உரைசெய்தாதெவாலியாயெழுத்துமெழுதுரையுமாயுரைசெப்பொருளமாய்ப்
பரசபாணிமுதன்மூவராயருள்செய்பவருமாயதுகொள்பவருமாய்ச்
சரசமாயரசுபதமும்மாயினியதேகமாப்திறமகேகமா
யரசுமாய்மிர்தலிங்கமாயுணையாரறிந்துணைசெய்வார்களே. (க ௭)

நீதியாய்தின்விரோதியாய்வேளியினிறைவுமாயிருளின்மறைவுமாய்ப்
பேதியாதநவபேதமாய்மருவுபெண்ணுமாயலியோடாணுமாய்ப்
சாதியாய்கருசமாதியாயெகொடாணுமாலயனுமானதோ
ராதியாயொளிகொள்கோதியாயுணையாரறிந்துணைசெய்வார்களே. (க ௮)

என்றுரைத்தமரேதுதித்தும்கிழ்வெய்தநிலைகமெங்கணுந்
துன்னுமற்புதமதாகமாதவர்கள்சுரர்களின்னரர்களாதியா
ய்ன்றுதித்தவரைசப்பின்மூவரெனலாயிலங்கவழுவந்தேநீர்
சென்றுபத்தியொடுகண்டுமுத்திதருசித்திபெற்றனர்களித்தமே. (க ௯)

ஒதுஞானவனமுற்றவுற்றவுயிரோககஞானவனமாகியப்
போதுஞானரசமேகிறைந்ததிதுபோதுசொல்லமுடியாதுபார்
மீதுஞானவனமேவைகுண்டமிதுவேமனோவதியவெள்ளிவெற்
பீதுஞானநிலைதாமெனத்தவரோடில்லாதமுனிகூறினான். (௨௬)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் - ௨௬௫.

௭ - வது இலிங்கோற்பத்திச் சருக்கத்தின் சருக்கம்.

மூவரும் பிள்ளைரெய்திய செய்தியைச்சொல்லுமென்று கேட்கசூத
ர்சொல்வார். பிறபன் முதல்மூவரும் அத்திரிமுனி சண் இதயம் கையில்
சந்திரன் தத்தாத்திறையன் துருவாசனென்று நாமந்தரித்து, வேதமந்திரம்
மூன்று மூன்றுருவாய் வந்தமைபோல வந்துதித்தது, அழகு பொருங்கிய
பரஞ்சோதி மயமென்று பழையோர்கூற நின்றார். நின்றமூவரும் பிதாவா
கிய முனியையும் அன்னையாகிய வனசூயையும் மலர்கொண்டருச்சிக்க, மற்
றமுனிவரர் வாழ்த்து, இவர் முன் நாரதன்வந்து கானரசம் பொழியலாயி
னான். ஐவகையிந்திரியங்களுக்கும் அயிர்த்தகாண்டதை விருந்தாயளித்த
முனிவனை யத்திரியபுசரித்து வாழ்ச்சிறியருச்சிக்க; அசுந்தகல்புகூர்ந்து அவ
ர் முன்னாக அனசூயை முத்தாயர்க்கு மொழிந்ததை மொழியலாயினான்.
அத்திரியே கன்னியர் மூவரும் நிற்பன்னி சொன்னபடி கேட்டு, ஞானதீர்
த்தக் கரையினெடுங்காலம் தவம்புரிந்து, ஆதிறை விரதமனுட்டித்து, கேள்
வரந்திய மல்லாரெனினு மகநியமாம்படிசூகு நோற்றார். ஆதிறையில் சூரிய
னுதிக்கும் வேளை அவரை மணம்புரிவார்; குற்றமற்றோர் தரிசிக்க அடன்
மாலீசன் திருமணக்கோலக்காட்சி கொடுத்தருள்வார். சேவிக்கும் பொரு
ட்டு அன்புபொருத்திய முனிபரோடு சென்றயான் உமக்குரைக்க வந்தே
னென்று சொல்ல; முனியும் பன்னியுமகிழ்ச்சிகொண்டார். நாரதனங்கிரு
ந்து சந்தானகாணத்தில் ஞானதீர்த்ததநினின்று தவஞ்செய்ய மூவரைக்க
ண்டு உம்பால் உம்மிறைவர் இந்நாளுறைவர் என்னுரைக்கும்போது பொ
ழுது விடிந்தது. அப்பால் முததேவிமாரும் உலாவும்போது, அன்னம், கரு
டன், இடபம், இவற்றின் மீது, கோபி, சந்தனம், திருநீறு, தரித்து, தாம
ரை, துளசி, கொன்றைமாலையூகு, உம்பர் பூமா, வழுங்கப் பல்லியமுழங்க,
ஞானவாவியின் கணை முனிவர்கூழ, மூவரவந்தனர். தரிசித்துவந்தனர்;
ஒலியம் உயிர்பெற்றிருக்குச் தானத்திலொன்றினற்போல தேவியர் மூவரும்
தத்தம் மிறைவர் பாற்றுன்றினர். மறைகளானறிதற்கரிய மூவரும் தம்பா
னின்றகலாத மூவரும் வக மாங்காட்சி பூரணசபைக்குட் கொடுத்தருள்; மு

இலிங்கோற்பத்திச்சுருக்கத்தின்சுருக்கம். சுரு

னிவர் தரிசித்துத் தேகம் பூரித்தார். இவ்வற்புதத்துக்குக் காரணமான வத் திரியு மனஞயையும் அக்கடவுளரை யருச்சித்து அடியேங்கள் செய்யும் பூ சையைத் திருவுளங்கொண்டு அருள்புரிய வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து நிற்க; தாமரைக்கண்ணன் அவரைப்பார்த்து இத்தலத்தி லெமதுகலைகளோ டு கூட ஒருலிங்கந்தோன்றும்; எக்காலமுமியா மூவருமதிற் சேர்ந்திருக் குப கோலங்காணப்படும்; அன்றியும் பாதலத்திலிருந்து ஒரு அரசமுளைத் தெழும், அதன் ஆதி நடுவந்தம்யாங்கள், அமரர்கொம்பு, முனிவர்தழைக் ளாம். அதனடி அகாரம், நிறம்பொன், குணம் இராசதம், தொழில் சிருட் டியாம்; நடு உகாரம், நிறம் இந்திர நீலம், குணம் சததுவம், தொழில் காத் தலாம்; முடிமகாரம், நிறம் வெள்ளை, குணம் தாமதம், தொழில் ஒடுக்கமாம்; எக்காலமு மதுபிரணவசொருபமாகவே விளங்கும். அதன் மேற் காய் விளங்குஞ் சோதியானலிங்கமே தனக்காவியானலிங்கமாம்; அந்தலிங்கத்துக் காவியுலமொன்றும்; அவையிரண்டுகும் ஞானலிங்கத்துக்குபித்தகைமை பொருந்தும்; பஞ்சாக்கரமைந்து மைந்துமுகமாக மகிமைகொண்டிருக்கும். இது நிற்க, யாமே எம்மைப்பூசித்து மனமகிழ்விப்பேம்; எமது சொல்லே அற்றை நாடொடுத்த இற்றை நான்வரை எழுமுனிவர் கேட்டுத்தவஞ்செய் கின்றா; இவர்க்கும் உங்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் மனதுருகும்படி எமை ப்பூசிக்குஞ் சின்மயசொருபக் காட்சியளிப்பேம்; உங்களிருவருள்ளமும் எம்பாலுறைக வென்றருளி, அங்குறைந்தார். பின்னர் முனியும் பத்தினி யும் அரசின்றோற்ற மறியப் பூமியைப் பார்த்திருந்தார்; அப்போது பாரின் முனிவரெவரு நிலைகொள்ளாமற் தள்ளாடும்படியாய் உலகினின்று ஒரோலி கிளம்பி, அதினின்று மழலெழும்ப, அதின் சுவாலையைக்கண்டவரெவரும் உள்ளம் பயந்து இளமையுந் தீரமுமுடைய முனிவர், ஒரு மூவரையுந் தழுவக்கருணைசெய்து அம்முனிவனின் மனம் விழிகையில் வந்தெழுமிய் மூவரும் தமது மூலமாய் வரும் சின்மயவடிவைத் தியாநித்து ஞானகாண னஞ்சென்றனர். பின்னர் முனிவரியாவரும் தேவரும்பயந்தீர்த்து மேல் வினாவதென்னென்று தனையை நோக்கியிருந்தார்; பிரணவரூபமாகிய பிர காசமானது பிரவேசமாய் இறைவர்கலைகளோடும் மறைபொங்குஞ் சாகை யோடும் இணங்கி, பாதலத்திலிருந்து ஓரசு எழுந்து உலகத்தோர் கண் ணைஎப்பரிதாய் நின்றது; அதற்கு மீல்புரம் அயனரியாநுமாய், நிலபெற் ற சோதியாய், அமிர்தமயமாய், அருள்வடிவாய், சிற்பர ஞானலிங்கந்தோற் றுதல் சண்டு, தேவர் முனிவர் இசைபாடி நடனமாடினார். பாலினெய்போ ல யெங்குங்கலந்து மறைத்து விளங்குமகிமையுடையவனே! மயக்கம் பொருந்திய புலனாலாகிய ஜீவர்களழியாமல் வாழுமாறுசெய்யவனே! தூலி லடங்கிய பொருளைதெறிந்தவேதவலிமையுள்ளவந்தனர் நால்வரோடு நீரா லுங்கட்டியைப்போலவதியும் ஞானமூர்த்தமான வுன்னை உணர்ந்து துதிப்ப

வரியாவர்! விருக்கமாய், வித்தாய் தனைபொருந்திய கிளைகளாய், அதன் நிழலாய், மணமாய், மலராய்க், சுனியாய், இரசமாய், உருவாய், அருவாய், உயிராய், உணர்வாய், உணர்வும் உணர்வரிய அருவாய், அருளாய், விளங்கும் உன்னை உணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! பஞ்சாய தூலாய், படமாய், அஃதணியுமிடமாய், மனமாய் நினைவாய், மறப்பாய், நெறியாய்க், குறியாய், நஞ்சாய், அமுதமாய், அதைப்பருகு நாதனாய், ஐம்பூதமாய், நால்வேதமாய், விளங்கு முன்னையுணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! வரையாய்த் தனாயாப் பக்கடலாய்ச் சுரராய், நரராய், அன்னையாய், அப்பனாப்பண்பனாய், நண்பனாய், அனருமையமைந்தராய், சுகராசமாய் அக்கரப்பொருளாய்க்கலந்து, விளங்கு முன்னையுணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! நாதவொலியாய், எழுததாய்ப்பதமாய்ப், பதார்த்தமாய், அரணுதி மூவராய், அருளளிப்பவனாய், ஏற்பவனாய்ச் சிரசாய்ப் பாசமாய்ததேகமாய்ப் பலவண்ணமாய், அரசாய், அமிர்தலிங்கமாய், விளங்கு முன்னையுணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! நீதியாய், அவிரோதியாய், வெளியினிறைவாய், இருளின்மறைவாய், அபேதமாய், நவபேதமாய்ப் பெண்ணுணலியாய்ச்சாதியாய்ச் சமாதியாய்த்தாணுமாலயனாய், ஆதியாய், சோதியாய், விளங்கு முன்னையுணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! இச்சப்பிரகாரத் தேவர்கள் துதித்து ஆனந்தமடைய, உலகமெங்கும் அற்புதமாக மாதவர், முனிவர், கின்னரர், முதலியோர் அரசை இலிங்கத்தையெதிற்சென்று தரிசித்துப் பத்தியோடு முத்திதரும் சித்திபெற்றனர். ஞானகானனத்திலுள்ள வயிர்க்கெஸ்லாம் ஞானவனமாகியது. அப்போது ஞானரசம் நிறைந்தது; ஞானவனமே வைகுண்டம், மனோவதி நகரம் கையிலாயம்: இதன்மகிமை சொல்லிமுடியாது; இது ஞானநிலையேதானென்று சூதர்நைமிசாரண்யவாசிகளுக்குச்சொன்னார்.

முற்றிற்று.

௮-வது அருச்சுனைச் சருக்கம்.

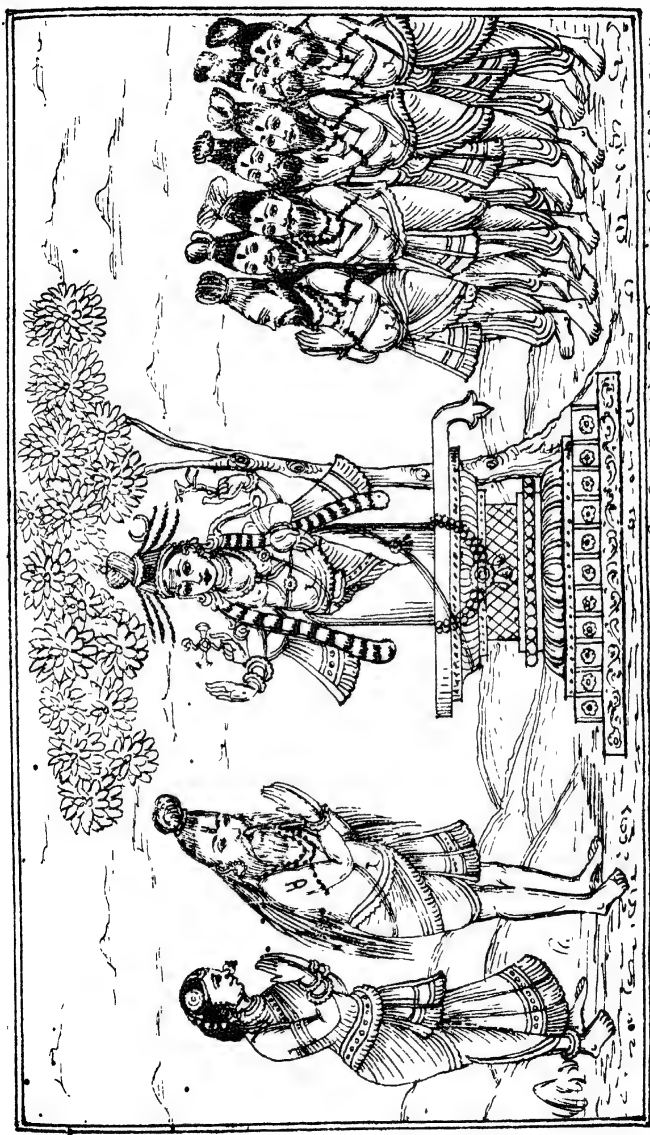
அறுசீர்க்கழி நெடிலடிபாசிரியநுத்தம்.

அன்னவா மரசின் றனமை யமிர்தலிங் கததின் மேன்மை
பின்னவா வுடனார்ச் சித்தோர் பெருமையர்ச் சிக்கும் பான்மை
யின்ன வாமற் றெலாங்கேட் டிடவிருப் புடையே நீமுன்
சொன்னவா றறைதி யென்னச் சூதமா முனிவன் சொல்வான்.

(க)

அன்றெழு மரசின் மூல மமிரசெழு மிலிங்க மூல
மொன்றெழு முனிவர் காண வொருமுனி விழியுள் ளங்கை
நின்றெழு மூவர் செயதா நெறிகெழு பூசை செம்பொற்
குன்றெழு வனைய தோண்முக் குணத்தொரு மூவர் கொள்ள.

(உ)

தூதர் மாரபெயர்ன் பூர் தீபிபை அர்த்திபிபுஜியோடு சுபக்ஷநிஷிக்ஷு வினாபுரீகம் C.V.N.
 LITHO BY CHAVALI NAMASWAMI SASTRI, MADRAS.

ஆர்வுறு மிலிங்க மூலத் தயனைச்சந் திரனு நாப்பண்
சேர்வுறு மரியைத் தத்தாத் திரையனுஞ் சிவனை யந்தத்
தோர்வுறு துருவா சாவு முஞற்றினர் பூசை யங்கண்
சார்வுறு பவர்க்கு முத்தி யளித்திடத் தம்மைத் தாமே.

(௩)

பூசைசெய் பவருஞ் செய்யும் பூசைகொள் பவரும் பூசைக்
காசைசெய் பலனைச் செய்யு மவருமிங் கிவரென் றுள்ளக்
காசையங் ககற்றும் வானோர் சுணித்தமா நிலத்தூண் மூன்று
தேசையில் கியற்றும் லிங்கத் தேயருச் சிப்பான் மெய்ப்பான்.

(௪)

யாந்தரு பொருள்கொண் டின்ன மியற்றுவீர பூசை யென்னப்
போந்தரு மலரோ டாதி பூசனைக் கேற்ற யாவு
மீந்தருள் செய்மென் றரவ் வியல்புகண் டயலே நின்ற
தேந்தரு வளித்த மென்பூத திங்கனி முதல நேகம்.

(௫)

தேனுநெய் தயிர் பா லீந்த திரைகட லென்னத் திங்கின்
வானுளோர் கரிக ளெட்டு வரைகளெண் வசக்கள் கூர்மந்
தானுளா மனந்த னாதி தனித்தனி யிவர்கள் பூசைக்
கானவை வேறு வேற தாய்க்கொணர்ந் தவர்மு னுய்த்தார்.

(௬)

அரனரி யயனா மூவ ராமிவர் மூவ ருந்தா
மரனரி யயனா மூவ ராந்தமைப் பூசை செய்ய
வரனரி யயனாந் தானு வவர்முக நோக்கி யவ்வா
றரனரி யயனாந் தோன்று மரசையர்ச் சிப்பீ ரென்றும்.

(௭)

அரிதனி லரசைப் பூசி யாநிலிங் கத்தைப் பூசை
புரிதல்வே னியாவே தத்தைப் புகல்கிலார் புறநா லோதித்
திரிதராய் தந்தை தாகஞ் சேரவந் தணருக் கன்னஞ்
சொரிதலோ டொப்ப தாமச் சுவத்தமுத் தொழிலுஞ் செய்யும்.

(௮)

அச்சுவத்தத்தை பூசித் தாலதற் கொப்ப திலை
யச்சுவத் தம்மே முன்ன தாஞ்சிவ லிங்கம் பின்ன
மச்சுவத் தம்மே லிங்க மிலிங்கமே ஊச்ச வத்த
மச்சுவத் தம்மே முத்தி யளிப்புதற் காதி யென்றும்.

(௯)

தேவர்தம் பெருமான் சொல்லச் சினையர சினையர்ச் சித்தார்
மூவரப் பூசை கொண்டார் மூவரும் பின்னர் மூவர்
தாவர லிங்கத் தாதி தனிநடு வினிலந் தத்தின்
மேவர மடவா ரோடும் வெளிவர நின்ற காட்சி.

(௧௦)

வேறு.

கண்டார்களி கொண்டாரிடர் காணுநாய் சேணார்
விண்டாரமு துண்டாரென வியந்தார்தவத் துயர்ந்தா
ரெண்டாரணி கொண்டாமி லிங்கத்தி லியங்கு
மண்டான்முத லுண்டாயடை வதுமங்கதி லாமால்.

(கக)

முத்திக்கொரு லோகம்வழி மூவர்க்குயர்தேகஞ்
சித்திக்குமெய் ஞானந்தவர் சேமித்தநி தானம்
புத்திக்கெது மோகம்மதுபா லித்திடு மேகஞ்
சத்திக்கரு ளங்கங்கிழ் தாணுச்சிவ லிங்கம்.

(கஉ)

பூசித்தவ ரும்பூசனை பூண்டேற்பவ ரும்மாய்
நேசித்தவ ரவர்மூவர்தந் நிலைகண்டுநி லைத்துப்
பாசத்தனை தானற்றுள பசையற்றிசை வற்றே
யோசித்தெழு மெழுமாதவ ருயிர்முத்தியி லுற்றார்.

(கங)

ஒருமூவரு முனிலோசன முள்ளங்கையு வந்தே
தருமூவரு மானாவர் தாதைக்குரை செய்வார்
வருமூவரை நீர்பூசனை வழிபாடுசெய் வீடொன்
றருமூவரு மிலிங்கத்துற லானாரென லானார்.

(கச)

அன்னேருரை கொண்டத்திரி யானேனய னாதி
முன்னேர்துரு வாசாதிய முதலோரவர் முதலாய்
மன்னேர்சிவ லிங்கத்துரு வானேர்தமை முனிவன்
றன்னேரிதை யப்பாவனை தானேர்தல்செய் தானால்.

(கரு)

தேர்ந்தேமன திற்பாவனை செய்தேயக ரத்தோ
டார்ந்தேபர நாதத்துரு வாயும்முக ரத்தோ
டோர்ந்தேயுயர் விந்துத்தனி லுயர்ஞானம தாயும்
வார்ந்தேமக ரத்தோடுசின் மயசிற்பர மாயும்.

(கசா)

மூவாமுத லாயும்மருள் முகலிங்கம தாயுந்
தாவாதுய ரரசாகிய தருராசனை யுள்ளத்
தோவாமுனி வன்பூசைசெய் துறுதன்மையை ஞானக்
கோவாலெதிர் கண்டாண்மகிழ் கொண்டாளன ஞாயை.

(கஎ)

திருமாதவன் மெய்யைப்பரி சித்தேதரி சித்தே
யொருமாதர சினையன்னவ னுள்ளத்தது வாகத்
தருமானத பூசைத்தொழி றவறாதுமை முக்கட்
பெருமானையர்ச் சிக்கும்படி பெரிதர்ச்சனை புரிவான்.

(கஅ)

எவ்வாறஞ்ச் சனைசெய்தன ளென்றாலது வொன்றா
லவ்வாறறி குவதாரவ னவளாயது வாணோக்
கிவ்வாறியல் பவராமிவ ரிருவர்க்கருள் புரிவான்
வெவ்வாறணி யரனாதியர் வெளியாயின ரொளியாய்.

(௧௯)

வெளிவந்திவ ரிருவோரிரு வினைவேற தூறி
யெளிவந்ததுவெனவிம்பரி லேழுத்திய ளித்துத
தெளிவந்தன ரவ்வேளையிற் செழுமாதவ ரெழுமோ
ரளிவந்தொரு மொழிகூறுது மடியோமென நொடியா.

(௨௦)

ஒராயிரம் யுகமாயுழன் றுயர்மாதவம் புரிந்தோ
மேராயருச் சிப்போர்செய லேற்போர்செய றெரிந்தோ
மாராயருச் சனையின்செய லறிந்தோமினி யாமே
நேராயிறு றும்புசனை நீர்கொண்டருள் வீரே.

(௨௧)

என்னமுன நந்தாணுவி யம்பும்முதல் யுகம்போய்ப்
பின்னையு கத்திற்றழற் பிழம்பாமிலிங் கத்தின்
முன்னாகவாச் சிப்பீரென மொழியத்தவர் மொழிவா
ரந்நாளது வெந்நாளஃகி யாரோயறி வாரே.

(௨௨)

இயலாயுக பேதத்தினை யெவரேயறி குவரென்
றயலாயெழு முனிவோர்சொல வவர்மூவரு ளறுதிச்
செயலான்மொழி குவனாறு திரேதாயுக காலம்
புயலார செனல்போயொரு துளவாயலர் பொதுளும்.

(௨௩)

அக்காலம் நிந்தேயெமை யர்ச்சித்திடு மென்றே
புக்காலது கர்த்தோனவி லிங்கத்திடை புககான்
மூக்காலமு ணர்ந்தோரெழு முனிவோரெதிர் கால
மெக்காலம் தென்றெண்ணமோ டேயங்கணி ருந்தார்.

(௨௪)

முந்தையுகத் தரசாமிது முறைபின்றுள வேயா
மெந்தையவ ருருவாமதி லிங்கத்தினி யற்கை
யந்தமறை முதலாயறை வரிதாடுன மறையின்
சந்தந்தரு சூதன்பெருந் தவ்ரோடுரைத் தனனல்.

(௨௫)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் - ௨௬௦.

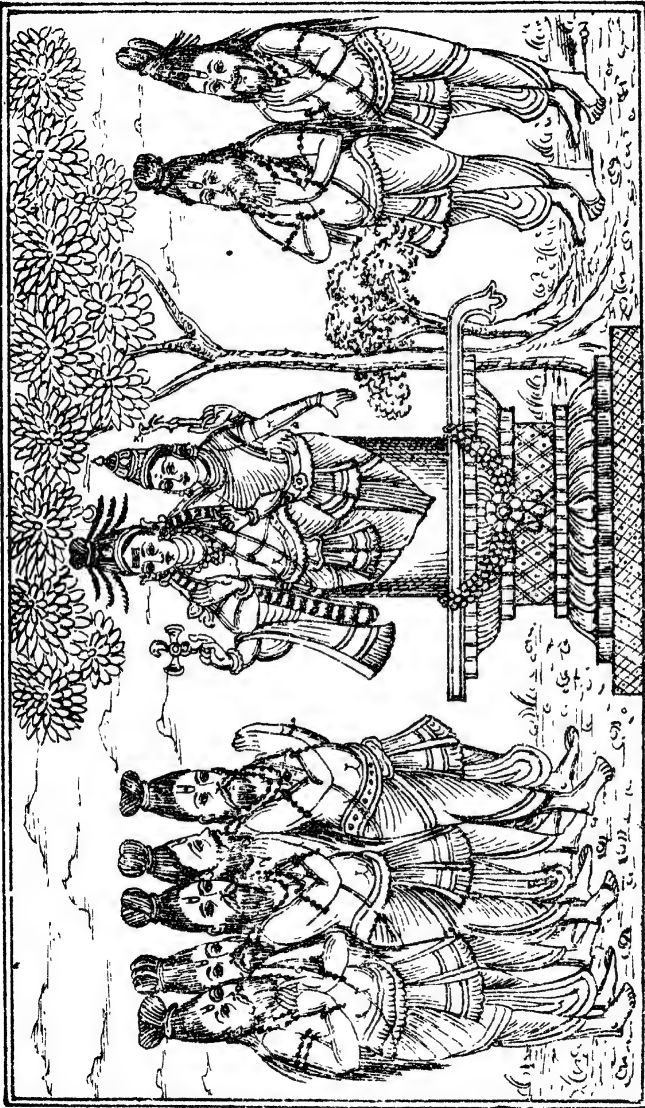

அ-வது அருச்சுணைச்சருக்கத்தின் சுருக்கம்.

அரசு இலிங்கம் இவற்றை யருச்சித்தோர் பெருமை அருச்சுணைவிதி இவையனைத்துங்கேட்க விரும்பினேம், முன்னுரைத்தபடியுரைப்பீரென்று கேட்கச் சூதர் சொல்லுகின்றார். அரசின்மூலமும் இலிங்கமூலமும் ஒன்று தான்; சப்தரிஷிகள்காண முனியின் விழி உள்ளம் கை இவற்றின்றெழுமூவ ருமுக்குணத்தொரு மூவர் கொள்ளும்படி பூசை செய்தார். இலிங்கத்தடியி ல யனைசசந்திரனும், நடுவிலரியை தத்தாத்திரையனும், முடியிலனைத்துரு வாசனுமாய் முத்தியளிச்சுத் தம்மைத்தாமே பூசை செய்தார். பூசைசெய்ப வருங்கொள்பவரும். அதன்பலனளிப்பவருமாவரென்று மயக்கமறுத்த தே வர்கணினைத்து உலகத்தின் மூன்று தேசை யியற்றாமிலிங்கத்திலருச்சிப்பா ர். யாந்தருபவற்றைக்கொண்ட ருச்சியுங்கொண்டு அருகேநின்றதருக்கள் பத்திரம் பூ பழ முதலியதையும், பசுக்கள் நெய் பால் தயிர் முதலியதையும் அளித்தன. தேவர்கள் அஷ்டதிக்குப் பாலர்கள் அஷ்டகயங்கள் அஷ்டகு ல பருவதங்கள் அஷ்டவசுக்கள் அநந்தனுதி யஷ்டநாகங்கள் ஆமை இவர்க ள் தனித்தனி பூசைக்கேற்றன வேறுவேறுகக் கொணர்ந்து அவர் முன் கு வித்தார். அபனரி யரனாகிய மூவரா மிவர் மூவருந் தாமான அயனரி யரனா ந் தாணுவிவர்முக நோககி அயனரியானும் அரசை யருச்சிப்பீர் அரசைப் பூ சியாது இலிங்கத்தைப் பூசைசெய்தல் வேதியர் வேதத்தை யோதாது, புற னாலோதித் திரிதலும், தந்தைதாய் தாகித்துநிற்க அந்தணர்க்கு அன்னம்அ ளித்தலும் ஒப்பாம். அசுவத்த முன்னதாம் இலிங்கம் பின்னதாம். அசுவ த்தமேலிங்கம், இலிங்கமே யசுவத்தம். அசுவத்தமே முத்தியளிப்பதற் கானி என்று தேவர் பெருமான் ஆஞ்ஞாபிக்க அரசினையருச்சித்தார். அரு ச்சுணையேற்றார். பிற்பாடு மூவருந் தாபரலிங்கத்தின் ஆதிமத்தி யந்தததி ன் மடவாரோடுங் காட்சிகண்டார், களிகொண்டார், இடர்காணர், தொழு திட மனநாணர், தேவா மிர்துண்டா ரெனவியந்தார், தவத்துயர்ந்தார், தா ரணி கொண்டாடு மிலிங்கத்தில் விண்டு அரன் அயன் உண்டாவதாயும், ஒடுங்குவதாயும் முத்திக்கொரு லோகமாயும், மூவர்க்குயர் தேகமாயும், சித் திக்கு மெய்ஞ்ஞானமாயும், தவாசேமித்த நிதானமாயும், பத்திக்கேதுவான மோகமாயும், அதைப்பாலிக்கு மேகமாயும், சுசுதிக்கருளங்கமாயும் தாணுச் சிவலிங்கமாயும், பூசிப்பவராயும், அஃதேற்பவராயும், விளங்காநின்ற மூவர் நிலைகண்டு பாசத்தனையற்று எழுமாசவரு முயிர்முத்தியிலுற்றார். ஒரு மூவ ரும் முனிகண்னையி லுகித்துச் சந்திரன்முதலிய மூவருமானார்; அவர் தா தையைப்பார்த்து நீவிர் அருச்சிப்பீரென் றுரைத்து இலிங்கத் தொடுங் கினர். அவ்வுரையுட் கொண்ட அத்திரி அயனாகி மூவரும் சந்திரனாகி மூவ

அரசாங்கப் பூனாதிமரமானது தலைநகரில்

STATIONER'S COPY

ருமாக விளங்கி இலிங்கமாத்திரமா யிலங்குந் தாணுவை யிதயபாவனையா லுணர்ந்து, அகரத்தை நாததத்துவமாயும் உகரத்தை விந்து தத்துவமாயும் மகரத்தை ஞானரூபமான சின்மயசொருபமாயும் மூவர்முதலாயும் அருண் முக லிங்கமாயும் அரசவிருட்சமாயும் பூசைசெய்து தரிசித்து ஆனந்தமடைந்தார். அனருயை முனிவர் பூசைசெய்த சன்மையை ஞானக்கோவால் தரிசித்து மகிழ்வடைந்தான். முனிவரது மெய்யைத்தொட்டுத்தரிசித்து அரசினையவனது இருதயலிங்கமாகப்பாவித்து மானதபூசை விதிதவறாமன் முக்கட்பெருமானையும் உமையைமுருச்சுனை செய்தான். அஃதெவ்வாறு செய்தாளெனின்; அவன் அவன் அது வாயிலங்குந் கடவுளருக்கு அப் படியே தாம் விளங்குதல் இவர் இயல்பான மானதபூசையாம். இவ்விருவருக்கருள் புரியும்பொருட்டு அரசனாகி மூவரும் ஒளியாய் வெளியே தோன்றினர். வெளிவந்து இவ்விருவர் இருவினை வேறற அறுத்து இகத் தே முத்தியளித்த காலத்தில், சத்தரிஷிகள் வந்து அடியேங்கள் ஆயிரம்யுகமாக அலைந்தலைந்து தவஞ்செய்து அருச்சுணைசெய்வோர் ஏற்போற்செய்வோர் தொழில் ஏற்போற்செய்வோர் இவையுணர்ந்தேம்; இனியாமே இப்பற்றும் பூசனையைத் தேவரீர் கொண்டருள்வீரென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். என்று சொல்லுமுன், தாணுமுதல் யுநஞ்சென்ற இரண்டாவது யுகத்தில்தழற்பிழம்பாமிலிங்கத்தில் அருச்சிப்பீரென; இவர்கள் அஃதெந்நாள் எவரறிசுவர் என்று வினவ; அதற்குச்சிவன் கிரேதாயுகத்தில் அரசாயும் திரேதத்திற்றுளவாயும் விளங்கும், அதையறிந்து எம்மைப்பூசிப்பீரென்று சொல்லி இலிங்கத்தின் மறைந்தான். திரிகாலங்கோபுணர்ந்த எழுவரும் அக்காலத்தை யெதிர்பார்த்து அங்கிருந்தார். இந்த விலிங்கமகிமையை மறையும் அறையவரிதாமென்று சூதர்சொன்னார்.

முறநிறறு.

சு-வது சத்தவிருடிகள் பூசித்தசருக்கம்.

சூலிநிலைத்துறை.

சாரு நான்மறை முனிவார் கேட்டதி சயித்து
மேரு வாமெனச் சூதனை வியந்தனர் வியந்து
பாரும் வானமும் பிரணவ மெனும்பரப் பிரம
தாரு வின்செயல் சாற்றென விரித்தவன் சாற்றும்.

நற்குணந்தரு முக்குண மதுபிரணவமாஞ்
சிற்குணந்தருந் தியாநிக்குந் பிரமமாஞ் சிறந்து
சொற்குணந்தரு மாயையின் புணர்ப்பின்றித்தோன்று
நிற்குணம்பெறுஞ் சின்மய வடிவமாய் நிற்கும். (௨)

ஆதி யாமுகத் தரசதாந் திரேதத்திற் றுளவாந்
காத லாந்துவா பரத்துயர் வில்வமாந் கலியிற்
சாதி யாநறுங் கொன்றையா மோருருத் தானே
சோதி யாய்ப்பல பேதமாய்த் தோன்றுமத் தொழில்போல். (௩)

மறையின் வண்ணமா மரசினி ழுலிலரு மறையோ
ரறையு மந்திர மோருருச் செபிக்கிலா யிரந்தா
னிறைய வோதிய பலந்தரு மரும்பவ நீங்கு
மிறைவ னுமிதென் றெண்ணவெண் ணியவெலாமெய்தும. (௪)

எய்தி யவ்வர சடியினி லிருந்தவ ரெழுவர்
செய்தி யோகத்தாற் றமதுரு வணுவெனச்செய்து
நொய்தி னீடுகற் பங்கள்சென் றிடத்தவ நோன்மை
மெய்தி கழந்திருந் தனாருச் சனைசெயும் விருப்பால். (௫)

சென்ற கற்பங்கள் செல்லநல் லோர்பர சிவமாய்
நின்ற பேரா சடியில்வீற் றிருக்குமந் நேர
மொன்ற வோரொலி யெழுந்ததேழ் கடலுமொன் றாய்ச்சேர்ந்
தன்று மேற்படக் கீழ்ப்பட லானதில் வகிலம். (௬)

உலகம் யாவையும் பரந்தெழுந் தோங்கும்வா ரிதியாந்
கிலகு ஞானகா னனத்தைநீங் கியதுமற் றெழுவர்
நிலவு சச்சிதா னந்தநா தாந்தமா நெஞ்சி
லலகில் பல்வினைத் தொடர்பிரு ணீங்குமா றதுபோல். (௭)

சுற்ற வாரிதி பரந்தெழும் பிரளையந் தோறு
முற்ற தில்லைமெய் ஞானகா னனத்துண்ம லொளியாய்ப்
பெற்ற தாருவின் பெருமையா ருரைசெய்வார் பின்னர்
மற்ற நற்றிரே தாயுகம் பிறத்ததவ் வரைப்பின். (௮)

அன்ன போதிலப் போதியாந் தருவரு மறையாம்
பன்னு சாகைக ளோடுமெஞ் ஞானமே பரந்த
தென்ன வேதுழா யானது வானவ ரிறம்பூ
துன்ன ஞானகா னனத்தி சயத்தையா ருரைப்பார். (௯)

போதி யாய்த்துள வாகிய தருவினைப் போத
நீதி யாய்த்தவம் புரிந்ததோ ரொழுவரு நினைத்தே
பேதி யாத்தம துளத்தகத் திருத்தியே பேணி
யாதி யாய்ப்பதி னுறுப சாரத் ாடமைந்தே. (௧௦)

பற்று மைம்புலன் வழிச்செலா துளத்தையுட்படுத்தி
மற்று தூற்றிரு பத்தையா யிரமெனு வருட
முற்று நாடொரு மூன்றுகா லத்துமுன் ளுவந்தே
முற்று நான்மறை முறையருச் சனைசெய்தார் முனிவர். (௧௧)

செய்யும் பூசனை முறைவழா தியற்றிய திறங்கண்
மெய்யு மெய்யெழு முனிவர்முன் மூன்றுரு வொன்றாய்க்
கையு மான்மழு வுங்கறைக் கண்டமுங் கருணைத்
தையல் பாகமு மாயெ ிர் தோன்றினன் ருனு. (௧௨)

தோற்றுந் தாணுவைத் தொழுதுதெண் டஞ்செய்து துதித்துப்
போற்று மேழ்முனி வரரையும் பார்த்துமுப் பொழுதுந்
தேற்று சிந்தையோ டெமையருச் சித்தநுந் திறமை
சாற்றுந் தன்மைபன் றுமக்கெது வேண்டியாந் தருவோம். (௧௩)

என்று கூறவம் முனிவர்தா யினைக்கண்ட விளங்கோக்
கன்று போலநின் றிரங்கிவாய்க் கியைந்தன கழறித்
துன்று நித்தியம் பெற்றன நீயெனின் தோன்ற
நன்றுன் பொன்னடி யின்னமர்ச் சனைசெய நயந்தேம். (௧௪)

இங்கி தற்கரு ளென்றலு மன்றவர்க் கீசன்
றங்கி தற்குமே லுத்தர சோமதீர்த் தத்தி
னங்கெமைத்திரு மாலென வேலினைத் தருச்சித்
துங்க ருத்துமுற் றுறப்பெறு வீரென வுரைத்தான். (௧௫)

மற்ற நற்றவர் பற்பல்கா லந்தவம் வருந்திப்
பெற்ற வப்பெரும் பேறுனைத் தரிசிக்கப் பெற்றோ
மிற்ற துற்றதுன் னாடனில் யானென தென்னும்
பற்ற கற்றுவ தென்றினி யென்றவர் பகர. (௧௬)

பகரல் கேட்டரு முனிவர்காள் பவக்கடல் படியீர்
புகரின் ழுத்திய தேபெறு வீரவண்பொருந்தி
நிகரின்மாலையா னெனவருச் சனைசெய்வீர் நீரென்
றகர மாகினின் ருனகன் ருனுட னங்கண். (௧௭)

அச்ச வத்தகா னனமென ஞானகா னனந்தான்
கிச்ச கற்றுமப் பிரளைய கேத்திர மென்னப்
பிச்ச கற்றுஞ்சிட் டிக்கிரா மம்மெனப் பெயரா
யிச்ச சுத்தின்மூ வருக்கும்வாழ் வென்னவீந் நிருக்கும். (௧௮)

ஆதித் தொல்லுலகத் தச்சுவத் தமமதா யதற்பின்
பேதித் திவ்வுகத் திற்றுள வாகிய பின்பு
சாதித் துத்துவா பரத்தினிற் கூவினந் தானாய்
நீதிச் சுத்தமா தவர்தொழப் பிரமமாய் நிற்கும். (௧௯)

இத்து வாபர யுகத்தினில் வியாதனு மிதையத்
தத்து வாவறி வாமதே வனுமவசிட் டனானே
ரொத்து வாமதி முகத்துமா பதியென வுடனே
சித்து வானவில் வத்தினை யருச்சினை செய்வார். (௨௦)

திரிமூ கோதக மெனத்திரி வேணிய தென்ன
விரியு ஞானவா வியுந்தனி வில்வமும் விளம்பந்
கரிய லிங்கமூந் தங்குமெஞ் ஞானகா னனத்தி
னுரிய மேன்மையா ரறிவரென் றவர்க்கவ னுரைத்தான். (௨௧)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் = ௨௮ அக

கூ-வது சத்தவிருடிகள் பூசித்தசருக்கத்தின் சுருக்கம்.

வேதமுணர்ந்த ரைமிசாரண்ய முனிவர் கேட்டு அதிசயித்து, சூதரை
மகாமேருவுக்குச் ச்மானமென்று வியந்து, பிருதுவிழுதல் ஆகாயம்வரை
வியாபித்து விளங்கிய பிரணவ மென்னும் பரப்பிரம தாருவின் மகிமையை
யருள்வீரென்று வினவச் சூதர்சொல்வார். சுத்தசத்துவத்தினின்று தோன்
றியமூக்குணமேபிரணவமாம்; அதினைத்தியாரிக்கிற்பிரமமாஞ்சிற்குணந்தரு
ம்; மாயாசம்பந்தமின்றி நிற்குணசின்மமசொருபமாய்த்தரு விளங்கும். முத
லுலகத்தில் அரசாம், இரண்டிற்றுளவாம், மூன்றில் வில்வமாம், இக்கலியற்
கொன்றையாம். ஒரு வஸ்துத்தானே சோதியாய்ப் பல்பேதமாய்த்தோன்
றுவதுபோலாம். வேதவன்னமாகிய அரசினிழுவீனிருந்துவேத மந்திரத்தை
ஒருருச்செபிக்கின் ஆயிரமுருச்செபித்த பலனளிக்கும். அவ்வரசைப்
பவமொழிக்குஞ் சிவமெனக்கருதிற் கருதியவனைத்துங் கைகூடும் அதன்
டியில் எழுவாரிருந்துசெய்த யோகத்தால் தமதுருவையணுவாக்கியநேகந்
பமிருந்து அருச்சினைசெய்து வீற்றிருந்தார். அக்காலையில் ஓரொலிகளம்பி

எழுகடலுமொன்றாய்ச் சேர்ந்து மேல்கீழின்றி உலகமெவற்றினும் பரந்தெழுந்தது; சச்சிதானந்த சொரூபமாயும் நாதாந்தமாயும் விளங்கிய எழுவர் நெஞ்சில் பல வினைத்தொடர் நீங்குமாறுபோல ஞானகானனத்தை நீங்கியது. பிரளயந்தோறும் அழிவில்லை ஞானகானனத்தின் மூவொளியாய் விளங்குந்தாருவின் மகிமையையாவருரைப்பார்! திரேதாயுகம் பிறந்தகாலத்தில் அரசாயிருந்த தருவேதமாகிய சாக்ககளோடு ஞானம் பரவியதுபோல் துழாயாயிற்று. தேவர்களதிகசயிக்கும் ஞானகானனத்ததிகசயத்தை யாவருரைப்பார்! அரசாய் துளசியாகிய சருவினை ஞானமுறைமை யாயெழுவரும் சவம்புரிந்து தமதிதயத்தமைத்து, சோடசோபசாரத்தோடு மனம் ஐம்புலன்வழி செல்லாதடக்கி, லட்சத்திருபத்தையாயிரம் வருடம் மூன்று காலம் அகமகிழ்ந்து, வேதவிதிப்படி யருச்சுனைசெய்தார், செய்யுந்திறனறிந்து அவ்வெழுவர் மூன் மூன்றுருவொன்றாய் மான்மழு நீலகண்டம் உமையொருபாகமாய்த் தாணுகாட்சிகொடுத்தார். அவரை நமஸ்கரித்துத் தோத்திரித்து வணங்குமுனிவரைப்பார்த்து, ஒரு நாண்மூக்காலத்திலும் அருச்சித்தது சொல்லுந்தகைமையதன்று ; நீவிர்விரும்பினதியாது அன்னதளிக்குதுமென்றுகூற; முனிவர்கற்றுவைக்கண்டகன்றென நின்றிரங்கிவாய்க்கியைந்தன கூறி நித்தியததுவம் பெற்றனம் இன்னம் நின்னடியருச்சிக்க விருப்புற்றனம் அருள்வாமென; ஈசன் இதன் வடமேற்கில் சோம திர்த்தத்தில் எம்மைமாலென நினைத்து அருச்சித்தது துங்கருத்து முற்றப்பெறுவீரெனவுரைத்தான். மற்றமுனிகள் பற்பல காலம் வருந்தித்தவஞ்செய்து பெறும் பேற்றனைத்தும் உன்னைத்தரிசிக்கப்பெற்றோம், இன்றலுத்துற்றது என்றுகூற; உம்வாணர்களில் யானெனதென்னும் பற்றறுவீர் பவக்கடலடையீர் முத்தியேபெறுவீர் அங்கேபோய் மாலையானென அருச்சுனை செய்வீர் என்று அகரமாய் நின்றான், உரைத்தகன்றான். அசுவத்தகானனமென்ற ஞானகானனம் இச்சகத்திற் பிரளயகேசுத்திரம் எனவும் சிருட்டிக்கிராமமெனவும் பெயராய் மூவர் லாழிடமாயிருக்கும். முதலாவது உகத்தில் அரசாய்திரேதத்திற்றுளவாய் துவாபரத்தில் வில்வமாய் நிற்கும்; இத்துவாபரத்தில் வி யாதன், வாமதேவன், வசிஷ்டன் இம்மூவரும் உமாபதியெனவுன்னிவில்வத் தையருச்சுனைசெய்வார். திரிமுகோதகம் எனவும் திரிவேணி எனவும் விரியும் ஞானவாவியுஞ் சொல்லற்கரிய விலிங்கமும் விளங்குகின்ற ஞானகானனத்தின் மகிமையையாவறிவார்! என்று சூதர் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

க0-வது வசிட்டாதியர் பூசித்தசருக்கம்.

விருத்தக்கலித்துறை.

கருமுனி வோர்தங் கதையினை யோர்ந்து களிகூர்ந்து
திருமுனி வோர்பூ சனைசெய்து மேவுந் திறன்யாவும்
வருமுனி நீகூ றெனநகை கூர மகிழ்வோடு
மொருமுனி சூதன் வரமுனி வோருக் குணாசெய்வான்.

(க)

ஐந்து வகைத்தொழி லுஞ்செய்வ தற்புத மாய்வந்த
தைந்து வகைப்படி வந்தவெ முத்தென லாய்நின்ற
தைந்து வகைப்பர ராகிய கூவிள மகிலத்தோ
ரைந்து வகைக்கும டாதப ரப்பிரம மஃதாமால்.

(உ)

மேவின கூவிள மூவிதழ் கொண்டரன் மெய்தீண்டித்
தூவின ரத்தரு வின்னடி மண்புன றேய்ந்தோர்வெண்
சேவினர் சென்னியி லபிடேகஞ் செய்த செய்யோர்மா
லேவினர் தென்கை லைக்குள் விருப்போ டிருப்பாரே.

(ங)

வேதியர் மூவர்கள் பூசைசெ யுந்திற மேசொல்கே
ஞதியின் மாதுமை தாதையு மாகி யடங்காத
சோதிதன் மாதுல ஞகிய தான்மிரு தூய்தாகித்
திதிய லாதவி மாசல மீது செறிந்தாரால்.

(ச)

செறிவுறு தேவர்கள் முனிவர்க டெக்கண திசைசெல்லு
மறிவுறு கங்கைபி றந்ததோர் தேயத் தவண்மேன்மை
நெறியுறல் கண்டன ராங்கவர் தங்கன்கண் ணேராகப்
பிறிவுறு முத்தொழின் மூவரும் வந்தனர் பிந்தாமால்.

(ந)

முன்புற வந்ததோர் மூவரை மாதவர் மூவோரு
மின்புற யாங்கள் செய்கின்ற தவப்பய னெனநின்றீ
ரன்புற மூவடி வும்மொரு வடிவென வாய்நின்றே
தூன்பற வாண்டருள் வீரென வன்னவர் சொன்னாரால்.

(சு)

சொற்ற துணர்ந்தொரு மூவரு நின்றெதிர் சொல்கின்றார்
மற்றது தென்கட லின்கரை ஞானவ னஞ்சேரப்
பெற்றதோர் வில்வத் தருவதன் மேல்பரப் பிரமம்மா
யுற்றது சிற்றுண லிங்கம திற்கண் டெனவீரே.

(ஊ)

முனியவர்களுக்கூட - நமது கமட் கவி கெளடுக்குல்ல
 பூவடி நிமிசுபூபுத்த - பூபாபாபாபாபுத்தில கமட் கவி கெளடுக்குல்ல -

ਅੰਕ ੬੪

1974/110 274 2000

அங்கப் பிரணவ லிங்கத் தெமதுரு வதுகாணத்
திங்கட் செறிதரு ஞானவ னத்திடை சேர்வீரா
லுங்கட் குறுதியெ னச்சொல மூவரு முடனேபோய்ச்
சங்கத தமிழ்மலை யின்கட் குறுகினர் தங்காமல்.

(௭)

தம்மன திற்தெளி மாணிச் சுச்சுனை தனின்மூழ்கி
வெம்மைம திச்சடை யானேரி னைந்தனர் மெய்ப்பாலோர்
செம்மன திற்குரி கூரமுன் னுற்றெளி திற்போய்த்
ரம்மென் மலாப்பொழில் ஞானவ னத்தையு இப்பீரால்.

(௮)

என்றரு ணத்தியை ஞானவ னத்திவ ரின்றெய்தச்
சென்றவ னுய்த்தி டெனச்சர ணத்தொழு தேயங்க
ணன்றென நநதியு முன்புசெ லப்பின டந்தேயங்
கொன்றினர் வில்வ வனத்தனி லும்பரோ டோமூவர்.

(௯)

புண்ணிய நல்வடி வானவர் போதுறு போதங்க
னண்ணிய பல்லுயிர் யாவு மூறும்பனை நாடாம
லெண்ணிய ஞானம யங்காடி ருந்தன வெனில்ஞானக
கண்ணிய னற்றவ ருற்றதை யாவர் கணிப்பாரே.

(௧௦)

அரவிவாடு மயிலு மரியொடு கரியு மருங்கோவு
முரவிடு புலியு மாதிய நட்புற் றுடன்மேவி
விரவிடு மியல்கண் டருள்முனி வேர்கள் வியப்பெய்திப்
பரவிடு வில்வ வனத்திடை வந்தனர் பண்பாக.

(௧௧)

இங்குறை பங்கய னேமுதன் மூவர்க ளெனவநது
தங்குறை வற்றவ சிட்டா தியரிவர் தாமூவர்
கொங்குறை நற்றிரி வேணியன் மூழ்கிக் குழைவோடு
மங்குறை வில்வ வனப்பெருமானே யருச்சிப்பார்.

(௧௨)

வேறு.

தேவ லிங்கத்தின் மூலத்தின் வேதன்மந்திரத்தா
லாவ லால்வசிட் டன்னருச் சித்தன னையனைக்
காவ லங்கத னடுவினிற் கண்ணன்மீந் திரத்தான்
மாவ லங்கொடு வியாதனர்ச் சித்தனன் மாலே.

(௧௩)

தாணு லிங்கத்தின் முடியிலஞ் செழுத்தையுச் சரிததுப்
பூணு மர்ச்சுனை வாமதே வன்றனி புரிந்தான்
பேணுமச்சிலா தரனரு ணத்தியெம் பெருமான்
காணு மர்ச்சுனை புரித்தன னரன்றனைக் கருத்தில்.

(௧௪)

இந்த வாறிவர் மூவரும் பூசனை யியற்ற
வந்த வாறுமூ விடத்திவ ரருச்சித்த வாறஃ
தெந்த வாறந்த வாறொரு விங்கத்தி னிடத்தி
லந்த வாறணி யொருவனே மூவரு மானுன்.

(சுள)

மூவி டத்தினிற் றேன்றிய மூவரை மூவர்
மேவி டப்படு காட்சிகண் டனருளம் வியந்தோர்
தேவி டத்தினி லொன்றி லொன்றபினமாய்ச் செலப்பார்
தோவி டற்கரு மூவரு மநிசயித் துவந்தார்.

(சுள)

தேவ நந்திதன் றியாநபா வனையினுற் றெளிந்தே
யாவ னந்திடத் தனதுயிர் பரமனா வதுகண்
டோவ னந்தபே ரானந்த வாரியுள் ளுறைந்தான்
பாவ நந்தவங் கியாருஞா னக்கடல் படிந்தார்.

(சுள)

முத்த ராகிய வசிட்டனா தியரொரு மூவ
ரத்த ராகிய மூவர்க்கும் வீற்று வீற்றுகிச்
சுத்த ராய்ச்சொலு நாமமாயிரங்களுந் துதிக்கச்
சித்த ராற்புகழ் தானுவங் கெதிரின்று செப்பும்.

(சுள)

உங்கள் பூசனைக் குவந்துநாம் வரந்தர லுற்றே
மெங்கள் வேட்கையீ துமதுவேட் கையதென்ன வெனவெண்
டிங்கள் சூடிய முதல்வனீ யாங்களே செயுநே
யங்கொள் பூசனை மகிழ்ந்திட வேண்டுமென் றறைய.

(உரு)

என்னை யர்ச்சித்து வாமதே வாவிவ ணிருத்தி
தன்னை யொத்தவி யாதபொற் பதுமதீர்த் தத்து
ளன்னை யொத்தமா லைத்துதித் துறைவசிட் டாரீ
முன்னை யத்திரி தலத்திருந் தருச்சிநான் முகனை.

(உரு)

என்று சோகிலிங் கத்திறை மறைந்தன னிவர்தா
மொன்று தேவர்கா லம்மறு பத்துமூன் றொழிய
வென்று பூசைசெய் தனர்கலி யுகம்வர லில்வங்
கொன்றை யானதோர் முனிபணிந் தனனெனக் குணித்தார்.

(உரு)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் - ஈடாந.

௪௦-வது வசிட்டாதியர் பூசித்த சருக்கத்தின் சருக்கம்.

சத்தரிஷிகளருச்சித்த விதிகாசத்தை யுணர்ந்து மகிழ்ந்தனம் மேல் வசிட்டாதியர் அருச்சித்தவிதமியாவும் உரைப்பீரென்று கூறச் சூதர் சொல்வார். பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்வதற்கைந்து முகூர்த்தமாய் வந்தவக்கரப் பொருளாய் நின்ற வைம்பரராகிய கூவினம் உலகத்திலேந்து வகைக்கும் வியாபித்த பிரமமாம். வில்வத்தின் மூவிநழைத்தனக்கு வடிவமாகக்கொண்ட பரமசிவத்தின் மேனியைத்தொட்டு அருச்சனை செய்தோரும்! அவ்வில்வமிருத்திகை அதனபாததீர்த்தம் இவற்றிற்றேயந்தோரும், சிவபெருமான் முடியில் அபிடேகஞ்செய்தோரும், தென்கைலையில் விருப்போடிருப்பார். இனிவசிட்டாதியர் மூவர் பூசைசெய்த விதத்தைச்சொல்வேன்: ஆதியிலுமையவடந்தையுஞ் சோதியின் மாமனுமாகிய தாமதேவர் முனிவரோடு இமோர்ப்பருவத்தஞ்ச்சியிற் போய்ச் சேர்ந்தார். சேர்ந்தவர்கள் தெக்கூணதிசையிற் செல்லுங்கங்கையையும் பிறந்ததேயத்தையும் அதன் மகிமையையும் அவரவர் தங்கள் கண்களானவகை பெறக்கண்டனர். முத்தொழிலியற்று மூவருமவ்விடம்வர அவரை இம்மூன்று மாதவரும் தர்சித்து யாங்கள் செய்தவப் பயனெனநின்றவரே? யாபின்புற அன்புறு மூவடிவும் ஒருவடிவாய் நின்று துன்பற ஆண்டருள் வீரென்று விண்ணப்பித்தார். அது கேட்டு மூவருந் தென்கடற்கரையில் ஞானவனத்தின் ஒருவில்வத்தருவுளது; அதன் மேல்புறம் பரப்பிரமமாகிய சிற்றுணலிங்கமுண்டு அதிற்றரிசித்தறிவீர், அந்தப்பிரணவலிங்கத்தில் எமதுருவைத்தரிசிக்க ஞானவனம்போய்ச் சேர்வீரேல் உங்களுக்குறுதியாயெய்து மென்று சொல்ல; மூவருமுடனே போய் பொதியமலையிற்றருகினர்; தருகி மாணிக்கச்சுனையின் மூழ்கிச்சிவபெருமானைச் சிந்தித்தார், அதற்குவுந்து பிரத்தியக்ஷமாய் ஞானவனத்தை யடுப்பீரென்று நந்தியருள; அவ்விடஞ் சேர்ப்பிப்பீரென்று அவர் பாதத்தை யிவர்தொழுத்தேவர்களோடும் மூவர் நந்தி முன் செலப்பின் சென்றவ்வனம் அடைந்தனர். போதநண்ணிய வெண்ணரு சிவன்களும் பகை நாடாமல் ஞானமயமாயிருத்தன வென்னில், ஞானக்கண்ணியர் நற்றவர் இகருற்றதையாவர் கணிப்பார்! அரவொடு மயிலும் யானையோ டாளியும் பசுவொடு புலியும் நட்பாகி ஒன்றோடொன்று கூடியிருத்தல்கண்டு முனிவர்கள் வியப்பெய்தி விசாலமான வில்வனத்திடை வந்தார்கள். வந்த வசிஷ்டாதி மூவர் திரிவேணியின் மூழ்கிப்பத்தியோடும் வில்வவனப்பெருமானை யருச்சிப்பார். தேவலிங்கத்தில், மூலத்தில் வேதமந்திரத்தாலயனைவசிஷ்டனும், நடுவிற் கண்ணன் மந்திரத்தான் மாலையியாதனும், முடியிற் பஞ்சாக்ஷரத்தாலரனை வா, மேதவனுமாக அருச்சனைசெய்தார்: மற்றையரும் நந்திபெருமானும் அரனை

யுரனிற்றரித்து அருச்சித்தார். இந்தப்பிரகார மூவரும் பூசையியற்ற எப்பிரகாரஞ் சிந்தித்தருச்சித்தார்களோ; அப்பிரகாரமே ஒருலிங்கத்தில் ஒருவனே மூவராய் மூவிடத்திற்கேற்றிக் காட்சிகொடுத்தார்; தரிசித்தகிசயித்து ஒரேயிடத்தி லொன்றிலொன்று அபின்னமாய்ப்போதல் பார்த்து உவந்தார். கந்திதன்றியான பாவனையினுற்றெளிந்து அன்பினுற்றனது சேவன் சிவமாதலைக்கண்டு பேராணர்தக்கடலினமிழ்ந்தினன். மற்றமுனிவரும் ஞானக்கடலின் மூழ்கினர். முத்தராகிய வசிஷ்டாதி மூவரும் அத்தராகிய மூவர்க்கு வேறு வேறுகிய சகஸ்திர நாமங்களாற்றுகிக்கத், தாணு உங்கள் பூசனைக்குவந்தனம் வரமளிக்குதும் நும்விருப்பென்னையென; முதல்வனே! யாஞ் செய்யும்பூசனை மகிழ்ந்து ஏற்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்க; ஈசன் வாமதேவ! என்னையருச்சித்து இவணிருத்தி, வியாச! பதுமதீர்த்தத்தின் மாலையருச்சித்துவதி, வசிஷ்ட! அத்திரிதலத்தில் அயனையருச்சித்துவதி, என்றருளிச்சோதிலிங்கத்தின் மறைந்தனன். இவர்தேவவருடத்தில் அறுபத்து மூன்று வருடம் அருச்சித்தனர்: கலியில் வில்வம் கொன்றையாயின. ஒரு முனிவன் அடைப்பணிந்தனென்று சூதர்சொன்னார்.

முற்றிற்று.

கக-வது சங்கராசாரியர் பூசித்த சருக்கம்.

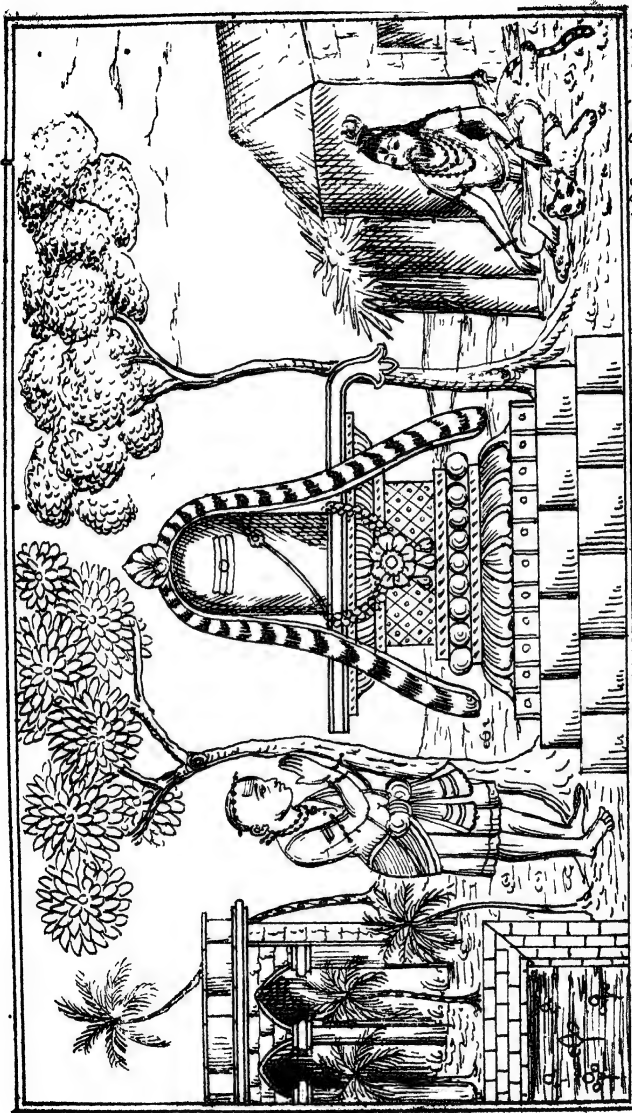

சந்தக்கலித்துறை.

நற்றிடவ சிட்டன்முகன்மூவர்சிவ பூசைசெய்து நண்ணும்வகை நீ சொற்றிடவு ணர்ந்தெமன திறுயரொழிந்ததுயர் சூதமுனிவ மற்றிடமு மைக்குதவு வாநையொரு சங்கரமகாமுனி வன்வந்துற்றிடவ லஞ்செய்கதை யோதெனவம் மாதவர் முன்னோதி மெனல். (க)

வானவர் எளிப்பமறை மாதவர்தழைப்பவவன் மன்னுயிர்களே யானவைசெழிப்பவயர் சேரலனு மற்புதமி தாரு மெனவே மீனவர்து திப்பவளர் கேரளம திற்சுருதி வேதியு ரொலா ஞானவர னுற்பவம தாமெனவ முத்திட வநாவி லொருநான். (உ)

வேதியர்க ளிய கமதி லாகியவி பூதியதன் மேன்மை முதலா நீதியறி விப்பவவர் சாகியிலு தித்தனனோர் நின்மலனருட் சோதிவருணப் பிறைவளர்ந்த தெனவேகழகை தோறு மறைநூ லோதியுண ரத்தகுமெண் ணெண்கலைக டாங்கிவளர்ந் தோங்கினனரோ.

சூரியன் காலம் வந்தது. அந்த நேரத்தில் காலிங்கன் பூங்காவில்.

LITH. BY CHAVILI MANJUNATHAIAH.

சூரியன் காலம் வந்தது.

வேதமுறு பேதமகி னங்கமுறு சங்கம விகற்ப முணரும்
போதமற வாதவிதி காசமுயர் காரணபு ராணமதெலா
மேதமற வோதியம காபிரம சாரியிவ னேயென முனே
ரோதநிறை தத்துவம் நிந்துபரி பூரணரோ டொப்ப வுறைவான். (சு)

சரிதைமுதன் மூன்றையுமு ணர்ந்துசிவ ஞானமுணர் சன்மைவடிவா
மிருதையன் விருப்பொடு வெறுப்பெனுமி ரண்டமறவென்று தவமே
புரிதயவினன் முதன்மை யீசனென நீறுடல்பொருந்த வணிவான்
சருதரணி டத்தலது மற்றோர்பொரு ளத்துறுகசருதநி னைவிடான். (சு)

மூன்றுபுரி தூலணியு மாப்பினொரு கோவணமு யங்கு முடையா
னேன்றபர னஞ்செனுமெ முத்துரைசெய் நாவின்னி யைந்துல செலார்
தோன்றவரு ளாதிபரை மந்திரமி ருக்குமன துங்கனறிவா
லான்றசிவ ஞானமுனே யென்னவளர் வானவனை யார்நிகர்வரே. (சு)

சங்கரா சாரிய னன்றெனந துன்றுமா தவமியற்றுந்
சங்கரா சாரிய னாமமே கொண்டதா டங்கமான
சங்கரா சாரியன் றன்மனத் துறைகிலார் தம்மை வாழ்த்துந்
சங்கரா சாரிய னென்னுமோர் பெயருடைத் தானு வன்னான். (எ)

ஐந்தையும் டக்கியெது வேதிடையொ டிக்குவதவ் வாறது செய்தே
சிந்தையை யருட்பரசி வத்திடைய மைத்தெழுது சித்திர மெனச்
சந்தயம் றச்சலன மற்றவனு ரைத்திசெ மாநி நிலையில்
வந்தயனி கர்க்குமுனி கண்ணின்முன மண்ணலொரு வாய்மை பகர்வான்.

வெளியுறமு னின்றறிய னீபிரம சாரிதவ மேபு ரிவதற்
கெளியுற மனத்திலுள தென்னெனவு நீயெனவும் யானென வும்வே
றளியறநி னைப்பதல வொன்றெனவு மன்றுபுக லாதி முனமே
களியுறவோர் சங்கரம காமுனிவ ணங்கியொரு கட்டுரை செய்வான். (சு)

பரம்பரதி கம்பரப ராபரத யாபரப ராநி னதுபால்
வரம்பெறநி னைந்ததுனை யேபாவு மாறலது மற்று மிலையின்
தூரம்பெறநி னல்வடிவு கண்டுகளி கொண்டதெ னுளம்ப யனெலா
நிரம்புறவ டைந்தனவி தற்குபரி யென்கொலெனநின்று தொழுதான். (சு)

நின்றதொழு கின்றவன்மு னின்றதன தாதிபுரு நேரு றவனே
னன்றுவிழி கொண்டினிது கண்டிடவ ளித்தபொழு தங்கசைவிலா
தொன்றலதி ரண்டறவு ளொன்றுமவ னைப்பெரிது வந்த ருளிநாற்
சென்றவன தங்கைமலர் பற்றியொரு கொன்றறிநிழல் சென்றனனரோ.

அண்டமும் கண்டமும் டக்கியுயிர் யாவையும் கத்த மையவுட்
கொண்டருடி லைப்பொருளை யந்தணன்வ லச்செவிகொ டிப்பவுடனே
விண்டனன்வெ ளிப்படல மூறுபட மெய்ப்பொருள்வெ ளிப்படலெனக்
கண்டனன ருட்பிரம சாரிபர மாயைதரு கற்பனையெலாம். (௧௨)

நீண்டபிர மாண்டமதின் மூர்த்திகள்வி யாத்திகணி ரந்த ரமதாய்க்
கூண்டபர சத்திகள்வி பத்திகன்பொ ருந்தியபல் கோடி விதமாய்ப்
பூண்டமைவில் சேதனம சேதனம வற்றினுள போக முடனே
வேண்டரிய தத்துவவி கற்பமுணர் நாதமொடு வந்து முசலாய். (௧௩)

எட்டுலக பாலர்திசை யெட்டுவரை யெட்டரவோ ரெட்டு மதமா
வெட்டுறையு மூர்த்தமதோ ரெட்டுத்தி யேழுலகீ ரேழும் வெளிகா
லெட்டிலொரு பாதிமறை யெட்டினிலோ ரைந்துகுறை யென்ற சுடரோ
டெட்டரிய வண்டபின் டத்துமுணர் வெட்டவறி வெய்தி னனரோ (௧௪)

எழுசீர்க்கழிநெடிஸடிபாசிரியவிருத்தம்.

மறைதரு சத்தப் பிரமததின் முன்னர் வழங்கிய வகையெலாங் கண்
டோ, னறைதரு சதுரங் குலத்தையு மளத்தற் கரும்பெருங் கடவுளா யறிந்
தான், பிறைதரு மவுலிப் பிஞ்ஞகன் மலர்த்தான் பேசுநான் மறையினர் றுதி
த்தா, னுறைதரும் பிரணவப் பொருளீச னுணர்த்தவெப் பொருளுமோர்ந்
துணர்ந்தான். (௧௫)

அன்னவன் றுதிகேட் டென்னின்வே றிலையா லறிந்திடென் றுணாத்
தரன், பின்னர்தன்னவ னீயென் சபையிலென் ன்டனந் தனைத்தரி சித்து
வா ரிதிசூழ், பொன்னவி ருலக மனைத்துநா னாகப் பொலிதரு காட்சிகா னெ
ன்று, சொன்னவ னிமலன் கமலபாதத்தைத் தொழுதுசிறி சபையில்வந்
தடைந்தான். (௧௬)

அடைந்தவன் சிவஞா னச்சபை நடுவி லலர்கதிர் ஞாயிரோர் கோடி,
மிடைந்தன ஞானத் திகமொளி திரண்டு வெளியினின் றெழுமல விருள்கீ
ழ்க், கிடந்தெனப் படிந்த முயலகன் முதுகிற் கேடிலான் புரிந்தவா னந்த,
நடந்தனைத் தரிசித் துளங்களி கூர்ந்து ஞானகா னனத்துறைந் தனஞல்.

அண்டகோ டிகளுட் கொண்டவான் பொருள்க ளனைத்தையுந் தன்
மனத்தகத்திற், கண்டவே தாந்த சச்சிதா னந்தக லாதரன் சங்கர குரவன்,
கொண்டதோர் பொருளங் கவர்க்களித் ததுபோற் கொன்றையன் கொன்
றையைக்குடிலை, விண்டதோர் பொருளென் றுளத்தினி னினைப்பார் மே
வுவார் வெள்ளியங் கிரிமேல். (௧௭)

ஞானகா னனமும் ஞானவா வியுமெய்த் ஞானபூ ரணவொளிச் சபையு, ஞானமா மமிர்த லிங்கமு ஞான நறுமலர்க் கொன்றையு ஞான, மானதோர்ஞான தீர்த்தமு மரசு மத்திரியிருக்கையுங் கண்டா, ரானதோ ஞர்தியாய்க்கொளும் பரன்பே ராட்சியாங் காட்சிகண் டவரே. (௧௬)

பாட்டிசைச் சரும்பர் கூட்டுணு நறவப் பசந்துணர்க் கற்பகப் பொதும்பர், கோட்டினிற் பெறுந்தார் சூட்டும்வச் சிரத்தூற் கொண்டலா கண்டலன் முன்னோர், வீட்டினுக் கரசாங் கவுதமன் சாபம் வீட்டினன் மன்னிடத் ததன, ஞட்டினிற் சிறப்பாஞ் சசிந்திர மெனும்பேர் நாட்டு மஞ் ஞானகா னனமே. (௧௭)

வேறு.

எககணு முளதோலிவ் வியன்முது கலையோடு
முக்கணன் முதலாய மூவரு முறைகின்ற
தெக்கண கயிலாயஞ் சசிந்திர மெனலாமென்
றக்கண முனிவோருக் கறைந்தன னுயர்குதன். (௧௮)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் - ௩௩௨௮.

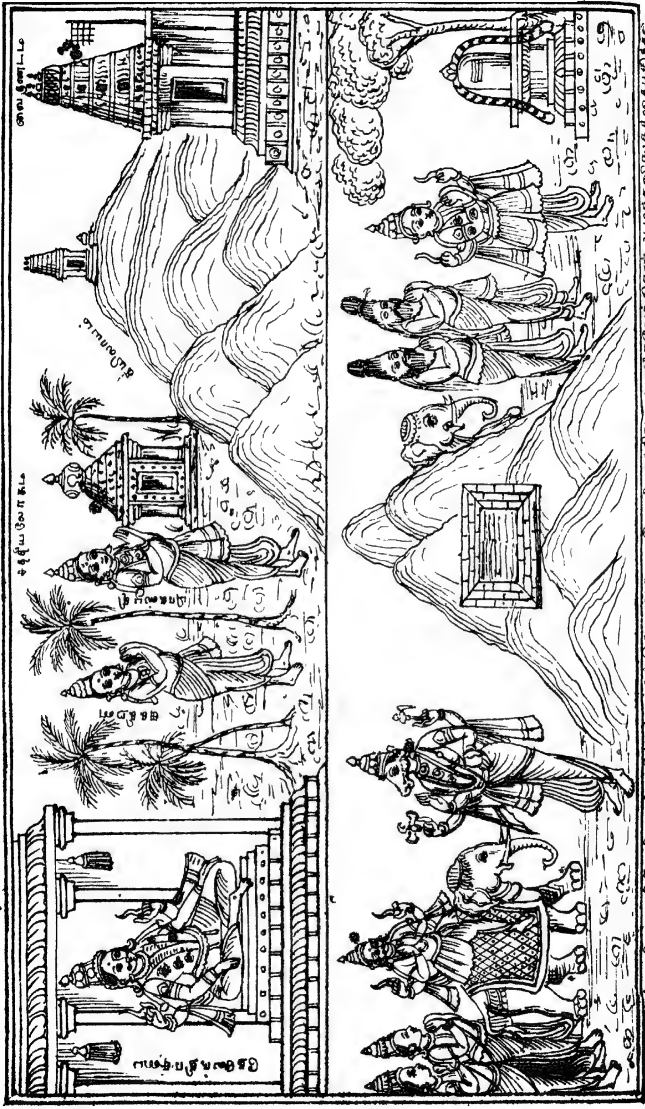
மிக-வது சங்கராசாரியர் பூசித்த சருக்கம்.

வசித்தன் முதன் மூவர் பூசித்த வகையைச் சொல்லக்கேட்ட கமகிழ்ந்தோம், மேலான சூதமுனிவரே! உமைக்கொருபாகமளித்த சிவனைச் சங்கரமுனிவன் பூசைசெய்த கதையையோதென்று நைமிசாரண்ய முனிவா கேட்கச்சொல்லுவார். தேவர்கள் சந்தோஷிக்க வேதமாதவர்தழைக்க உலகத்துள்ள சிவராசிகள் செழிக்க சேரலன் அற்புதமடைய பாண்டியர் துதிக்க கேரள நாட்டில் வேதவேதியரனைவரும் ஞானவரன் பிறந்தனனென்று சொல்ல, ஒரு காலத்தில் அந்தணர்களியாகத்திலாகியவிபூதியின்மகிமைமுதலிய நீதிகளை யறிவிக்கும் வைதீகப்பிராமணர் குலத்தில் நின்மலனருட்சோதியானது அவதரித்து, பிறைபதினாகுலைகளையுச்சரித்தது நாடோறும் வளர்வபோலக், கழிகைதோறும் வேதமுதலிய வெண்ணெண்கலைகளைத்தரித்து வளர்ந்தனர். வேதம் நான்கும் அதனங்கம் பொருந்திய சங்கமும் விகற்பமுணரும் போதமும் இதி கிசமும் புராணமும் இவையனைத்துங் குற்றமறவோதி, பிரமசாரியவரேயென்று பெரியோர் கூற நிறைந்த தத்துவமறிந்து, பரிபூரணரோடொப்பச்சஞ்சரித்து, சரிதைமுதல் மூன்றையுமுணர்ந்து, சிவஞானமுணரு மிருதயரும், விருப்புவெறுப்பென்னு மிரண்டினை வென்று தவம்புரிதயவின்ரும், முதன்மையான ஈசனென்னும்படி உடன் முழுவது

ம் நீறணி பவரும், யாதொரு பொருளையுங் கருதாதவரும், பரமொன்றை யே கருதுங்கருத்தினை விடாதவரும், முப்புரி தூலணியுமார் பினரும், கோ வணமிலங்கும் உடையினரும், ஐந்தெழுத்துரைக்கும் நாவினரும், உலகெ லாந்தோன்ற அருளாதிபரை மந்திரமிருக்கு மனதுங் கன்றிவரச் சிவஞான முளையெனவளர்பவருமானார். அவரை யாவர் நிகர்வார்! சங்கராசாரியர் நல் லவரென்று நினைத்து உலகம் நெருங்கித்தவமியற்றும். சங்கராசாரியார் நா மத்தையே யுலகஞ்செவி யாபரணமாகக்கொள்ளும். சங்கராசாரியரைத் தம் மனத்துட்சிந்தியாதவரை வாழ்த்துஞ் சங்கத்தவரை ஆசிரியாரென்னும் பெய ரைக்கொண்ட தாணுவக்கொப்பானவர். ஐம்புலனடக்கி, எதையெதனிடையொடுக்கவேண்டுமோ அதையெதனிடையொடுக்கி, சிந்தையைப்பரமசிவத்தி லமைத்து, எழுதிய சித்திரம்போலசைவற விருந்து சந்தேகமறச்சலனை மற் றசமாதி நிலையில் அயனிகர்க்கு முனிமுன் பரமேசுரனருள்வான். துவித மாக வொன்றையுஞ்சுட்டி யறியற்க, நீ பிரமசாரி விரதம் புரிதல் மனத் தில் யான் எனது நீ எனவும் நினைப்பதல்ல, அனைத்தும் எசுமென்றுத்துவித மென்றுங்கொள்வதல்ல, என்றருளிய விறையைவணங்கி யொன்றுரைசெய் வார்; பரம்பர திகம்பர பராபர தயாபர உன்பால்வரம் பெறநினைந்தது உன் னையத்துவிதமாக வணங்கு மால்லது வேறில்லை; எனதுள்ளமானது உன தெதார்த்தசொருபத்தை அபரோக்ஷாதூபவமாக வறிந்து இன்புற்றதெனினு ம்பயனெலாம் நிரம்பவடைந்தனன்; இதற்கோர்கைம்மாறு என்னையென் னு தொழுதார். அவர் முன்னின்று அவர்க்குப் பூர்வசொருபமாகியதனதான் மசொருபந்தெரியக் கடைடக்கணித்தளித்தபோது, அவ்விடத்து நிச்சலனமா ய, ஒன்றிரண்டற்ற அத்துவித சொருபமாத்திரமாய் விளங்குமவரை பெரி துவந்து அருளிஞலவர் கையைப்பற்றி, ஒப்பற்றுகொன்றை மரநிழற்கண் ணிருத்தி, பல்லாயிரகோடியண்டங்கலையும் அகண்டங்கலையும் சேதனசேத னங்கலையும் தான் மாத்திரமாய் வியாபித்து தன்னுளடக்கி விளங்கும் பிர ணவத்தின் பொருளையலச்செவியில் உபதேசித்தனன். உடனே விழிமாசு" கெடதெளிபொருள் புலப்படல்போல, மாயை அதன் கற்பனை பிரமாண்ட ம் அதனையாக்கியளித்தழிக்கு மூர்த்திகள் வியாப்திகள் பராசத்திகள் விபக் திகள் பலவிதச்சேதனங்கள் அசேதனங்கள் அவற்றின்போகங்கள்போக்கிய ங்கள் தத்துவங்கள் நாதம் விந்து அஷ்டதிகை அஷ்டபாலகர் அஷ்டபர்வத ம் அஷ்டநாகம் அஷ்டகௌம் அஷ்டமூர்த்தம் சுத்தசாகரம் நெருமுலகம் ஆகாயம் காற்று நால்வேதம் முச்சுடர் அண்டம் பிண்டம் இவையனைத் துந்தான் மாத்திரமாய் வியாபித்து விளங்குகின்றோமென்ற விருத்தியற்ற ஞானத்தையடைந்தார். வேதந்தருசத்தப்பிரமத்தின் முன்வழங்கியவனைத் தையுங்கண்டார். சதுரங்குலத்தை யளத்தற்கரும் பெருங்கடவுளா யுணர் ன்தார். சந்திரனை முடியிலணிந்த பிஞ்ஞகன்றோனே வேதத்தாற்றுகுத்தார்.

பிரணவப்பொருளை ஈசனுணர்த்த எப்பொருளு மோர்ந்துணர்ந்தவர் துதி
கேட்டு; திரிசியப்பிரபஞ்சமனைத்தும் என்னின் வேறில்லாததனால் நான்
மாத்திரமாய்ச்சேஷித்து விளங்குகின்றேனென்றும் சுவாதுபவத்தாலுணர்
வாயென்றும், என்சபையில் எனது நடனத்தரிசித்து, கடல்கூழ்ந்த உலகம
னைத்தும் நாளுகவிளங்குகின்ற காட்சியைத் தரிசிப்பாயென்று மருளிய நி
ன்மலன் சிற்சபையில் வந்து சிவஞானச்சபை நடுவிழ்பிரகாசியா நின்ற சூரி
யர் ஒரு கோடி உதித்தாற்போல, ஒளிதிரண்டு வெளியினின்றொழிந்து, மல
விருள் கீழ்க்கிடந்ததெனப்படிந்த முயலகன்முதுகில் ஆனந்ததாண்டவம்
புரிந்து மறைந்தனன். தரிசித்து உள்ளங்களிகூர்ந்து ஞானநானைததில் வ
திந்தார். அண்டகோடிகளை யெல்லாந் தன்னுளடக்கி வியாபித்தவான்பொ
ருளனைத்தையுந் தனிதியத்திற் றதாகாரமாகக்கண்ட வேதாந்த சச்சிதானந்
தமதிதான் சங்கரகுரவன். அவர் கொண்ட பொருளங்கவற்களித்ததுபோ
ற், கொன்றையை பிரணவத்தை உபதேசித்ததோர் பொருளென்று உள்ளத்
திற் சிந்திப்பவர் கயிலையையடைவார். ஞானகானனமும் ஞானதீர்த்தமும்
ஞானசபையும் அமிர்தவிங்கமும் கொன்றையும் அரசும் அத்திரியாச்சிரமும்
தரிசித்தவரே பரமசிவத்தைத் தரிசித்தவர். இந்நிரன் கௌதமர் சாபத்தை
யத்தலத்திருந்து நீக்கிச்சுத்தமான மகிமையால் அந்த ஞானகானனத்துக்குச்
சசித்திரமென்று பெயர் கூறுவர். இம்மகிமை யெவ்விடத்துமுளதோ! மு
க்கணன் முதலாகிய மூவருந்தம்புரண கலையோடு அங்குறைநலாற்றெக்கண
கையிலாயஞ் சசித்திரமெனப்படும் என்று சூதா ரைமிசாரண்ய முனிவருக்கு
ச்சொன்னார்.

முற்றிற்று.

கடவது அயிராவதச்சருக்கம்.

கலிப்பா.

சங்கர வரகுரவன் சரிதையின் விரிவெல்லா
மிங்கர னனநீயின் நியம்பினை யினிநன்றே
செங்கர குலிசன்செய்திறமுறை யெனுமுனிவோர்க
கங்கர கரவென்றே யருண்முனி புகல்கின்றான்.

(க)

மேனகை முதலான மின்னனை யார்கூழ்த்த
கானகர் வலனானேன வனகிலிகைபொற்பார்
ருனகை யழல்காமத் தழறரி யானாகி
மானகை தருகௌத மன்றரு சாபத்தால்.

(உ)

ஆண்குறி மொன்றாலே யழகுறு முடலெங்கு
மேண்குறி பெண்குறியா யிரமுறல் கண்டுள்கி
நாண்குறி யாய்நின்ற நம்பன தருளாலே
காண்குறி யாவர்க்குங் கண்ணென வேதோன்ற. (௩)

கோவவ னுக்கேபெண் குறியென வேதோன்றத்
தாவற வாழ்காலந் தனிலொரு காலத்திற்
நேவச பைக்கண்ணே செம்பொனும் வெள்ளியுமாய்
மேவுறு போதகலா விவாதம தாயினதால். (௪)

மறையவ னறையவனான் மறநெறி முழுதுமுன
னிறையவன் நெறியினிலார் நிறைபொறை முறையதிலார்
கறையுறை மனதுடையா கடுவிட மனையமெய்யார்
குறையுறு பழிபுரிவார் கொலைசெய்து நிலைதிரிவார். (௫)

கொடியவன் நிசிசரர்தங் குருவென வருபவனீ
கடியன வறிவுடையோய் கனபுக ரெனுநடையாய்
முடியவன் னுடனெவரே மொழிகுவ ரெனமறைதீர்
நெடியவன் மொழிதரவே நிறியெதிர் பிருகுசொல்வான். (௬)

ஆயநி சாசரருக் கருங்குரு நாளுனே
னீயெனி னல்லோர்க்கே நிகரறு குருவானாய்
போயின எனிலிகையாற் போயொரு பெண்குறியாற்
றுயந லுடலமெலாந் தோற்றின பெண்குறியே. (௭)

அவ்வான் குறியொன்ற லாயிரம் பெண்குறிகொண்
டிவ்வான் புரக்கின்ற விவற்கன் றேருருநீ
செவ்வான் பரித்தற்குச் செவ்விய னேவிவனீங்
கொவ்வான் பரதாரத் துறைவோ னிறையாமோ. (௮)

பன்னப் படுமோவிப் பாவந் தனையென்னப்
பின்னப் படவெள்ளிப் பித்தனா யானின்றே
யென்னப் பகர்சொல்லா லிந்திர னந்தரமாய்
மன்னப் படநாணி மற்றொரு சார்புக்கான். (௯)

அப்பொழு தங்கதுகண் டந்தண னுந்தன்மன
வெப்பொழி யாதுறையுண் மேவினன் மேவியபின்
றுப்பொழி யாதுவினீர் சூழ்புகல் கேளுமென
லிப்பொழு திந்திரனுக் கிடற்க லும்படிதான். (௧௦)

எண்ணின னோர்கரும மிந்திர னைக்கொணர்வான்
கண்ணின னாதவனீ காரிருண் மாறுதல்போற்
பண்ணின பாவமெல்லாம் பாற்றவவ் வாற்றலன்முன்
எண்ணிநம் முன்கொடுவா வென்றன னான்மறையோன்.

(௧௧)

அந்தணன் மொழியதுகேட் டாதவ னிந்திரன்வாழ்
நந்தன வனமேகி நண்ணின னவன்முன்னங்
கொந்தன வியதருவின் கோமக னீகுருமுன்
வந்தரு ளெனவன் னான் மனநினை வதுசொன்னான்.

(௧௨)

உன்மன விருளொழிவா னொருகரு மங்குருவின்
றன்மன தினிலுன்னித் தானுனை யழையென்றே
யென்மன மகிழ்வறவிங் கேகினன் வருகென்ன
நன்மனு வனையானு நண்ணினன் மறையோன்முனே.

(௧௩)

நண்ணிய வாசவனை நான்மறை யோளுக்கிப்
புண்ணிய வேள்வியொன்றிற் போக்குவ னின்னிடைரைப்
பண்ணிய வாறுசெய்தாற் பயனுந் தரவேநா
னெண்ணிய மூவரை யின் றுகொ னுவென்றான்.

(௧௪)

புத்தியி தேயென்னப் போயினா மாதவர்வாழ்
சத்திய லோகத்திற் சதுமுகன் முன்சென்றே
சித்தியி னொருவேள்வி செய்கின் றன்னவனை
ரித்திய னேவருவா யென்னவந் நின்மலனும்.

(௧௫)

கருமுகி லெனும்மேனிக் கடவுளான் னோடுகூட
வருகுவ னென்னிலியானும் வருவனவ் விடையென்னத்
திருமறு மர்ப்பன்முனஞ் சென்றுபு கன்றிடமற்
றொருநனி முதல்வந்தா லுடன்வரு குவனெனலும்.

(௧௬)

வேறு.

உடுவி லோங்கி யுயர்வெள்ளி யோங்கலி
னடுவி லாயிர ஞாயிறு தித்தென
வடுவில் சோதிமுன் போய்நின்று வாழ்த்தவெங்
கடுவி லோங்கிய கண்டனுங் கண்டனன்.

(௧௭)

காணு மாயிரங் கண்ணனைக் கண்ணுறீஇத்
தாணு நின்வர வென்னெனத் தன்னுளம்
பூணு மாகுல மும்பொன் புகன்றதும்
பேணும் வாசவன் பேசம கேசனும்.

(௧௮)

நவ்வி யங்க ணுமைநமை நாடியே
யவ்வி யந்தவி ரர்ச்சனை செய்திடுஞ்
செவ்வி யிங்கிது தீர்த்தபின் னெய்துது
முவ்வி யன்பதிக் கென்றலு மும்பர்கோன்.

(௧௯)

வீழ்ந்தி றைஞ்சி விடைகொடு மூதறி
வாழ்ந்த நெஞ்சடை யந்தணன் முன்னுறீஇத்
தாழ்ந்தெ முந்திவர் சாற்றிய கூற்றெலாங்
சூழ்ந்து சொன்னபின் னந்தணன் சொல்லுவான்.

(௨௦)

வினைவந் தெய்தில்வி தியென்றெண் ணைஞ்சிந்
தனைநோந் தேதினிச் சற்றந்த ளர்வுறேல்
நினைவந் தெய்திடர் நீக்குவன் யானென
முனைவன் சொல்ல முகமலர்ந் தானரோ.

(௨௧)

முற்ற தற்குற மூவருந் தாமதஞ்
சொற்ற தற்குநின் றுன்பொழி தற்குநான்
கற்ற தற்குமோர் காரியமென்மனத்
துற்ற தக்கணு நில்வினை யோடுமே.

(௨௨)

என்ற பொன்னையி ரும்பொன் னுலகிலே
ஞென்ற வோதுதி யென்னவு ரைசெய்வான்
மன்றன் மேருவ ரைக்குயர் தென்றிசை
சென்ற தென்கடற் குத்தர திரத்தே.

(௨௩)

கூர்ந்த கன்னி குமரிப் பகவதி
சார்ந்த தானத்தின் மேற்கருந் தாபத
ரார்ந்த ஞானவ னமுண்ட தனஞ்ச்
சேர்ந்த தாதி சிவானந்த லிங்கமே.

(௨௪)

அங்க ணெய்தி யமிர்தலிங் கத்தைநின்
செங்க ணற்றரி சித்தருச் சித்திழற்
பிங்கண் மாலையன் மாலையன் சேர்வருன்
பங்க ணைந்தப ழங்கணுந் தீருமால்.

(௨௫)

என்னு கன்மையி ருங்குறை வோதமுன்
றுன்னும் வேந்தன் றொழுதுவ ணங்கிரின்
றுன்னு மோகையொ டிவிடை கொண்டவண்
மன்னு மாறுவென் வாரணத் தேறினான்.

(௨௬)

தேரு மாவுஞ் சிவிகையும் வானவ
ரியாருஞ் சூழவிண் ணெய்திவி மானம
தூரும் வாசவ ஹற்றன னத்தலஞ்
சாரு மெல்லையிற சார்வுறு மெல்லையில். (௨௭)

ஈங்கு நிற்றி யெனநந்தி முந்திவந்
தாங்குக் கூறலுங் கூறின வவ்விடத்
தோங்கு தேரோடு முற்றன னுதலாற்
தேங்கு மத்தலந் சேரூர தென்பரால். (௨௮)

நந்தி பின்னு நவில்வனின் நாளினின்
முத்தி மூவிரு திங்களுண் முன்பிதோ
சந்தி கோரக்க மால்வரை தன்னிலே
வந்தி மாதவஞ் செய்துபின் வாவென. (௨௯)

மொய்த்த கோரக்க வெற்பின் முகட்டிடை
சித்த தீர்த்தமொன் றுண்டதன் தீர்த்தி
லத்த னாதி யவரைநி னைத்தனோன்
மெய்த்த வஞ்செய்த தீர்த்தது வெவ்வினை. (௩௦)

அந்த வேளையி லந்தணன் வானவர்
தந்த மாயையிற் சூழ்தரத் தாழ்வற
வந்தம் மால்வரை கண்டனன் வாசவன்
முந்தை மாதவஞ் செய்யுமு றைமையே. (௩௧)

அரிய பொன்பொன் னடிதொழு தந்தவெண்
கரியைப் பார்த்திந்தக் கார்வரை நாப்பனை
விரியத் தீர்த்தமுண் டாக்கென வெண்கரி
கிரியைப் பாய்ந்ததெ முந்தது கெங்கையே. (௩௨)

ஆய தீர்த்த மவுடத தீர்த்தமென்
றேய பேர்பெற் றியலுமத் தீர்த்தத்திற்
காய மூறுமு வாமதிக் காலத்திற்
றேயப் பாவந் தொலையுந் தொலையுமே. (௩௩)

இந்த வாறுகண் டேமகிழ்ந் தக்கரிக்
கந்த வாறறி யந்தணன் கூறுவான்
முந்த வாறுமு டித்தவற் போற்றியோர்
சந்த வாறுகொ ணர்ந்திடத் தக்கதாம். (௩௪)

ஞான கானன நாதனைப் போற்றியத்
தானம் விட்டுத் தரத்தெய்திக் காலசித்
தான தானத் தமர்ந்தக ணேசனை
மான யோகிக டம்மைவ ணங்கியே.

(௩௫)

மேற்கு வேள்விக் கிரியவ் வியன்கிரிப்
பாற்கு கன்சிறப் பாணுறை வானவன்
காற்கு நீவணக் கஞ்செய்து போய்ப்பெரு
மாற்கு லஞ்செறி மாமலை யத்தையே.

(௩௬)

கிட்டிப் பாய்ந்தக் கிரியறக் கீண்டுற
முட்டித் தீம்புனன் முற்றமு யன்றுகீ
மெட்டிப் பாய்தற் கிடந்தது கோடுகொண்
டட்டிப் பாறைநெட் டாறுசெய் தாற்றினை.

(௩௭)

தாணு மூர்த்திதன் சன்னிதிக் கேதர
வேணு மென்றவி யாழத்தை வேந்தனைச்
காணு நீள்புழைக் கையால்வ ணங்கியே
சேணும் வாழ்த்திடச் சென்றதவ் வேழமே.

(௩௮)

வேறு.

வெள்ளி யானையும் பொன்னுரை யின்படி மேவி
வள்ளி மேவும்வேள் விக்கிரி முருகனை மதமே
துள்ளி யானைமா முகத்தனைச் சாத்தனைத் தொழுது
தெள்ளி யற்றமிழ் மலையையும் வணங்குதல் செய்தே.

(௩௯)

ஆர்த்த கோட்டுரு முக்குரற் றுனநீ டருவிக்
காத்த யானையை வெளுத்ததோர் யானையுட் கறுவி
நேர்த்த தாமென நேர்த்துத்தன் வலியெலா நிரம்பப்
பார்த்து வெண்மருப் பாற்கிரி யூடுறப் பாய.

(௪௦)

தோன்று தண்டமிழ்க் குறுமுனி குண்டுகைத் துளைமேற்
கான்ற நீர்புறத் தெழுதல்போல் வெளுத்ததிண் களிற்றா
ஹன்று பாதலத் தூறுபே ராறுவெற் பூடுற்
றேன்ற தாரையாய்ப் பாரெலாம் வியப்பவந் தெழுவே.

(௪௧)

ஈடு கொண்டெவண் களிறுகண் டெளமகிழ் வெய்திக்
கோடு கொண்டொழு தாறுசெய் தாற்றொடுங் கூடி
மூடு கொண்டல்போ லேகுதல் பகிரதன் முன்னாட்
சேடு கொண்டவா னதியோடு போதல்போற் சிறக்கும்.

(௪௨)

துன்று மால்கரி பின்றொடர் தெழுநகித் தோற்ற
மன்று மாச்சிற கரிந்தவ னமதுவெற் பதனை
யின்று போந்திடென் றவன்களி றதனையே வினெனன்
றொன்று மாமுனி விடுத்தபே ரரவ்வம் பொக்கும்.

(௪௩)

ஆழுங் கோடுழு வழிப்புனன் மலையவெற் பதனைப்
போழு மாகரி முன்புறப் பின்புறப் போத
றாழு மககரி கவுட்குழி நிரமபியே ததும்பி
வீழு மாமதத் தாறுபின் றொடர்தல்போல் விளங்கும்.

(௪௪)

இன்ன தாகநன் னதியினைத் தென்றிசைக் கெயத
முன்ன தாகிய காலசித் தாலைய முன்போய்
மன்ன தாங்கண நாதனை வணங்கியவ் வாளு
டன்ன தனனா னாடவி தனக்குமேற் காக.

(௪௫)

கொணர்ந்து பூருவ திசைக்கண்ணா றொழுதிடக் குறித்துத்
தணந்து தன்னையே நேரொக்குங் கோரக்க சயிலத்
தனைந்து சென்றுந் னிறையினை மறையினை யாராய்ந்
துணர்ந்த வேந்தனைப் பணிந்ததவ் விந்திர னூர்மா.

(௪௬)

பணிந்தெ முந்தவத் தந்தியை யந்தணன் பாராத்
தணிந்து நீகொடு வந்தநின் னதியினைத் தரைமா
தணிந்த வாடைமா சறவிடுத் திடுகென வடுபோர்
துணிந்த வேழமு மன்னதே முறையெனத் தொழுது.

(௪௭)

ஊடல் செய்தகன் மாதரைத் தூதர்சென் றுரையா
ஊடல் செய்தழைத் திறைவர்பா லரிதினி னணுகக்
கூடல் செய்தென நதியினை விடுத்துநங் குளிரகொண்
டாடல் செய்தது கயிலைநீர் படிந்தெழுந் ததுபோல்.

(௪௮)

கரியு மாங்ககன் தீங்கிரு வரைத்தொழக் கண்டுள்
னரிய கோட்டினால் வருதலி னினியகோட் டாறென்
றரிய நாமமும் பெறுகவிந் நதிபடிந் துறவே
புரிய மன்பினோர் நினைத்தவா முடிகவெப் பொழுதும்.

(௪௯)

மென்மை யாநதி பன்னதி யுறுகமென் மேலும்
வன்மை மீறுக நீயெனக் களிற்றினை வாழ்த்தித்
தன்மை யானனா னாடவிக் கொருவட சாரி
னன்மை யானகோட் டாற்றகன் கறையிலந் நாளில்.

(௫௦)

அண்டர் சூழ்வுறத் தாணுவி னருன்பெற வரசன்
கொண்ட லூர்தியைக் கொடுபுகுந் தன்னமகிழ் கூடக்
கண்ட நேரம்வான் றருவினே நினைக்க வக்கணமே
விண்ட தாருவு மேவவர் நீழலின் மேவி. (௫௧)

குருவின் வாய்மொழி கொண்டருட் குருவரு குறவான்
றருவி னாயக னினியதைத் திங்களிற் றுடங்கிப்
பொருவின் மாதவம் புரிந்தன னெனமறைப் பொருளைத்
திருவி னீயந்தருள் சூதனோ தினனருந் தவர்க்கே. (௫௨)

முற்றிற்று. ஆந் திருவிருத்தம் - ௩௭௬.

க௨-வது ஐராவதச் சருங்கத்தின் சுருக்கம்.

மேலான சங்கராசாரியர் சரிதமெல்லாம் விரிவுற அரனுக்குச் சமான
மான தேவரீர் அருளினீர், இந்திரன் சரிதம் உரைப்பீரென்ற முனிவருக்கு
அரகரவென்று சிந்தித்துச் சூதர்சொல்வார். மேனாகமுதலாகிய தேவஸ்
திரிகடன்னைக்குழ கற்பகச் சோலைக்கண் வாழும் வலாரி அகிலிகையின் அ
ழகால் வருந்தி காமாக்கினி சகியாசுவனாகிக் கௌதமர்சாபத்தால் ஆண்குறி
ஒன்றினால் அழகுள்ளவுடம்பெங்கும் ஆயிரம் பெண்குறி யாதல்கண்டு, உள்
ளம் வெட்கி நம்பனைத்தவமுஞ்ற்ற, அவனருளால் யாவர்க்குங் கண்ணாவும்
தனக்குப் பெண்குறியாகவும் தோன்ற வாழுங்காலொருநாள், தேவசபையி
ல் வியாழனுஞ் சுக்கிரனுஞ் சேர்ந்தபோது, பொன்னவன் வெள்ளியை நோ
க்கி உன்னான்மற நெறிநிற்பார் அறநெறிநில்லார் நிறைபொறை முறையில்
லார்குற்றமுற்ற மனமுடையார் விடமனையமெய்யர்ப்பழிசெய்வார் கொலைபுரி
வார் நிலைதிரிவார் கொடியார் ஆகியவிப்பேர்ப்பட்ட நிசாசரருக்குக் குருவெ
னவருபவனும் கடியவனும் அறிவுடையோரார் புகரெனும் நடையினனென
க்கூறப்படுபவனுமாகியவுள்ளோடெவர் பேசுவார்! என்றுகூற, அவன் முன்
சுக்கிரன் இத்தன்மையான விவர்கட்கு யான் குருவானேன்; நீ அகிலிகையி
னிமித்தம் உடலெங்கும் பெண்குறியாகக்கொண்ட இந்நல்லோற்கோரு !
இவன் இத்தேவலோகத்திற் பிரகாசித்தற்குச் செவ்வியனோ! பரதாரத்துறை
வோனாகிய இவன் இறையாவனோ! இப்பாவஞ்சொல்லத்தக்கதோ! என்று
மனம் வேறுபடவிழ்ந்து பித்தங்கொண்டவரே யென்று கூற; அச்சொல்
லால் இந்திரனும் அந்தரமாய் நாணி மற்றொருசார்படைந்தனன். அதுகண்
ட சரகுரு தன்மனக்குடி சகியாமற்றன்னிருப்பிடஞ்சென்று தேவர்களே!

கேண்மின் இப்பொழுது இந்திரனுக்கிடரசலும்படி யொரு கருமமெண்ணினன்; அவனைக்கொணரும்பொருட்டு ஆதவன் கரியயிருளொற்றுதல்போல, அவன் பண்ணியபாவிமல்லாமாற்றக்க திரவனே! நம்முன் அவனைக்கொடுவா வென்றனன். அதுகேட்டுப்பகலோன் நந்தவனத்துக்குப்போய் அவனைச்சந்தித்து இதனையுணர்த்தி, இந்நிரனே! அந்தணன்முன் வந்தருளென்ன வாசவனும் அவன் முன்வந்தனன். மறையோன் அவனைநோக்கி உன்னிடரை யொரு வேள்வியாற்போக்குவன், அதற்கு மூவரையுமிங்கழைத்துவாவென்றான். புத்தியென்று சத்தியலோகஞ்சென்று பிரமனையழைக்க, கரியமால் வருவான் எனின் யானும் வருவேனென; உடனே யவனையழைக்க, பரமன்வரில் வருவேனென; அக்கணம் ஆயிரங்கதிரவன் உதித்ததென்ன விளங்குஞ்சோதியைத்தரிசித்து ஸ்துதித்து நிற்க, கறைக்கண்டன் தும்வரவென்னென்று வினாவு; அத்தற்குத்தன்மனத்துயரும் பொன்புகன்றதும் விண்ணப்பிக்க நம்பன் உமை யெமைநாடி அருச்சிக்குஞ் சமையமிது இது தீர்த்தவுட னும்பதிக்கெயுது மென்றருள; அந்நாதி பெற்றிறைஞ்சி பிறஹஸ்பதிமுன் வந்து நமஸ்கரித்து இவர் சொன்னதைப்பன்னக், கேட்ட ஆண்டளப்பான் வினைவந்தெய்தில் விதியென்றெண்ணுது சசிமணாளனைநோக்கிச்சிந்தைநொந்து சற்றுந்தளரேல்! உனைவந்தடையுரிடரையிதோ நீக்குவன் என்று முகமலரும்படி முனைவன் சொல்லி, மூவருந்தாமிதஞ்சொற்றதற்கும், நின்றன் பொழிதற்கும், வேள்வி முற்ற வியற்றதற்கும், யான் கற்றதற்கும், ஓர் காரியமென் மனத்துற்றது; அவ்விடஞ்சேரில் வினைமாறு மென்று சொன்ன ஆசிரியனை நோக்கி வாசவன் அஃதென்னை சொல்வாயென; பீதகன் மேருவுக்குத் தெற்காகவும் குமார்க்கு மேற்காகவும் ஞானவனமுண்டு அதில் வீற்றிராநின்ற அமிர்தலிங்கத்தைத்தரிசித்து அருச்சித்திடிழ் மாலயன். சேர்வர் உன் பழவினையுந்தீருமென்று சொல்லக், குரவனைவணங்கிச்சந்தேதாஷத்தோடும்விடைகொண்டு வெள்ளானை மீதேறிதேர் குதிரை சிவிகையோடு வானவரியாவருஞ்சூழ விண்ணிலிருந்து புறப்பட்டு அத்தலநோக்கி வருகையில், நந்திமுந்தி வந்து இங்கே நிலவென்றுகூறத், தேர்முதலியவற்றோடு நின்றனன். ஆதலான் அத்தலத்துக்குத் தேருவொன்று உயர்ந்தோருரைத்தனர். நந்தி பின்னரும் அமரர்கோணைப்பார்த்து உன் வாணையில் இதோ வெகிந்தோன்றுகின்ற கோரக்கர் மலையில் ஆறுமாதத் தவஞ்செய்து வாவென; அப்படியே யம்மலை யுச்சியிற் சித்ததீர்த்தத்திலுத்தனை நினந்து மெய்த்தவஞ்செய்யவியனைகடர்ந்தது. அக்காலத்தில் அந்தணன் வானவர் தத்தமாசையால் இந்திரனை வந்துசுற்றி மொய்க்கக்கண்டு அரிய குருவின்றிருவடி தொழுது நின்றனன். அப்போது ஐராவதத்தைப்பார்த்து இந்த மலை நடுவில் ஒரு தீர்த்த முண்டாக்கென, வெள்ளானையம் மலையைப்பாயக் கண்டையெழுந்தது; அது ஓளடதீர்த்தமென்று பேர்பெற்று விளங்கும்; அ

தில் அமாவாசை பூரணையித்திதிகளிலாடிற் சகல பாவமுந்தீரும். இந்த நதியைக்கண்டு மகிழ்ந்தகரியைப்பார்த்து அந்தணன் ஐராவதமே! கங்கை சூடியைப்போற்றி, ஞானகானன நாதனைவணங்கி, அவ்விட நீங்கியதற்குத்தரஞ் சென்று காலசித்தாலையக்கணேசன் யோகிகள் வேள்வி மலைக்குகன் இவரடி தொழுது, மேகந்தவழுமலையத்தைக்கிட்டிப்பாய நெட்டாறுவரும்; அதனைத்தாணுமூர்த்தி சந்திதிவழியேகொண்டு வரவேண்டுமென்றவியாழனையும் இந்திரனையும் புழைக்கையால் வணங்கி மேற்சொன்னபடிபோய்த்தமிழ் மலையையும் வணங்கி, வலிகொண்டு டொண்மருப்பாற் சரியூடுறப்பாயத், தண்டமிழ்க்குறு முனி குண்டுகைத்துளமேல் விழாநின்ற நீர்புறத்தெழுதல்போல், பாதலத்தூறும் பேராறுமலையூடு தாரையாய்ப்பாரொலாம்வியப்பப்பரவி வந்தெழு; வெள்ளானை கண்டு சந்தோஷித்துக் கோட்டால்வழி செய்து ஆற்றோடுங் கூடகாலசித்தாலையக் கணபதியையும்வணங்கி ஞானகானனத்துக்கு மேற்காய்க்கொணர்ந்து கீழ்த்திசைக்கண்குறித்துப் போய்கோரக்கர் மலையையணந்து சென்று வியாழனையும் இந்திரனையும்பணிந்தது. பணிந்த வெள்ளானையைப் பார்த்து நீகொடு வந்தநதியைச் சமுத்திரசங்கமஞ்செய்வி யென்றுகூற; அது முறையென்று தொழுது நதியைக்கடலிற் கூடச்செய்து களித்து அவ்விடம் விட்டு வந்து இவரைப்பணிய, நோக்கிக்கோட்டினால் வருதலின் இவ்வாறு கோட்டாறென்று நாமம்பெறுக, இந்நதி படியுமன்பர்க்கு நினைத்தவா முடிசு, மகிமையான தனைத்தையுமிந்நதிபொருந்துக, மென்மேலும் நீ பெலமீறுக, என்று கரியை வாழ்த்தி ஞானாடவியின் ஒரு வடபாரிசத்திற் கோட்டாற்றின் கரையில் அந்நாளிற் தேவர்கள் சூழ தாணுவின் அருள்பெற இந்திரனைக் கூட்டிக்கொடுபோய் கருணைகூர, அந்நேரம் இந்திரன் தேவதாருக்களை நினைக்க, அக்கணமே அவை வந்து நெருங்க, அந்நீழலினிருந்து குருவின் வாய்மொழிகொண்டு தை மாதந்துடங்கி மாதவம் புரிந்தனன். என்று வேதார்த்தத்தை யீந்தருளா நின்ற சூதர் ஓகினார்.

முற்றிற்று.

யந-வது தீட்சைச் சருக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிடடியாசிரியவிருத்தம்.

தவஞ்செய்து பாணையேயர்ச் சனைசெய்தர்ச் சனைக்கே யாதி
சிவஞ்செய்த செயலும் போர்வச் சினைசெய்த செயலு ஞானோற்
பவஞ்செய்த சிந்தை யாய்நீ பகர்தல்செய் யெனவே சூத
னவஞ்செய்தான் முனிவர் கேட்ப நவின்றன னைந்தவெல்லாம்.

சுத்தமா மகர மாதந் தொடங்கிமா தம்பன் னென்றுஞ்
சித்தமா மமிர்த லிங்கத் தேகமத் தியின்மூ லத்தி
லுத்தமாங் கத்தின் விண்டு வுடனய னரணை வாழ்த்திச்
சித்தமா மலரா லர்ச்சித் திறைஞ்சினு னிறஞ்செய் தோளான். (௮)

அண்டர்நா யகன்ற னுன்னத் தன்பினு லால முண்ட
கண்டனார் கமலம் பூத்த கண்ணுளு ரிருவ ராய்வான்
றெண்டனார் பரவ மூன்று தானத்துந் தோன்றக கண்டுட்
கொண்டனா னுற்ற வாறு கூறநான் குணிப்பி லேனே. (௩)

குழந்தனன் குழந்து கையாற் றொழுதனன் றொழுது தாண்மேல்
வீழ்தனன் வீழ்ந்து மேனி விதிர்த்தனன் விதிர்த்தா னந்தத்
தாழ்தன னுழந்து நேர்நின் றழுதன னெழுபார் வாழ
வாழ்தன னினிநா னென்ன வாழ்த்தினன் வாறோர் கோமான். (௪)

அண்டகோ டிகளைத் தானின் றளித்தழித் தருண்மே ருககோ
தண்டபா ணியுமா யார்க்குந் தாயுமா நீயே நின்னைக்
கண்டதோர் முனிவன் பந்நி கன்னிபுண் முலைப்பா லூட்ட
வுண்டபா லனுமாய்த் தோன்று முன்னையா ரறிய வல்லார். (௫)

அறைதரு மறைகொ ணூலா லளப்பதற் கரிதாய் நிற்கு
மிறையுன தடிநீ முற்கீ ழியாவையு மடக்கு நீயே
நிறைசது ரங்கு லத்தி னீழலி லடங்கி நித்த
முறைசரு தாணு வாளு லுனையெவ ரறிய வல்லார். (௬)

அன்புறன் பர்கணெஞ் சென்னு மணுவகத் தடங்கு நீயே
யன்புறு மகில லோக மெங்கணு மிருப்பக் கண்டோ
முன்புறு பிணியுந் தீர முயல்வுறு மருந்து மேற்றத்
துன்புறு பவனு மாமுன் றொழிலெவ ரறிய வல்லார். (௭)

பெருமையாய்ச் சிறுமை யாகிப் பெண்ணுமா யாணு மாகிக்
கருமையாய் வெண்மை யாகிக் கண்ணுமா யொளியு மாகி
யருமையா யெளிமை யாகி யகமுமழிப் புறமு மாகி
யொருமையாய்ப் பன்மை யாகு முனையவ ரறியற் பாலார். (௮)

இருவரோ டொருவ னாகி யிருனொடு வெளியும் போலப்
பொருவரு பேத மாகிப் பொன்னொடு பணியும் போல
மருவருவ பேத மாகி மண்ணொடு விண்ணும் போல
அருவரு வாகி நின்ற வுன்னையா ரறியற் பாலார். (௯)

ஐயநின் னருளல் லான்மற் றசையுமோ வணுவு நாயேன்
செய்யவல் லனசெய் தேனுன் செயலல்லாற் செயல்கே றுண்டோ
வெய்யவல் வினைதீர்த் துய்ய வேயருள் புரிநீ யென்னத்
தையல்பா கணையே பாச சாதனன் றுதிசெய் தானால். (௧௦)

மூன்றுசத் திகளுஞ் சேர்ந்த மூன்றுமூர்த் திகளு மொன்றாய்த்
தோன்றுந் தாணு வன்றோன் றுதிசெயுந் துதிக்கேட் டெள்ளத்
தென்றி நீனைத்த தோர்த்தோம் யாமதற் கெழுமுன்ன
மூன்றுமோர் சுசிமுன் னெய்தி லுடன்சுசி செய்வோ முன்னே. (௧௧)

கூட்டளைக் கவிப்பா.

கூடும்மொன்றையனந்தொருவனைக்குலமருத்துவரோரிருவோரை
நன், னும்னுஞ்சுடர்மூன்றைமறையோருநான்கைப்பூசுமோரைந்தையாற்
ங்கத்தைத், தார்மனுங்கடலேழையோரேழுமாநாககடம்மைவசுக்களோரோ
ண்மரைப், பார்மன் னுமணியொன்பதையொன்றொடுபததுருத்திரத்தம்மையு
ம்பாரினில். (௧௨)

முற்றநற்றிசைகாவலர்காவலெண்மூன்றுநாகங்கடோன் றுரியகர்க்கள்
பற்றுசேசரர்கின் னர்சாரணர்பாதலத் துருரகர்முனிவர்
மற்றவந்தரர்கித்ததர்மதுமுதன்மன்னர்தேனுவளர்தருரத்தியோ
டுற்றதேவகணங்கணற்றாரையுமிடக்கரியழைத்துக்கொடுவாவென. (௧௩)

இங்குவந்துகுழி இவவரிநிற்பயாமியம்பவந்தனைசெய்யெனக்கொன்றை
யின், கொங்குவந்தசடையான்சொலப்பெருங்கொண்டலூர்தியெங்கோமா
னருளிதோ, வங்குவந்தொரு மூவருமுன்புநா னழைக்கவந்தில ரின்றிவரி
யாருமென், பங்குவந்தனை வரோவென்றெண்ணிமுன் பணித்தவந்தணன்
பாற்றனிபாத்தணன். (௧௪)

பார்த்தபோதி லவ்வந்தண னந்தணன் பாதப்போது பணித்தேயோரத்
திரிப், பேர்த்தபோ தணன் முன்னின் றன்றோனெழுபிறப்பறுத்தபெருமானு
நீயன்றோ, வார்த்தபோதமறைதேடுவெளியானபோ திலயர்வேதரியர, னே
ர்த்தபோதிருளே தருளேசெய்யர்மனத்தினினைத்திடவேண்டுமே. (௧௫)

காட்டுநின் றிருக்கண்டகண்டவினைகாணுமோவுனைக்கண்டநின்றொண்
டன்வி, ணாட்டுவேந்தனியனுக்குநின் னருளல்குநாளுயிந்நாளாகவேண்மொ
லீட்டுதுன்பத்துக்காலனிங்கிவற்கிரங்குவாயென்றிரங்கவிரங்குநீர், சூட்டு
ம்வேணிப்பிரானும்பர்பொன்மனந்தூயதாகவோர்சொற்புகன்றானரோ. (௧௬)

சேட்டியிந்திர வின் றுநம்வெள்ளியங்கிரியிற்சென் றுநங்கீர்த்தியைமூர்த்
தியாய், நாட்டிடுங்கணநாதர்க்குநாதனாதத்திரல்வடிவாமிடபத்தினைக், கூட்

டிவந்ததுபோய்க்கொணர்ந்தால்வந்துகூடுவார்முனங்கூறினபேரெனச், சூட்
டிவங்குதிண்டோளான்பரமனைத்தொழுதுவெள்ளிச்சடாக்கிரியண்மினான்.

போற்றுமா யிரமாற்று னதிகமாய்ப்புகலுஞ்சின்மயப்பொன்மயமாயொ
ளி, தோற்றுநந்திபை முந்துறவாய்த்துள்ளேசூழ்ந்தஞானவனத்தினில்வந்து
வெள், னேற்றுவாகனன் பாலடைந்தானவணிநுந்துழுவாரிலீசர்க்குத்தென்பு
றத், தாற்றுமாயனிருப்பிவர்க்கேநடுவாகவே, சதயனிருப்பாக்கினான். (௧௮)

அன்றுதொட்டுத் திரிமூர்த்தி தானமென்றா னநாமஞ்சந்தானவனத்திற்
குத், தொன்றுதொட்டுவரலான திந்திரன்சுத்தனாஞ் சுபாவமுஞ்சூழதற்கு,
மன்றுதொட்டு நடிப்போன்றன்செய்ஸையின்மாண்புங்காண்கவளர்ஞானகா
னத்தெண், குன்றித்தொட்டு முன்கூறுங் கடவுளர்கூட்டம்யாவும் குழிஇவந்
தடைந்தவே. (௧௯)

வேறு.

லிங்கம தற்கு மிதழித னககு மிடையே சிர்
தங்கரி னைத்தோர் சபையமை வித்தச் சபையோ ரா
யங்குரி மைக்கன் புள்ளவர் வெள்ளியல் லாநல் லோர்
வெங்குரு பொத்தமுந் தூற்றுவர் போற்றுற வேசெய் தான். (௨௦)

முற்றவ தற்குவ டக்குவ டக்கே முகமா க
வுற்றதோர் காளியு மச்சபை காவ லுறச்செய் தே
மற்றவ ணேசுர ருற்றங் கண்டிம கா தே வன
னற்றவ வாசவ னைச்சுசி யேசெய நாடுந் றான். (௨௧)

சாரிற் சோபவாசம் தானது தானெய் யிற்
நீரிர் நீர்வத லாதக லாநிது தீர்வா மென்
* ரோர்வுற் தேநில மாதொரு கொள்கல முதலான் னப்
பாரிற் தேனுநெய் தரவென வேபசு பதிவிண் டான். (௨௨)

விண்டொரு தேனுவ தாகிரெய் யேதர வேதா மூ
தண்டக டாகம தேகல மாகவ ளித்தான் கைக்
கொண்டவ னேதழ லாயுயர் தெய்வரு லங்கா ணீர்
கண்டவிம் மூன்றாமம் மூவரு மாம்வகை காண்பீ ரால். (௨௩)

வியனில மூவரும் யானென வோர்மொழி விண்டான் விண்
டயனுறு கோள்கல மதிலரி நெய்யுற வங்கே சின்
மயனழ லாய்வறி மூவர்க டானெனும் வகைகா னுஞ்
செயலறி விப்ப்து போல வெழுந்தது செந்தி யே. (௨௪)

தன்றனி முத்திரை யாகிய நந்தி தனைப்பூ சித்
தன்றன லொத்தநெய் யூடுவி டப்பெரி தாய்வா ச
வன்றனி மித்தமி தாமென வன்னவன் வாழ்வா னிற்
சென்றன வுற்றத முற்சில தேவர் திடுக்கிட டார். (௨௫)

மின்னிகர் மெய்யுடை வானவ ரற்புத மேயெய் தத்
தன்னிக ராகிய முந்தா மந்தணர் சான்றா க
வென்னிகழ் கின்றதெ னத்தனி நின்றவி ணிறையோ னைப்
பொன்னிக ரீச னைமுத்தொரு நன்று புகன்ற னால். (௨௬)

இத்தரை யோரும்விண் ணைர்களி யாவரு மேகா ண
நித்திரை யொத்துய ராரழ னெய்யிடை நீழ்ந் தி
முத்திரை யாகிய நந்தியை யங்கை முகந்தே ரிச்
சுத்தரை யொத்தவ பாதமி லாதுதொ லைப்பா யால். (௨௭)

வேறு.

என்றுபு கன்றவ னைத்தொழு துள்ளி லிருத்திய ருத்தியுட்
னன்றழ னெய்யி லமிழ்ந்தியோர் நந்தியை யங்கைய டங்கவெடுத்
தொன்றின தோர்வட வானல மேலெழ வுந்திரை வாரியிற்
சென்றுப டிந்து முகந்தொரு சாரது சேர்முகி லொத்ததுவே. (௨௮)

இந்திர னெய்யி லமிழ்ந்திடு போதவ னேசெய்த பாவவிரு
ளந்தர மீதுறி னூறுவன் யானென வாயிடை மேயதுபோற்
சுந்தர வானடு வேநடு வாயொரு ரூரியன் மேவினனாற்
சிந்திய வெத்திசை யேகின தோவிறை தீவினை கண்டிலதால். (௨௯)

ஞானவ னத்திரி வேணியின் மூழ்கிய நன்மையார் தன்மையெனத்
தானவ னுத்தம னாகிய ருட்சபை தன்னைய டைந்தருள்கூர்
வானவ னைத்தொழு வேயவன் முத்திரை மற்றறிதற் கரியோ
ஞானவன் மெய்ப்பொரு ளாகம றைந்தன னர்புத மற்புதமே. (௩௦)

சாற்றினி ரும்பைப் பரிசன வேதித் தயிலத் திடையிட்டத்
தேற்றின சித்தர் பசும்பொன தாகச் செய்யுஞ் செயலென்ன
வேற்றினர் தஞ்செய லீதற் புதமென யாவரு மாதரவாய்ப்
போற்றின ரீசனை யேவலம் வந்தனர் பூமழை சிந்தினரால். (௩௧)

அந்தர தூந்துமி யைந்துமு முக்கின ராடினர் பாடினர்முன்
னிந்திர னைப்பெரி தாசி யியம்பின ரிங்கக ளங்கமதாஞ்
சுந்திர னொத்தசு சீந்திர னென்றனர் தாபத ரானவர்பின்
சுந்தர ஞானவ னத்தைபு மன்றுசு சீந்திர மென்றனரால். (௩௨)

முத்தல முத்தொழின் முக்குண மாகிய மூவருமி யாவருநீன்
கொத்தலர் கொன்றையி னீழவில் வந்துகு லாவியு லாவிறைந்
தத்தல மேவிய விந்திர னைச்சுகி யாக்கிய யோக்கியமா
மித்தல மே முதன் மைத்தல நேர்சொல வெத்தல மிங்குளவே. (௩௩)

மூவுல கத்துள வானவ ரியாவரு முற்றின ருற்ற விண்ணோர்
காவல னைப்பெரி தாகவி யந்துக ளித்தனர் காவலனுந்
தேவர் குழுக்களு மூவர் தமைத்தரி சித்தன ரப்பொழுதே
யாவன் மிகுத்தவன் மேவிய வற்புத மாரறி விப்பவரே. (௩௪)

ஒன்றுறு கொன்றை யிலிங்கமு நற்சபை யுந்தரு மூவருமாய்
மன்றுறு வன்னியு நன்றுற வேவலம் வந்தரு டேசிகனைத்
துன்றுற நின்றுப ணிந்துயர் வானவர் சூழ்தர வாழ்தருவே
றன்றுறல் கண்டொரு கொன்றையின் மூலம மர்ந்தன னிந்திரனே. (௩௫)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் - ௪௧௧.

௧௩-வது திட்சைச் சருக்கத்தின் சுருக்கம்.

தவஞ்செய்து பரணையருச்சித்ததும் அதற்கவன் கருணைசெய்ததும் அ
ப்பால் இந் திரன் நடந்துகொண்டதும் சூதமுனிவரே சொல்வீரென்றுகேட்
க ஒதலாயினார். தை மாதந் துடங்கி ஒரு வியாழவட்டம் பன்னிருவருடம்
அமிர்தலிங்க நடுவில் அடியில் முடியில் விண்டு அயன் அரன் இவரையருச்சி
த்து வணங்கி வலம்வந்து கையாற்றொழுது பாதத்தினமஸ்கரித்து உடல்பு
ளகித்து ஆனந்தத்தாழ்ந்து நேர்நின்றழுது ஏழலகமும் வாழ்த்த, அண்ட
கோடிகளே ஈன் றளித்தழிக்கு மேருக்கோதண்ட பாணியுமாய், முனிபந்நிய
ன் முலைப்பாலுண்ட பாலனுமாய் விளங்கு முன்னையாவருணர் வல்லார்!
வேதத்தாலளத்தற்கரிதாய் நிற்குமிறையவனே! உன்றிருவடி நிழற்கீழேவற்
றையுடக்குநீயே, சதுரங்குலத்தினீழலினடங்கி நித்தம் விளங்குந் தானு
வானுலுணையாவரறிய வல்லார்! அன்பரது அன்பான நெஞ்சிலணு வாயடங்
குப்பவனு நீயே! அகிலலோகமெங்கணும் வியாபித்திருப்பவனு நீயே! பழவி
னைப்பிணியுமதைத்தீர்க்கு மருந்தும் அருந்துபவனும் தீர்ப்பவனுமாகியவனை
த்து நீயே! உன் கிருத்தியத்தை யாவறியவல்லார்! பெருமையாய்ச் சிறுமை
யாய் பெண்ணுமாய் ஆணுமாய்க் கருமையாய் வெண்மையாய்க் கண்ணுமா
ய் ஒளியுமாய் அருமையாய் எளிமையாய் அகமுமாய்ப் புறமுமாய் ஒருமை
யாய்ப் பன்மையாய் விளங்குமுன்னே யாவறியவல்லார்! இருவரோ டொரு

வனாய் இருள்வெளிபோலப் பேசுமாய்ப் பொன்னிற்பணிபோல அபேதமாய் மண்விண்போல வருவருவாய் விளங்கு முன்னையாவரையவல்லவா! ஐய! நின்னருளன்றி யெவ்வனுவுமசையுமா! நாயேன் செய்யத்தகாதனசெய்தது நின்செயலன்றி வேறுண்டோ! வெய்யவினே தீர்த்து உய்யஅருள் புரிவாயென்று தையல்பாகனை பாகசாதனன்றுதிசெய்தான். முச்சத்திசேர்ந்த மும்மூர்த்தியுமொன்றாய்த்தோன்றுந் தாணுவிரங்கி நீ நினைத்ததோர்ந்தோம் எமது முன் கூர்மமொன்றையும் அனந்தனொருவனையும் மருத்துவரிருவரையும் சுடாமூன்றையும் வேதநான்கையும் பூதமைந்தையும் அங்கமாவையும் கடலேழையும் மாதரேழுமவரையும் வசககௌண்மரையும் மனியொன்பதையும் ஏகாதசுருத்திரரையும் அட்டதிக்குப்பாலரையும் அட்டபர்வதம் அட்டநாகம் அட்டகயம் இயக்கர் கேசரர் கின்னரர் சாரணர் நாகர்முனிகள் அந்தரர் சித்தர் மதுமுதன்மன்னர் தேனுசத்தியோடுற்ற தேவகணங்கள் இவர்கள்முதலான பேரையொக்க வழுத்துவாவென்றருளச்; கொண்டலூர்தி எங்கோமானே! முன்மூவரையும் யானழைக்க வந்திலர்; இன்றிவரியாவரும் என்பங்கில் வந்தனைவரோ! என்று முன்பணித்த வந்தணைப்பார்த்தனன். அப்போதந்தணன் ஈசனைத்துதித்து, நின் சந்திதி முன் இருணிற்குமா! தீவினை காணப்படுமா! நின்றொண்டனான விவனுக்கு நின்னருணல்கு நாளின்னா கவேண்டும், இவன்றுன் பத்துக்காளல்லன்; இங்கிவனுக்கிரங்குவாயென்றி ரங்க, சிவபெருமான் இந்திரனே கேள்! கையிலையிற்சென்று நந்தியைக்கூட்டிவந்தால் முன் கூறியவனைவருங் கூடுவரென்றருளப், பரமனைத்தொழுது வெள்ளரியங்கிரியிற் சென்று நந்தியை முந்துறவழுத்துக்கொண்டு ஞானவன்த்தில் வந்து இடபாருடர் பாலடைந்தான். மூவரில் ஈசற்குததென்புற மாயனுக்கும் வடபுரம் அயனுக்குமாக விருப்பிடமாக்கினான் அன்றுதொட்டு சந்தானவனத்துக்குத்திரி மூர்த்தித்தானமென்று பெயர் வழங்கிற்று. அந்த ஞானகானனத்தின் முன் கூறுங்கடவுளர் கூட்டடமியாவற்குழிஇ வந்தடைந்தன. லிங்கத்திற்கு மிசுழிககு நடுவில் ஓர் சபையமர்வித்து அச்சபையாராயும் அதற்குரிமைக்கண்ணன்புள்ளவராயும் நல்லோராயும் குருவொத்த முன்னூற்றுவரைப் போற்றவைத்து அச்சபை வடக்கே வடக்கு முகமாகக்காளியைச் சபையைக்காக்கச்செய்து; அப்பால் வாசகனைச் சுசெய்யத்திருவுளங்கொண்டு தன்பங்கிற் சார்பவர் சோபவாதமானது நெய்யிறீர்வதன்றி மற்றத்திற்றோதென்றாராய்ந்து நிலமாழே ஒரு பாத்திரமும்தேனுவே நெய்யுமுதவென்று பசுபதியருள, விண்டுதேனுவாய் நெய்தர அயன் பாத்திரமாயதனைக்கொள்ள அழிப்பவன் தழலாய் மூவருமூன்றுருவானதை காண்மினென்றொரு மொழிவிண்டான் காணுஞ்செயலறி விப்பதுபோலச் செந்தீயெழுந்தது. ஒப்பற்ற தன்னிடப முத்திரைபுப் பூசித்து அக்கினிக்கொப்பாய்க்காய்ந்த நெய்யிற்போட்டு தேவரு முநிவருமுன் வந்த சகலரும் முந்தாற்று

திருத்தொழுகு அம்மை
தாட்சுமி தெருகு தம்

திருத்தொழுகு அம்மை
தாட்சுமி தெருகு தம்

விஷ்ணு காமந விபரத பகவா தேயு (பு) தேவயிவ துளவ காமா விநாமி தம் * தேவோரு திரைபுர துரூபு பரித ம
C v N

வரும் சாட்சியாகவதின் மூழ்கி முத்திரையை யெடுத்து பரிசுத்தரை ஒத்
து அபவாதமொழிப்பாயென்று ஈசனருள்; அவ்வாறதின் மூழ்கி முத்திரை
யெடுத்தெழுந்தான்: அவனைப்பற்றியபாவவிருள் நெய்யிலவன் வீழ்போதுப
ற்றவிடமின்றி அந்தரமீதுருவன் யானென்றவ்விடஞ்சென்றது. இவனு
ம் வானவெறி சூரியனைப்போற் பிரகாசிக்கத் தீவ்னைபோன திசைதெரியா
மற் போயிற்று. ஞானவனத்திற்பிருவேணியின் மூழ்கிய தன்மையாலுத்த
மனாகி யருட்சபையடைந்து அருள் கூர்வானை; தொழ அரியயனரும் அறித
ற்கரியோனவனு மெய்ப்பொருளாக மறைந்தனர். இரும்பைப் பரிசனவே
தித்தயிலத்திலிட்டு சித்தர் பொன்னுக்குவதுபோல, ஏற்றினன் செயலீதற்பு
த மென்றியாவரும் போற்றினர்; வலம் வந்தனர் பூமார்பொழிந்தனர் அந்த
ரதுந்துபி முழக்கினா ஆடினார் பாடினர் முனீந்திரனைப்பெரிதாவியம்பினர்அ
களங்கமாகிய சந்திரனையொத்த சசிந்திரனென்றனா ஞானவனத்தைச் சசிந்
திரமென்றனர்! முத்தொழில் முக்குணமுள்ள மூவருமியாவரும் முத்தலத்
திற் கொத்தலராரின்ற கொன்றையின் நிழலில் வந்து குலாவியுலாவி நிறை
ந்தனர்; இந்திரனைச் சசியாக்கிய யோக்கியமான வித்தலத்திற் கொப்புச்சொ
லவேமெத்தல முளதென்றனர்; மூவுலகத்தாரனை வருந்தேவரும் இந்திரனை
ப்பெரிதாய்விபந்து களித்தனர் இந்திரனுந் தேவர்குழுந் தக்கரு மூவரைத்தரி
சித்தனர்; ஆவல் மிகுத்து அவன் மேவியவற்புத்ததை யாவர் அறிவிப்பர்!
கொன்றை இலிங்கம் தருசபை வன்னியிவையனைத்தையும் வலஞ்செய்து
வியாழனையும் பணிந்து தேவாரும இந்திரன் கொன்றையடியிலமர்ந்தனன்.
என்று சூதர் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

கசு-வுது இந்திரன் பூசித்தசருக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அசைவற நசையுற வமர்ச்சி பதியுட னத்தல மகிமையெலா
மிசைபெறு சசிபுனை பசுபதி யுரைசெய்வ னித்தல மீதுறினோர்
வசையுறு கொடுவினை யிலையிட ரினைலம் வரும்வழி யேவருவோர்
மிசையுற வழுதருள் பவர்தகர் பவரவண் மேவியெ மைப்பணிவோர். (௧)

தோமறு ஞானம் பெப்புன ரோப்பவர் தூயச சந்திரமென்
நேமுற மந்திர மாகவு ரைப்பவ ரெமதிட மிதுநோக்கித்
தாழுற வந்தனை புரிபவர் போக சமூகமெ லாந்துய்த்தே
நாழுறு கன்கயி லாயந மக்கென நண்ணுவர் திண்ணமிதே. (௨)

இங்கெம தாலைய மாமிடம் வந்தித ழியைடல் வந்தோர்கட்
கங்கெம தாலைய மீய்வது சத்தியமாமுறு கொன்றைநிழற்
றங்கிய நாளுயர் தென்புல வாணந்த மைக்கரு திச்சுருதித்
துங்கர் தமக்கருள் செய்தவர் செய்தவர் சூழ்ச்சி யெய்துவரே. (௩)

வேறு.

பார்த்த லத்தறு பத்துநாற் கோடியாய்ப் பரந்துபா வந்தீர்க்குந்
தீர்த்த மியாவுமித் திரிமுகோ சகத்திடை சேருமத் தீர்த்தி
லார்த்த மார்கழித் திங்கனி லாடினோர்ச் சுந்நதி தொறுமாடச்
சார்த்து மப்பலன் சாருமத் தலம்பல தலந்தரும் பயனல்கும். (௪)

ஆரம டந்தையர் மயகைய ரமரரிங் கமர்தரு நர்வானிற்
சுரபி யாவினங் காவினங் சுற்பகச் சூழனான் மறைநீழற்
பிரண வந்தனி லிங்கமக் கொன்றையே பிரமமா தாமான
பரம ஞானமே யித்தல மொப்பதிப பார்பெத் தலந்தானே. (௫)

இதழி தன்னையு மயனையு மாலையு மென்னையு மென்பாற்செவ்
விதழி தன்னையு மேயந்தமா வாசியி லிருஞ்சிவ நிசிதன்னிற்
றிதித மிற்பதி னென்றினிற் கிழமையாந் திங்கனிற் சிறப்பாகத்
திதித மிற்பெற வலம்வரு வாரக்கியாஞ் சேரிட மளிப்போமே. (௬)

ஞான கானமா மிரதல மகிமையை நலிப்பவர் சேட்போர்கேட்
டான கைப்பரு ளளிப்பவ றிவர்க்கியா மருங்கி யளிப்போமற்
ருன மியாவுமப் பதியினிற் செய்வான் தானய தமதாமென்
றீன மேயிலா வாசவற் றீசனன் றியம்பலு மவன்சொல்வான். (௭)

எது மாதவ மியான்செய்தே னய்யந் யென்னையந் தினிதாண்டிப்
போது மாகி மான்மியஞ் சொற்றிடப் போதுமென் றிடப்போகா
தோது மித்தல மானமிய விரிவெனக சூரையெனப் பரமேச
னீது வாமதே வன்றனைக கேளுரைத் திடுவென்யா னவனென்றான். (௮)

என்ன வேபுகன் றேகின னும்பனு மேகவேந் தனும்வானோர்
துன்ன வேதிநி வேணியாம் வாலியிற் றேயந்துவே தியர்கூழ்ந்து
மன்ன வேகலிங் கத்தையே வலஞ்செய்து வந்துகொன் றையின் மூலத்
தன்னவேதலி னோருநித் தாணுவே யானவேத் தவையின் கண். (௯)

சென்று தேவர்கள் குழீஇயவ வையினமர் தேவனே யெனு ஞானக்
குன்று போலுறை வாமதே வனைக்கரங் கூப்பிமான் மியங் கேட்ப
கின்று வாழ்த்தியங் கிருந்தனன் கதைசொல நினைந்துபுத்த கங்கையேற்
றென்று கேளெனத் தாணுவை வேண்டியன் றரைத்தன னோருவாய்மை.

இந்திரன் பூசித்த சருக்கம்.

215

இறைவ னின்கதை கேட்பவ ருரைப்பவ ரெனுமிவ ரிருவோர்க்கு
நிறைவு றும்பலன் கொடுப்பது நீகதை நீரினுக் கியலாகக்
குறைவ றுந்தது வேற்றிவ ணுற்றிடற் கூற்றுதைத் தவனேயா
னறைவ னென்றுவந் தேத்தினன் ராவனு மானைமா முகத்தோலை. (கக)

பின்னும் வாழ்த துதற் குரியரை வாழ்த்தியே பெருகுநீர்த தமுழந்தி
மன்னும் லிங்கமுங் கொன்றையு மாச்சிரா மமபெறு வரலாறும
பன்னு மாமது ருதனன மகிழையும் பகர்ந்துமேல் பாலா
மன்னு வேள்வியங் கிரிக்குகன மேன்மையும் வகுத்தனன் வகுப்பாக். (கஉ)

வந்த ருத்திரர் பதினொரு வர்கன்பெறு மகிழையு வனமின்போ
தந்த வாலையத் தியல்பையு மற்றுமா தவரிமை யவாவேந்தன்
சின்தை கூந்தரக் கேட்பவ ரமிர்தொடுத் தேன்மழை பொழிந்தாற்போ
லந்த மாதவ னுரைத்தன னிரைத்தன ரலர்மழை யவனெல்லாம். (கங)

நாவ தேதுதி செயவிய முழங்குவன் னாதஞ கியவாம
தேவ தேவனை வணங்கியே பூசனை ஸயாதுவெண் கரியேற்ற
காவ தாக்கியவ் வனத்தினை வலஞ்செய்விந் தலங்கு டிகான்றையிற்றுண் டும்
பூவ தேமணங் கமழ்சிவ சபைநடுப் புகுந்தனா புலவோரோ. (கர)

வாச வன்பர மேசனைப் பூசனை வரிசையிற் செயவேண்டி
நேச வன்புரா நேசிகன் றன்னொடு நேர்பெற வினவுறதுப்
பாச வன்பிழை திரந்தசிந் ளையிற்சசி பதிதப் தியையுன்னக்
கேச வன்புகழ் விச்சுவ கன்மனுங் கிட்டினன் பணிகேட்ப. (கஸ)

கிட்டி நின்றதோர் விச்சுவ கன்மந் கேளெனை யாள்வராகரு
விட்டி லங்குபொ ஞ்லைய மியற்றென விடுததலு மவனவான்
மட்டு யாந்தகோ யிலச்செபதக் கோயிலின் மட்டினுத தரவாவி
தொட்டி யைந்தநந் தனவனத் தோடுபூஞ் சோலையுஞ் செய்தானால். (கசு)

வருண நான்குறு வீதியும் வீதியின் மாடகூ டமுமுநூ
றருண் யந்தவந் தணர்தமா ளிகையுந் ளான்னசா லையுமியாவும்
பொருண யந்தவிந் திரபுரி யெனவவண் புரியவிந் திரன்காணாஉக்
கருணை தந்துபல் பொருள்களும் வீச்சுவ கன்மனுக் களித்தானே (கஞ)

தாணு நாதனை யறுபத்து நான்குப சாரபூ சனைசெய்யப்
பூணு மாயையால் வெள்விடைக் கொடிமுதற் பொன்செய்தோர்க்க
காணு மாநிலங் களிகொளப் புரிந்துதன் கண்களா யிரத்தாணு
மேணு லாவிலிங் கததுமு வருவுகண் டேத்தவந் தெதிதோன்ற. (கஊ)

கண்டு கண்டுளி தரவுடல் புளகெழக் கரங்கள்சே கரமீதிற்
கொண்டு கொண்டிபே ரின்பசீ தளக்கடற் குளித்துளங் களித்தானுற்
பண்டு பண்டிள முனிவார் மமர்பூ பாலரன் பாற்காண
விண்டு விண்டெய் யழவிடைக் குளித்துமுன் வெவ்வினையொழித்தானே.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிறுத்தம்.

அவ்விடத் தப்போ துற்றுளோ ரெவரு மண்டர்கோன் றெண்ட னுத
லினுன், வெவ்விடத் திருண்ட கண்டன்மூ வடிவும் வெளிப்படக் கண்டுக
ண் வெந்தா, ரெவ்விடத் தவரும் புகழுமிந் திரனுக் கிரங்கியென் னருளி
னி னிதையுஞ், செவ்விடப் பட்டாய் நினக்குவேண் டவன செப்பெனச்
செப்பினன் செம்மல் (௨௦)

செம்மலம் புயத்தாள் கைதொழுஉப் பரவித் தீவினை யாவையுந் தீர்த்தா
யிம்மல ரிதழி தனையிலிங் கததை யெளியனென்வலஞ்செயச் செய்தாய்
மும்மல மகற்றும் வாமதே வன்பான் முதற்றல மகிமைகேட் பித்தாய்
மெய்ம்மலர் வடிவு காட்டின யினிநான் வேண்டுவ தின்றுறை குவதே.

என்னுமன் னவனை நோக்கிநீ கேளென் றியம்புவ னயம்புனை பவன்சீர்
துன்னுமிச் சபைமுந் தறுவிண் ணவருந் தூயவந் தணர்களா யென்னைப்
பன்னுமர்ச் சனைசெய் திங்கினி திருப்பப்பைம்பொளுட்டும்பரேத் தெடுப்ப
மன்னுபோ கங்க ணுகார்தினி திருத்தி வானகத தானவில் வுகத்தில், (௨௨)

இக்கலி யுகம்போய்த் துவாபர யுகம்வந் தெய்துநான் விச்சுவகன்மன்
மிக்கவென் றினையர்ச் சனைபுரி குவனவ் வேலையிற் கங்கைமா நதிவந்
தொக்கும விலிங்க மூலமுற் றதுதா னொருமுகத் தாற்புகுந் தூரகர்
தொக்கவேழ் பிலமும் வழியதாச் சென்றுதுன்ருமங்ககண் றுமுன்றோன்றும்.

முண்டக னிருக்கு மண்டகோ ளகையின் முழுதமுற் றொழுதுபாதாளத்
தெண்டக வுறைவோர் குறைதவிர்த் துறைவ தெவ்வழி யேகுமவ் வழியே
கண்டக மகிழ்ந்திங் கெய்தியங் குளரெங்கழலினை வணங்கவக் கங்கை
மண்டகு மதல நெறியடைந் திந்த வனத்தினின் றகன்றுகீழ்த் திசைபோய்.

ஒருமுகந் கொடுசென் றுவரிபுக் கவணின் றுடனெழுந் தேவா ருதிக்குந்
கிருமுக மாயங் குறையும்க் கங்கை சேருமந் ரோர்முகந் கொடுபூந்
தருமுக விண்ணுட் டேகுமவ் வழிநீ தானிமை யவரோடு மிரவில்
வருமுகப் பால்வந் தெனைப்பணிந் தேகி வானநா டாளுதி போகி. (௨௫)

வேலையின் ருணு தீர்த்தத்தின் மருங்கின் மின்னிதழ்க் கன்னிபொ
ன் னிதழ்ப்பூ, மாஸையங் கையிற்கொண் டென்னையே நினைத்தென் மனைய
ளாந் தவம்புரிந் துறையு, மாஸையந் தொழுதி யென்முடிக் காட்டு மப்புனல்

இந்திரன் பூசித்த சருக்கம்.

௮௫

காட்டுது மதுகா, தேலவிங் குறைதி பின்னருன் பொன்னுட் டேருதி யெ
ன்றன னிறைவன். (௨௬)

பின்னரச் சபைக்கே யுரியராய் வகுத்த பெரியர்முந் தூற்றுவரன்னோன்
முன்னர்நின் மடியே முற்றுமிங் கமர்வோ முழுதானீ யருள்செய்வாயெனினு
நன்னான் புடனின் னகர்புரந் தெமையென் னொழுன்னின்றெவர் புரப்பா
ரன்னரின்னவரென் றருளெனவதுகேட்டவர்க்குநந்தாணுவொன்றைவான்

வேறு.

நீயி ரிங்குவே தியர்களாய் வேதது நெறிதும்
வாயி ரங்கநின் றெம்மையெம் முருவமாய் மருவு
மாயி ரங்கணன் றொழிநின்ற கொன்றையை யருச்சித்
தேயி ருங்கருத தேயொரு மித்திவ ணென்றும். (௨௮)

இங்கி தன்வட பான்மயேந் திரகிரி யதன்கீழ்த்
தங்கி யென்னையக் கண்ணனர்ச் சிப்பனத் தலத்தி
லங்கி நன்குல வேந்தனா மயனென்போ னளித்த
பொங்கி ளங்கும ரன்னுள னன்னளன் போல்வான். (௨௯)

ஐந்தை வென்றவா லாமிர்த நெனும்பெய ரண்ண
றந்தை போயபின் றயரத னகற்றவே தனித்து
முந்தை நீத்தது நன்றென வென்றனை முன்னிச்
சிற்தை கூர்ச்சகோ தரியொடு வந்தவண் சேர்ந்தான். (௩௦)

சேர்ந்து மாலிடப் ப்ரலெனைத் தெய்வவே தியரைக்
கூர்ந்த ருச்சனை புரிபவ னவனை நீர் கொடுவந்
தார்த்த வின்னக ரவன்கணுய்த் திடிலர சாட்சி
நோர்த்தோர் வெண்குடை நீழலிற் புரப்பனிந் நிலத்தை. (௩௧)

ஈது செய்கிரீண் டிருத்திரநன் காசுவென்றீச
னோது வாய்மையா ரமிர்தெனச் செவியிலூ றெவப்
போதவ் வேந்தனைக் கொணருவ ழுமனமனம் பொருந்திக்
காத னந்தியை விடுத்தனர் துதிசெய்தக் கணத்தில. (௩௨)

சென்று நீடிருப் பாற்கட லெனுநதி தீரத்
தொன்று மாயவ னைத்தியா னஞ்செய்தங் கொளிரேர்
குன்று போன்றுயர் தோன்றலைக் குறுகிநிற் கொணர்வா
னின்று நின்வயின் விடுத்தன னிறைவனென் றியம்ப. (௩௩)

அண்ண லோர்வகை யதும்பித் தவனினை யடிதாழ்ந்
தெண்ண மவ்வண்ண மென்னிலஃ தாகவென் றீசன்
கண்ண னென்றிவர் தமைத்தொழ வவர்மனங் களித்து
வண்ண நீடொளி வாளுடன் கேடகம் வழங்கி.

(௩௪)

அரசு செய்குவா னினிதவ ணேகென வவனு
முரைசெய் தங்கையோ டங்கவற் றொழுதெழுந் துலகோர்
பரசு நந்திபின் சென்றுபூங் கொன்றையாம் பரணைத்
திரைசெய் வாவிமைத் தாணுவைத் தெரிசனை செய்தான்.

(௩௫)

இறைவ னீண்டடைந் தனனென முனிவர ரியற்ற
மறைகொள் வேதிய ராதியோ ரெதிர்கொடு வரிசை
குறைவு ருதுசெய் தெமையெலா மறுநெறி கூறி
முறைவ ழாதுகாத் தருளென வியந்தனன் முழுதும்.

(௩௬)

உலகின் மன்னுயிர்க் கின்ஹயி ரன்னவ னுடனுற்
றிலகு தங்கையை யங்கொரு வேதவித் திவனென்
றலகில் கீர்த்தியோ ரந்தனன் வேட்பவாங் களித்துத்
திலக மன்னவ டருமரு கர்கொளாடுஞ் சிறந்தே.

(௩௭)

இன்ன வாகவந் நகர்புரந் தனனவ னிருப்ப
வன்ன காலம்வெள் ளானைசெவ் வாணேநேர் பவனைத்
தன்ன வாகொடு மிரந்துநீ யென்முனஞ் சாரென்
றுன்ன வானிறைக் கருளுநந் தாணுவொன் றுரைக்கும்.

(௩௮)

தான ஞானவித் தலத்திற்கு மேற்குயோ சனையொன்
றான வெல்லையி லாதிகே சவனுள னவனை
மான ருத்திர ராகிய பதினொரு வருஞ்சூழ்ந்
தின மில்குணத் தாற்றவர்போற்றவீற் றிருந்தான்.

(௩௯)

தாய ருத்திரர் சூழ்தர நடுவில்வாழ் சோதி
மாய னைப்பெருஞ் சக்கர நதிவலம் வருமா
லாய வந்ததி கங்கையை நிகர்க்குமங் கதனிற்
போயோர் நாட்படிந் தோர்களே மனிதரிற் புனிதர்.

(௪௦)

வருக்கை வாழைமாத் தாழைபல் பழங்கொடு வாளு
ரிருக்கை மெய்தலந் நதியிரு பாற்கரத் தேந்தித்
தருக்க னிந்ததோர் கனியகிக் கனிக்குநேர் தகாதென்
றுருக்கொள் செம்பொன்னுட் டவர்கொள நீட்டல் போன் றுலவும்.

(௪௧)

தீதி லாதமெஞ் ஞானிக ஞானமெனத் தெளிந்து
சோதி நாண்மலர் களைத்திரைக் கரங்களாற் றூவிச்
கோதி லாப்பல கனிகணி வேதனங் கொடுத்தே
யாதி கேசவன் றினைவலஞ் செய்யும்வாட் டாறு. (௪௨)

அந்த மாநதி தனிற்படிந் தாதிகே சவனைச்
சந்த மாமல ரானருச் சனைசெயுஞ் சமையத்
திந்த மாநிலந் தொழுவவ ணெய்துவ னென்ன
முந்த மால்கரிக் கறைந்தகன் றனன்மறை முதல்வன். (௪௩)

அன்ன வாறுகேட் டவ்வயி ராபத மமலன்
சொன்ன வாறநுந் தவஞ்செயப் புகுந்ததாற் றூயோ
ருன்ன வாறுமா முகன்கதை யினிதுள துமக்கிங்
கின்ன வாறெனைச் சொல்வதே பெரிதரி தெவர்க்கும். (௪௪)

கந்த வேள்செயல் காந்தமெக் காந்தத்தோர் காண்டத்
தந்த மேசுசின் திரத்தல மகிமையங் கதனிற்
சந்த வேலன்வேள் விக்கிரிக் கதையவன் றுதை
முந்த வோதிய தென்றன் குதமா முனிவன். (௪௫)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் - ௪௫௬.

௧௪-வது இந்திரன் பூசித்த சருக்கத்தின் சருக்கம்.

அன்போடசைவறவிருக்குமிந்திரனுடன் சசிபுனைந்த பசுபதி அத்தல
மகிமை யெல்லாம் அருளிச்செய்யலாயினார். இத்தலத்தடையிற் பழிபொ
ருந்திய தீவினை இடர் இவையிலலை; நல்வினை வழிவருபவரும் தேவாமுத
ளிப்பவரும் அஃதுண்பவரும் அங்கே சென்றெமைப்பணிப்பவரும் ஞானதீர்
த்தமாடுபவரும் சுசீந்திர மென்ற தையேமந்திரமாயுரைப்பவரும் எமது ஸ்த
ல நோக்கி நமஸ்கரிப்பவரும் போகசமூகமனைத்தும் புசித்து எமது கைலை
யைத்தமதெனவடைவர். எமதாலையத்தில் வந்து இசுழியைவலஞ் செய்ப
வர்க்கு கைலையையளிப்பது சத்தியம்; கொன்றை நிழலிற்றங்கித்தென்புல
வாணர் கடன்செலுத்துவோர் கதியெய்துவார்; உலகத்திலுள்ள வறுபத்துநா
ற்கேர்டி தீர்த்தங்களுந்திரிமுகோத கத்திடைசேரும், மார்கழி மாதத்தி லதி
லாடினோர் சகல தீர்த்தத் திலுமாடின பலனடைவர்; அத்தலமற்றைத் தலந்த
ரும் பலன்றரும். தேவஸ்திரிகண்மங்கையர் தேவாரநார் சாமதேனு ஆவின
ம் கற்பகச்சோலை காவின்ம் நான்மறை நீழல்கொன்றை நிழல்பிரணவலிங்கம்

பிரமமானதான் பிரமஞானமித்தலம் ஆதலானெத்தல மிதற்கொப்பது .
கொன்றை அயன் அரி உமை என்னை, அமாவாசி சிவநிசி எகாதசி சோம
வாரம் இந்தச்சபதினங்களில் பிரதக்கணஞ்செய்வோர்க்கியாங்கைலையையளி
ப்பேம்; இத்தல மகிமையையுரைப்போர் கேட்போர் பொருளளிப்போர் இவ
ர்க்கியாங்கதியளிப்பேம். அப்பதியிற் செய்யுந்தானம் ஒவ்வொன்றும் அயு
தமாம்; என்று வாசவந்தீசனருளினார். இதற்கிந்திரன் ஐய! என்னை வந்
தாண்டு இததலமகிமைபயருளியான் என்ன மாதவஞ்செய்தேன்! அஃதை
யின்னம் விரித்தருள்வா யென்றுகூற; யானானவாம் தேவனைக்கேள் உரைப்
பானென்றருளி மறைந்தனன். வலாரிவானோர் நெருங்கத்திரிவேணியின்
மூழ்கி, இலிங்கத்தை வலஞ்செய்து கொன்றையடியில் வேதவிண்ணோர் சூ
ழஞானக் குன்றுபோலவிளங்கும் வாமதேவனைக்கைகூப்பி, மான்மியங்கே
ட்க வங்கிருந்தனன். முனிபுத்தகங்கையிலெடுத்துக் கேளென்று தானு
வைப்பிரார்த்தித்து, இறைவன் கதை கேட்பவர் உரைப்பவர் இருவோர்க்கு
ம் பலனளிப்பவர் யாவரும் நீயே! என் குறைவறத்ததுவேற்று இவனுற்றி
டில் அறைகுவனென்று அருளினமையாற், கூற்றுதைத்தவனே! யானறை
குவனென்றேத்தி, ஆனைமுகத்தனையும் மற்றைத்தேவர்களையும் வணங்கி,
தீர்த்தம் மூர்த்தி இலிங்கம் கொன்றை ஆச்சிராமம் இவற்றின் வரலாறும்,
மதுசூதனன் வேள்வியிலக்குகள் இவ்ரமகிமையும் மற்றுள்ளமகிமையும், ம
ழைபொழிந்தாற்போலுரைத்தனன். உம்பர் அலர் மழையானிரைத்தனர்;
அமரர்கோன் உடலினக நாவினால் வாமதேவனைத்துதிசெய்து, ஈசனைவண
ங்கிப்பூசனைசெய்து அவ்வனத்தை வலமவந்து சிவசபையிற்புகுந்து பரமே
சுனை யருச்சிக்கவேண்டித் தேசிகளோடும் விசுவகன்மாவை நினைக்க, அவன்
வந்து என்னையழைத்த பணிஎன்னென; என்னை யாள்வாற்குப்பொன்னுலை
யமியற்றென்றுகூற; அவன்வானளாவியகோயிலும் அதன் வடக்கு வாவியு
ம் நந்தவனமும் சோலையும் பிரம கூதத்திரிய வைசிய சூததிரர் வீதியும், வீதி
யின் மாடகூடமும் முந்தூற்றந்தனர் மாளிகையும் அன்னசாலையும் மற்ற
னைத்தும் இந்நிரபுரி யெனவமைத்தான். அதைக் கண்டு களித்துப் பல
பொருளுதவினான். அப்பால் தானுவை யறுபத்துநான்குபசாரப்பூசைசெ
ய்ய வாசையாய்த்துவஜ்ஜரோகணமுதல் இரதாருடம் வரையுள்ள விழாவிய
ற்றத், தானுதன் மூவுருவோடு காக்கிகொடுத்தருளத்; தன்கண்ணாயிரத்தானு
மானந்த பாவ்பம் பெருகவுடல்புளகிப்பக்கரஞ்சிரமேற் கூப்பிப்பேரின்பக்
கடலிற் குளித்தான்; அப்போதவ்விடத்துள்ளாரெவரும் அண்டர்கோன்
றெண்டனாதலினால்கண்டன் மூவடிமும் வெளிப்படதரிசித்து வந்தார்.
முன்முனிவரமரர் முதலியோர் காணவழனெய்யிற் குளித்து வெய்யவினைநீ
ர்த்தவன், எவ்விடத்தவரும் புகழ் இந்நிரனுக்கிரங்கி யென்னருளினீனீ
ருதயஞ் சுத்தமாய் விடப்பட்டாய், ஆதலின் வேண்டுவகேளென்நீச்சுருள்;

இந்திரன் அயனாற்றுதிக்கப்பட்ட பரமனே! இத்தீவினையாவையுந் தீர்த்தவனே! கொன்றையையும் இலிங்கததையும் வலஞ்செய்வித்தவனே! வாமதேவனா ஸூர்த்தி மகிமை ஸ்தல மகிமை கேட்பித்தவனே! சத்தியசிந்தனவடிவைத்தரிசிப்பித்தவனே! யான் வேண்டுவ தீண்டுறைகுலதே யென்றான். அவனேநோக்கி இச்சபையின் முந்தாறு தேவர்கள் அந்தணரா யென்னைப்பூசித்திங்கிருப்பவும் தேவர்களேத்தவும் நிலைபெற்றபோகம் பூசித்திங்கிருத்தி, இக்கலியுகம் போய்நதுவாபரயுகந் தில் விசுவகன் மாவெனைப்பூசிப்பான், அக்காலையின மூன்றுமுகத்தோடு கங்காநதியானது அவ்விவிங்கமூலத்திற்குந்நீர், ஒரு முகத்தாலேழுது வாரவழியாய் நாகலோகஞ்சென்று அங்குறைவோர் குறைத்தவிர்ததெம்மைத தொழப்பரவியும்; மற்றொருமுகத்தான்முண்டகனிருக்கும் அண்டகோளகை மட்டும்போய் அங்குள்ளாரொமைத் தொழப்பரவியும், அதன்வழி இமையவரோடும் எனைப்பணிந்தேகிவான நாடாளுதி, எனக்கபிடேகஞ்செய்யுந் தீர்த்தங்காட்டுதும் அது வரையுமிங்குறைகி பின்னர் நின் பொன்னாடாளுதி, என்றருளிநீர். பின்னர் அச்சபைக்குரியரான முந்தாற்றுவர் வந்து தொழுது அடியே மிங்கமாவோம்; முற்று நீ யருள்வாயெனினும் அன்போடுகூட விரங்கர் புரந்து எமையெந்நாளும் புரப்ப வரியாவர் அருள்வாயென; நீயிரிங்கு வேதியராய் வேதனானெறிவருவாது எம்மையுங் கொன்றையையு மருச்சிப்பீர், இதன்வடபால் மயேந்திரகிரியின்சீழ்த்திசையிற் கண்ணன் எனையருச்சிப்பான் அததலத்தில், சூரியகுலத்தில்வந்த மயனென்னு மரயன் பெற்ற நளனுக்கொப்பான வாலாமிர்தனென்னும் பெயரான் புலனைந்தை வென்றவன் தன் தந்தை போயபின் தயரதனவனை யகற்ற, அவன் பழமையை நீத்தது நன்றென்று என்னையே சிந்தித்துத்தன் மேலிரங்கிய சகோதரியோடும், இவண் வந்து என்னையும் வேதியரையும் அருச்சிப்பான் அவனைக்கொடு வந்து இந்நாட்டையளிக்கில் அவன் ஒருகுடை நிழற் கண்ணன்வான். இதுசெய்து இங்கிருப்பீராக வென்றருள; அதுகேட்டு அவ்வேந்தனைக்கொணர்வேமென மனம் பொருந்தி நந்தியை விடுத்தனர் அக்கணத்திற்சென்று திருப்பாற் கடலென்னுந் தீர்த்தெழுந்தருளி யிருக்கு மாயவனைத்தியானம் பண்ணி, மலைக்கொப்பான அவ்வரசனையடுத்து உன்னைக்கூட்டி வரும்படி யென்னை விடுத்தனன் என்றுசொல்ல; சிறியேனையும் ஒருபொருளாகக்கொண்டதோ! வென்று பரசிவத்தின் நிருவடிதொழுது அதன் கருத்தெவ்வண்ண மவ்ண்ணமாகுகவென்று ஈசன் கண்ணனிவரைத் தொழ அவர் திருவுளங்கூர்ந்து வாளுங்கேடகமுங் கொடுத்து அவ்விடத்திற் போயரசாக்கிசெய்வாயென்றதுப்ப; அவரைத்தொழுதெழுந்து உலகோர்போற்ற நந்திபின்சென்று, கொன்றையாம் பரனை வாவியைத்தாணுவைத்தரிசித்தான். அரையன் இங்கு வந்தனென்று முனிவர் மறையவர் முதலியோர் எதிர் கொண்டுவந்து வரிசைசெய்து, எமை யெலா மதுநெறி

முறைவழுங்கு காத்தருளெனச், சந்தோஷித்து மன்னுயிர்க் கின்னுயிரண்
வவன்றன்மங்கையை வேதவிர்த்தியார்த்தியாகிய வோரந்தணன் வேட்பக்
கொடுத்தி, அவளகட்டுப்பலிக்கு மருகரோடுஞ் சிறப்பாக வந்கரை யாசாஷி
செய்திருந்தனன். அக்காலத்தில் வெள்ளியனை செவ்வானை யொத்தவனைக்
காஷிகொடுத்தருள்வா யென்றன்பிற்புதிப்ப, இறைவன் இததலத்திற்கு
மேற்காக வொருயோசனை தூரத்திற் பதினொருருந்திரர் சூழ்த்தவர்போற்ற
க் கேசவன் வீற்றிருக்கின்றான்; அவனைச் சக்கரநதி வலம் வரும்; அது கங்
கைக்குச்சமானமாம்; அதுலொரு நாளேனும் படிந்தவரே மனிதரிற் புனித
ர்; அந்த வுட்டாற்றிற் படிந்து கேசவனை யருசசிக்குஞ் சமயத திலிவ்வுலகந்
தொழ அகவிடம் வருவேனென்று கரிககறைந்து மறைந்தனன். அதுகே
ட்டு ஐராகுதஞ்சொன்ன வாரதந்தவஞ் செய்யப்புகுந்தது. ஏ நைமிசாரண்
னிய வாசிகளே! இனி ஆறுமுகன் கதைபுளது அதை யின்னபிரகாரமென்
று சொலவது அரியபெரியதாம். அகநதவேள் சரிததைக காந்தத்திலோர்
காண்டத்திற் சுசீந்திர மகிமையில் வேள்வி மலைகதையைச் சிவன முன்
னருளினன். என்று சூதர் சொன்னா.

முற்றிற்று.

கரு-வது வேள்விமலைச் சருக்கம்.

கலிநிலைத்துறை.

அன்ன தாயினும் வேள்வியங் கிரித்திற னனைத்து
முன்ன தாகயான் ரொகுத்துமக குரைத்ததன் முறைமை
பின்ன தாகயான் விரித்துணர்த் துவனெனப் பேச
வின்ன தாமென வம்முனி வரர்க்கவ னிசைப்பான். (க)

அன்று கொன்றைமூ லத்தில்வா சவன்மனி யசுவ
மின்று ழந்தவம் புரியநம் பூர்மனு நினைந்து
துன்று நான்முகன் வடிவமாய்ப் புரியின்முன் னோன்றி
நன்று நின்செய் னென்றதற் கின்னண நவில்வான். (உ)

எர கம்மெனும் வேள்வியங் கிரியது விதன்பாற்
சூர கந்தனை வேள்கொடு குடைந்ததோர் தோன்றல்
கார கம்பெறு நுகர்க்குழல் வல்லியைக் கலந்தே
சீர கம்பெற நின்றன னவன்சதா சிவனே. (ங)

சென்னை: 1903.

சென்னை: 1903.

சென்னை: 1903.

வேறு.

விந்தவெற் பினிற்சுரர் வியப்ப மான்வயிற்
 றந்தமான் மணிதனத் தவத ரித்தென
 வந்தவல் வியைத்திரு மணஞ்செ யக்கொணர்ந்
 திந்தவேள் வியங்கிரிக் கெய்தும் போதினில். (ச)

தேவரு முனிவருஞ் சித்த சாரணர்
 யாவரும் வித்தியா தரரு மேந்தெழின்
 மூவரும் வந்தவண் முந்தி னாரென
 லோர்வரு மக்கிரிக் கொப்பென் சொல்வதே. (ரு)

சோதிநா கம்மணி விளக்குஞ் சூழ்ந்தொளிர்
 சோதிமா மரந்தரு சுடருந் தெய்வதச்
 சோதிமார் மெய்யொளிப் பிழம்புந் தோமிலாச்
 சோதிமா மயமெனத் தோற்று மக்கிரி. (சு)

வானுளோர் சொரிமலர் மழையிற் றண்ணிதுங்
 காணுளார் மலர்மழை பொழியக் காரெனத்
 தானுளார் துந்துமி முழக்கிற் றண்டலைத்
 தேனுளா மருவியின் றிரளங் காக்குமே. (ஏ)

வேறு.

நாதத் தும்புரு நாரத கீதமு நடுவே
 கீதப் பூவையுங் கிளிகளுங் கீர்த்தனங் கிளக்கும்
 போதித் தேவரம் பையர்நடம் புரியுமப் பொழுதே
 காதற் றோகைமா மயிலினத் தாடலுங் கலக்கும். (அ)

ஈசன் மாலயன் றனித்தனி வீற்றுவிற் றிருப்ப
 வாச வன்முதற் றேவரு மவணவண் வதிய
 நேச வைந்தரு சுரபிசுந் தாமணி நிதியம்
 பாச வாகுதித் திரவியம் யாவையும் பரப்ப. (க)

உலகின் மங்கள முகிழ்த்தவெண் வசுக்கடேர்ந் துரைப்ப
 விலகு நான்முகன் மணவினை முதற்சடங் கியற்ற
 வலகில் வானவ ரியக்கரின் னரர்கள்கொண் டாடத்
 திலக வானுதன் முனிவர்பன் னியர்குழாஞ் சிறப்ப. (க0)

பொருவி ஓட்களுங் கோட்களுஞ் சுபங்களாய்ப் பொருந்த
வருவின் மிக்கவல் லியைமணக் கோலஞ்செய் துவந்து
திருவும் வாணியு மளவளாய்க் கொண்டயன் செய்யுங்
கரும வேள்விமுன் னுய்த்தனர் மெய்த்தவர் காண. (௧௧)

இருவர் தம்மையுந் தமனியப் பீடமீ திருத்தி
யொருவ னுன்முகன் மங்கள விதிச்சடங் குளுற்றித்
திருவ ரேசனுங் குகன்கையில் வல்லிகை சேர்த்தி
மருவு நீர்விடெத் தளித்தனன் மறையினால் வாழ்த்தி. (௧௨)

முந்தை யாகவன் னிமைவலம் வந்ததி மோகத்
தந்தை தாய்பதந் தொழப்பரிந் திருகையாற் றழீஇகுகொண்
டெந்தை வாவன்னை வாவென வுச்சிமோந் தெடுத்தூச்
சிற்தை கூர்ந்தள வளவியுண் மகிழ்ந்ததி சயிப்ப. (௧௩)

திகந்த மெங்கனு மங்கள வாழ்ந்தொலி திகழச்
சுகந்த வாசனை யண்டரண் டம்மெலாந் துவள
வகந்தை தீர்முனி வோர்துதி செயமண வறைககு
ளுகந்து மெல்லனை மீ துவீற் றிருந்தனருவந்தே. (௧௪)

ஆதி யாம்பிர மமும்பிர மத்தைவிட் டகலாச்
சோதி யாம்பரா பரையும்வீற் றிருந்தெனத் தோற்று
நீதி யாந்திருக் காட்சிகண் வெந்தனர் நிவந்த
சாதி யாமிமை யவருமூ வருமருந் தவரும். (௧௫)

வேறு.

இன்னிய மிசைத்திடு மிசைப்பு மாதவப்
பன்னியர் மணவியல் பாட்டும் வேட்டுவக்
கன்னியர் குரவையுங் கூத்துங் கார்க்குலந்
துன்னிய மணமலைச் சூழ லெங்குமே. (௧௬)

இந்துவு மிரவியு மிமைப்பி லார்களும்
வந்துள யாவுமுண் மகிழ மாநிலச்
செந்துவும் பூழம்பகை தீர்ந்து சேர்தர
முந்துதன் மத்திரு முறைகொண் டாடவே. (௧௭)

திருமணஞ் செய்தனு தினமுஞ் செல்வமே
தருமணக் கோலத்தோ டிறையுஞ் சண்முகக்
குருமணம் புரிதலிற் குவலை யம்மெலாம்
பெருமண மலையெனப் பெயர்பெற் றேங்குமால். (௧௮)

அம்மலைப் பெருமையா ரறிவர் சண்முகச்
செம்மலைக் கலந்துநித் தியமுஞ் சேவிப்போர்
தம்மலைப் படர்ந்துநித் தினையிற் றங்கிய
விம்மலைத் துரந்ததன் விருப்பை நல்குமே. (கக)

அந்தவேள் விமலையி லடைந்து சண்முகக்
கந்தவேள் காட்சியைக் கண்க ளான்முகந்
தெந்தவே னையுமுவந் திறைஞ்சு வோர்க்குளந்
தந்தவேட் கையின் பயன் சாருஞ் சத்தியம். (௨௦)

இந்தமால் வரையினின் றிடையில் வெற்பெலா
முந்தவே கடந்தநி மோக வல்லியோ
டிந்தவேள் விக்கிரிக் கெய்தி மேமணந்
தந்ததா விம்மலை தனக்கொப் பெம்மலை. (௨௧)

வேறு

நாடின ருகன்சிந் திக்க நண்ணின கணேச னஞ்சுந்
ரோடின வல்லி யின்னோர் மூவரு மொருமித் தன்னாட்
கூடின தலமுகக் கூடல் குலவரு வியுமாந் தீர்த்தத்
தாடின பேருக் குள்ளத் தவலந்தன் ளாடிப் போமே. (௨௨)

அத்தலத் திற்கு மேலோ ரதலபா தலத்திற் செல்லு
மெய்த்தலப் பிலமாங் கூவன் மேவுவேற் குமரன்கஞ்சக்
கைத்தலக் கொடியைக் காணுங் காட்சிக ண்ணடி யின்பந்
துய்த்தலிற் றிக்குகண் ணடிச் சோலையென் றுளதோர் சோலை. (௨௩)

சோலைக ளனந்த மந்தச் சோலைகட் கயலே வேடர்
சாலைக ளனந்த மந்தச் சாலைகட் கருகே மேக
மாலைக ளனந்த மேக மாலைகள் போலங்கங் கேழ்
வேலைகள் போனின் றார்க்கும் வேழங்க ளனந்த மங்கண். (௨௪)

வேறு

பாங்க ரொங்கணுஞ் சாத்தவா னிடங்களைப் பாலுந்
தாங்க ரும்பெரும் பூதவே தாளத்தின் றுணங்
கோங்க ரும்பிவர் சாரணற் குருபரன் கோயி
லாங்க தற்குமேற் கதன்கிழக் கீசரா லையங்கள். (௨௫)

வேறு

ஆகையா லம்மலைக் கேசென் றண்ணலை
யோகையா லருச்சனை புரிதி யுன்மனச்
சேகையா னதுதீர்த் துறுதி செய்வன் வல்
வாகையா னென்றய ஹரைப்ப வாம்பரி. (௨௬)

வேதனை நோக்கியான் விலங்கு வேலுடைப்
போதனை யருச்சனை புரிவ தோவென
நாதனுஞ் சபைமுந்தாற் றுவர்க்கு நான்மறை
நீதனுஞ் சனந்தனை நினைக்க வந்தனன். (௨௭)

வந்தனை சனந்தவிவ் வாம்ப ரிக்குநீ
யந்தநற் றேசிக னாகி வேலுடைக்
கந்தனை யருச்சனை புரியுந் கன்மங்கள்
சுந்தனை தெளிவுநச் செப்பச் செப்பினான். (௨௮)

வேறு.

வாய்ந்த வேள்விம லையினிற் சென்றுவேற்
சேந்தன் றுளிலர்ச் சித்துச் செழுமறை
யாய்ந்த கந்தன சுவநி னைந்தவா
தீய்ந்த பின்னரிந் கெய்தெனப் போயினான். (௨௯)

போய பின்னர்கல் லியாணப் பொருப்பினிற்
றாய மாவுஞ் சனந்தனுஞ் சென்றிறை
யாய வேளைய ர்ச்சித்த சுவத்தினுக்
கேய நன்கருள் செய்ய விருவரும். (௩௦)

உன்னு ஞானவ னத்திலன் னேருற
மின்னு மோரில வேலனி ருப்பிட
மன்னும் வாசிபு ரம்பிர மாபுர
மென்னும் பேர்பெற்ற திவ்வுல கேத்தவே. (௩௧)

வேறு.

கேகமகிழ் கிரேதா யுத்தகத் தியன்பூ சித்தனன் குகனையவ்வுகத்திற்
சுமருள் கமலை பூசனை புரிந்தா டொபர யுகத்தினிற் சோமன்
மகவினைக்கருதிக் கோதைய மெனுமோர் மடுவினைப் படிந்தருச் சனைசெய்
தகமகிழ் தனனிக் கலியுகத் தளனைக் கதிபன்வந்தனைசெய்தங்கமர்த்தான்.

வானவீர் முனிவ ரந்தண ராசர் வணிகரங் கவர்மட மாத
 ரானவ ரபிடே கம்ரிவே தனம்பொன் னணிமணி யாடையா பரணர்
 தானமே முதலீயந் தருச்சனை புரிந்து சந்ததம் வந்தனை செயமெய்
 ஞானவை பவமா தியவளமி யாவு நல்குவன் முருகனெந்நாளும். (௩௩)
 முறுவன்முல் லையதாம் வல்லியை மணந்த முருகனு மங்களமுருகன்
 கிறுபையோ டந்த முருகன்வீற் றிருக்குங் கிரியுமங்களகிரி யதன்பா
 லுறுபவ ரெவரு மங்கள் ரூப முன்னுகா ரியமும் களமாய்ப்
 பெறுபவ ரவர்மங் களபுர மெனும்பேர் பெற்றதென் றருந்தவர்க்குறைத்தான்,
 முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் - ௪௯௦.

கரு-வது வேள்விமலைச் சருக்கத்தின் சருக்கம்.

அப்படியானாலும் வேள்விமலையின் வரலாற்றைத்து முன்னரியாந்தொ
 குத்துரைத்தனம்; இன்னமுமதை விரித்துரைப்பாமென்று அம்முனிவர்க்
 குச் சூதர்சொல்வார். அன்று கொன்றையடியில் வாசவன் குதிரைநின்று
 தவம்புரிய, நம்பரன் றிருவுள்ளத் தடைத்து நின்கிரியை நன்றென்று அதற்
 கியைந்து இப்படி யென்று சொல்வான். ஏரகமென்னும் வேள்வியங்கிரி
 யாகிய விதன்பாற் சூரன்மாற்பை வேல்கொண்டு சூடைந்த வீரன் வாசனை
 பொருந்திய கூந்தற்பாரத்தையுடைய வல்லியைக்கலந்து அகமகிழ்நின்ற
 னன் அவன் சதாசிவமும். சுரர் வியப்பவிந்தகிரியின் மான்வயிற்றவதரித்து
 வந்த வல்லியைத் திருமணஞ்செயக்கொணர்ந்து இந்த வேள்விமலைக்கெய்
 தும் போதிற், தேவர்முனிவர் சித்தர் சாரணர் வித்தியாதரர் ஈசன் மால்
 அயன் இவர்தனித்தனி வீற்றிருப்ப, வாசவன் முதற்றேவரும் அங்கங்கேயி
 ருப்ப, ஐந்தருசாபிசிந்தாமணி நின்றந்திருப்பத், தும்புருநாரதர் கீதம்பாட,
 தேவரம்பையர் நடனமாட, அஷ்டவசுக்கண் மங்களமுஞர்த்த முரைப்ப,
 ஆகுதித்திரவிய மியாவையும் பரப்பி நான்முகன் மணச்சடங்கியற்ற, அ
 ளவற்ற தேவாரியக்கர் கின்னரர் கொண்டாட, முனிபன்னியர் குழாஞ்சிறப்
 ப, நாள்களுங் கோள்களுஞ் சுபங்களாய்ப்பொருந்த, உருவின்மிக்க வல்லி
 யை மணக்கோலஞ்செய்து திருவும் வாணியும் அளவளாவிக்கொண்டு அய
 ன் செய்யும் வேள்வி முன்மெய்த்தவர் காணக்கொடுபோய் விட்டனர். இ
 ருவரையும் பொற்பீடத்திருத்தி மங்கலச்சடங்கியற்றிக், சூகன்கையில் வல்
 விகையைச்சேர்த்து மறையினால் வாழ்த்தித் தாரைவார்த் தளித்தனன்.
 ஓமாக்கினியை வலம்வந்து தந்தை தாய் பதந்தொழ, ஆசையாலிருகையாற்
 மழீஇக்கொண்டு அப்பனேவா! அம்மையேவா! வென்றுச்சிமோந்து எடு
 த்துச் சிந்தைகூர்ந்து அளவளாவியுண்மகிழ்ந்து அதிசயிப்ப; திகார்தமெங்கு
 மங்களவாழ்த்தொலிகழ; சுகந்தவாசனை யண்டாண்ட மெல்லாந்துவள;

முனிவர் துதிப்ப மணவறைக்குள் உவந்து மெல்லணைத்து வீற்றிருந்தார். பிரமமும் அதற்கபினமும்பரையும் வீற்றிருந்தது போலாம். இக்காட்சி கண்டியாவரும் மகிழ்ந்தார். பாடுவார் பாடலினொலியும் மாதவப்பன்னி யர்மணவியர் பாட்டொலியும் குறத்தியர் குரவை யொலியுமாக வம்மலையை ச்சூழ்ந்தன. சந்திராதித்தர் வாயுமற்றுள்ள செந்துகளிவை தம்பழம் பகை தீர்த்துமுறைகொண்டாடின. அம்மலையிற் சண்முகன் மணஞ்செய்த காரணத்தாற் பெருமணமலையென்று உலகம் பேசின. அம்மலையின் பெருமையை யாவரறிசுவார்! அகிற்சென்று ஷண்முகனை நித்தியமுஞ்சேவிப்போர் சூழ்ந்ததுயர்ந்ததுத் தாம் விரும்பியதடைவார். விந்தகிரிக்கிடையிலுள்ள மலையெலாங்கடந்து வல்லியை மணந்தகாட்சியளித்த விந்தவேள்வி மலைக் கெந்தமலை நிகர்! கந்தன் கணேசன் வல்லி இம்மூவருங்கூடின தலமுகூடலாம். அதில் வரானின்ற வருவியாம் தீர்த்தத்திலாடினோர்க்குத் துன்பந்தள்ளாடிப்போம். அதற்கு மேல்புரம் பாதலத்துக்கேகும்படியாயுள்ள ஒரு கூபமுண்டு, குமரன் கையிற்றிரித்திரானின்ற கொடியைக்காணுங் காட்சியாற் கண்ணாடிச்சோலை யென்றொருசோலையுண்டு, சோலைகளனந்தம் வேடர் சாலைகளனந்தம் மேகமாலையனந்தம் சமுத்திரம்போனின்றார்க்கும் வேழங்களனந்தம் பக்கமெங்கணுஞ் சாத்தா பூதவேதாளம் இவரகிடமும், அதன் மேற்குக் குருபரன்கோயிலு, மதன்கிழக்கிலீசராலையமு முளது; ஆகையானம்மலையென்று அண்ணலையருச்சினைபுரிதி, உன் மனவைவர்தீர்த்து உறுதி செய்வன் வேலையும் வாகையையுந்தரித்தவன் என்று அயனுரைப்பக்; குதிரைபிரமனை நோக்கி யான்மிருகம் வேலனை யெவ்வாறருச்சினை புரிவனென நாதனு முந்தாற்றுவார்க்காசானை சுனந்தனை நினைக்கவந்தனன். அவனை நோக்கி இவ்வாசிக்குத் தேசிகனாகி வேலனை யருச்சினைசெய்யும் விதியனைத் துந் தெளிவுந்செப்பென்று செப்பினான். பரியை நீ வேள்விமலையிற்போய்ச்சேர்தன்னுளை யருச்சித்து அவனருள்கூர்ந்த பின்னிங்கெய்தென்று அருளிப்போயினான். பின்னா கலியாண மலையிற் சுனந்தன் சொன்னபடி யருச்சிக்கவப்பரிக்குக் கார்த்திகேயனருளினான். அந்த ஞானவனத்திற் புரவியும் பிரமனுக்கூடிய காரணத்தால் வாசிபுரமென்றும் பிரமாபுரமென்றும் பெயராம். கிரேதாயுகத்தில் அகத்தியன் கமலை இவர் வேலனைப்பூசித்தனர்; துவாபரத்திற் சோமன் மகவினை விரும்பிக்கோதயதீர்த்தத்தின் மூழ்கியருச்சித்தான்; கலியுகத்திற் குபேரன் பூசித்தங்கமரந்தான். தேவர் முனிவர் அந்தணர் அரையர் வணிகர் இவர்மாதர் இவர்கள் அபிடேக நிவேதனத்துடனும் பொன்மணி அணி ஆடைமுதலிய தானத்துடனும் அருச்சினை புரிய முருகனருளால் ஞானவைபவமாகிவளம் யாவு நல்குவன். முருகனுக்கு மங்களம் அவன் வீற்றிருக்கும் வேள்விமலைக்குமங்களம் அகினிடை வசிப்பவரெவர்க்கு மங்களம் அவர் முயலுங்காரியமு மங்களம் இப்படி மங்

[illegible]

எனமே பெறுதலான் மங்கள புரமென்றும் பேர் பெற்றது. என்று சூதரநுத் தவர்க்கறைந்தார்.

முற்றிற்று.

ககா-வது கங்கையுற்பத்திச் சருக்கம்.

கவிவிலைதுறை.

இசைத்த சூதனை நோக்கிமா தவரினி தினிதென்
றசைத்த சென்னியா ரின்னமுங் கேண்மினென் றறைவான்
பசைத்த சிந்தைநான் முகன்முத லுகத்தவன் பதியின்
மிசைத்த முங்கெரி வேள்வியொன் றியற்றினன் விருப்பான். (க)

வரத்தின் மிக்கதன் எனகர்த்தடந் தாமரை மலரா
யிரத்தி லொவ்வொரு செவ்வித முடித்தெடுத்தெரியிற்
றிரத்தி லாகுதி செய்யவோ ராயிரஞ் சிறுவ
ருரத்தி லெய்தின ரெய்தலும் வாணியோ டிரைப்பான். (உ)

இந்த மைந்தரை நின்முலைப் பாலளித் செழிலே
தந்த மைந்துற வளர்க்குகி யெனவவ டானே
யந்த மைந்தரை யவ்வணம் வளர்ப்பவன் னவர்கீர்
வந்த மைந்தராய்க் கலைவளர் மதியென வளர்வார். (ங)

கலைய னுண்முலைப் பாலமு தருந்திலெக் கலையுந்
தொலைவி லாதுற வரிதரோ பெரிதினஞ் சதரா
நிலையி னூர்செள ளம்முத லயன்செய னிரம்பி
மலையி னூர்நிதி வணிகரா யணிபெற வளர்நான். (ச)

கண்டு,வேதனும் வாணியு மகிழ்ந்தவர் கலபப
மண்டு சீரள கைக்கிறை மகந்தர வந்தே
யண்டு மாயிர மாதரை மணஞ்செய வமைத்துட்
கொண்டு மைந்தர்மா தர்கணலம் பெற வருங்கூர்ந்தார். (ரு)

நலம்பெ றும்பெரு மைந்தர்பூத் தந்தைபா னண்ணி
யிலம்பெ றுந்தமி யேங்குணல் வகைப்பொரு ளென்னும்
பலம்பெ றும்புரி சருனென வாயிரம் பருகிக்
சூலம்பெ றுந்தனி வணிகரா யத்தலங் குறுகி. (கூ)

நீதி சேர்ச்சைத் திரத்தலத் தெய்தியே நீவி

ராதி தாளிலர்ச் சனைசெய்திர் செய்திரே லருட்செஞ்

சோதி யீய்குவன் யாவையு மென்றயன் சொல்பார்

மீதி லுற்றவ ரருச்சனை செய்தனர் விழைவால்.

(௭)

வேறு.

ஐந்து மூர்த்தமா யிலிங்கமூ லந்தொடுத் தந்தமுற் றமர்ந்தோன்வந்

தைத்து மாமுகத் தோடுநின் றறைவனும் மனத்துள வறிந்தோம்யா

முந்துவாணிகஞ்செய்தராசும்பொனான் முகனருள் குவன்மாலு

முன்று மாதலா முதவுவன் கலைமகண் முழுமணி தருவாளால்.

(௮)

நீறு கண்டிகை யஞ்செழுத் தருள்வன்யா னீவிற்கொள் ளுதிர் கோட

லூறு பல்பொருள் விற்றலி லெட்டிலொன் றாதிய மாய்க் கொண்டு

மீறும் வாழ்வுற வாழ்குதிர் மூவரை வேறென நினையாமற்

மேறு மன்பொடும் போற்றுதி நீற்றினிற் மேறும்வீ டடைவீரால்.

(௯)

தொன்று தொட்டுதுங் குலங்களை யிரங்களுந் தொகைவகை விரியாக

வின்று தொட்டுவேய்க் குழுவென வோங்குமென் றியம்பிரீ டியமாலம்

பொன்று தொட்டுமுப் புரம்பொடித் தவன்மறைத் துறைந்தன னவரவ்வா

றன்று தொட்டவன் வதிந்தனர் கமலைபு மவரிடத் தமர்ந்தாளால்.

(௧௦)

தனதன் மாமரு கர்க்குவாழ் வானதத தலமத னாலையத்

தனதன் மாநக ரென்னுநா மழுமது தரித்தது தவத்தீர்கா

ளனதன் மான்மிய மெளிதலத் திரேதமா மவ்வகத் தனில்வேத

னனதன் மச்சவா யம்புவா மதுவும்வந் தருச்சனை புரிந்தானால்.

(௧௧)

வேறு.

துவாபர யுகத்தோர் கற்பந் தோன்றவேழ் கடலுஞ் சூழ்ந்தே

யவாவருந் துருவ மண்ட லத்தள வளவ வார்த்தே

திவாவரும் போது பாரிற் செனங்கன்யா வரும்வெ ரீஇமா

தவாவர வேத வென்ற தாணுமா நகரைச் சார்ந்தார்.

(௧௨)

அருட்கட லாய தாணு வருள்கொடங் கமர்ந்தா ரங்க

ணிருட்கட லாதி யான வேழ்கடல் வரலுபார்த் தையன்

மருட்கட லகற்றுந் தன்கை வன்னியை விடுப்பத் துன்னிப்

பொருட்கட லாடு போயப் புனலறப் பொசிக்குப் போது.

(௧௩)

அடரெரி யடுவ தென்னன் றிலகட லேழு மாதிச்

சுடாவன் றினைவி னாவச் சுசீந்திர நாதன் கையிற்

படரெரி யாகுநீர்ப் பதிப்புருந் திறைஞ்சி லிந்த

விடரெரி நீங்கு மென்ன வெழுந்தவ ணிமைப்பி னெய்தா.

(௧௪)

எய்தாமையு மறையோ ராயவ் வேழ்கடல் கருந்தம்பேரான்
மைய்திகழ் வாவி தந்தவ் வாவிபுண் மூழ்கி யூழிச்
செய்திக ளாகல வெய்தாய்ச் செய்தன தவமவ் வாவிச்
செய்திகழ் தானம் யாதென் றதைதிறே லதைகு வாமே.

(௧௮)

உன்னுறு புனித வாவிச் சீழ்ப்புறத் துவரி நானு
முன்னுறு வன்னி மூல முதுகன்ன லாழி யீசன்
மன்னுறு சபைக்குத் தெற்கு மதுக்கட லதற்கு மேற்கார்
தன்னுறு நெய்யின் வேலைத் ததித்தட மதன்மேல் பாலாம்.

(௧௯)

ஆங்கதன் வடபாற் பாலா மந்திய தனக்கு வாய்ப்
பாங்கரிற் புனற்சிற் தாமிப் படிபரத் தானைச் சூழ்ந்து
தாங்கமழ் வாவி மூழ்கிற் சத்தவா ருதிக்குண் மூழ்குச்
தீங்கறு பலன்வந் செய்துந் திண்ணமென் றெண்ணு வீரால்.

(௨௦)

விமலமார் தானு வுக்கு மேற்கோர்மா முனிதன் பாலாற்
கமலமார் தீம்பா னல்கு மமுதமாங் கடலை யண்ணல்
கமலமாங் கண்ண னோக்கிச் சுருணைகூர்ந் செழும ராகி
முமலமாங் கறவே நோற்பார் முன்புவந் துவந்து சொல்வான்.

(௨௧)

தவம்புரி கடல்க ளாமந் தணர்களை கேண்மி னம்பா
னவம்புரி விச்சுவ கன்ம னண்ணுவ னண்ணிக் கீழ்பாற்
சிவம்புரி யுவரி வேலை வேலையின் றிசையிற் றெண்ணீ
ரவம்புரி யாது செண்ணிக் காட்டுவ னாட்டும் போது.

(௨௨)

அன்னநன் னீரை யுங்கட் கருள்வன்மா சகல வென்றான்
முன்னவ னப்போ தீசன் முன்னர்விச் சுவகன் மன்றான்
மன்னவ னவனை நோக்கி மதிவலாய் நீபோய்த் தென்பாற்
றுன்னுவே லையிலோர் தீர்த்தந் தோற்றம்வா றுற்று வாயால்.

(௨௩)

நாந்தின மாடுந் தெண்ணீர் நன்னிலத் தூடே யோடிப்
போந்தின தீர வேலை புகவதிற் புனித ராடித்
தாந்தின கரன்போற் சுத்தந் தான்பெறப் புரிதி யென்றே
காந்தின வெளியான் விச்சுவ கன்மனுக் கியம்பி னானே.

(௨௪)

அவ்வண்ணஞ் செய்கின் றேனென் றடிதொழு தமல னுன
செவ்வண்ண லிங்கத் தாட்டிந் தீம்புனன் முக்கூ ருகி
யுவ்வண்ண முப்பார் செல்ல வுன்னி னுன்னுந் தன்மை
யெவ்வண்ண மீவ்வா றேமூ விறைவர்போன் றெழுந்த மாதோ.

(௨௫)

ஒன்றுமே ஹ்லகிற் செல்லு மொன்றுகீ முலகிற் புல்லு,
மொன்றுதெற் குவரிக் கேகு மும்பரு முரகர் தாமு
மொன்றுநீ ரெய்து மார்க்கத் துற்றுமுப் பொருளுந் தாமா
மொன்றுகண் டெய்தோ மிங்கென் றுறைவரங் விறைவ ரெல்லாம். (௨௩)

தேங்குதெற் குவரிக் கேகுந் தீர்த்தமுந் தாணுப் பேர்பெற்
ரோங்குமங் கதனிற் ரோயந்தோ ருன்னின துறுவார் முன்ன
ராங்குளின் றிறைஞ்சும் வேலை யந்தணர் தமைத்தார்க் கொன்றை
தாங்குசெஞ் சடையோன் பார்த்துஞ் சஞ்சலந் தவிப்போங் கேண்மின்.

உங்களுக் காகத் தென்பா லுவரியின் கரைக்கோர் தீர்த்த
மங்கள வினிற்செய் வித்தோ மாதிரைக் கவிவா ரத்தின்.
மங்கள முறையா மாடு மணிமுடிப் புனலாங் கெய்து
துங்களன் புறவந் நீரி னொடியினிற் படிசூ வீரே. (௨௪)

படிந்தநீ ரெழுந்த மார்க்கம் பார்த்ததின் வழியிங் கெய்தி
முடிந்தபி னமுத விங்க மூலத்தி லெனைக்கண் டின்ன
றடிந்துமெஞ் ஞானச் சோதிச் சபையையுந் தரிசிப் பீரேற்
கடிந்ததீ நீங்கு முன்போற் கடல்களுங் களிப்போ டோங்கும். (௨௫)

வேறு.

இந்த வண்ணநீ ரெய்துதி ரெனத்தொழு திறைஞ்சி
யந்த வண்ணமாங் கெய்தியப் புனல்படிந் தநீர்
வந்த வண்ணமந் நகருநீ இத் தாணுவை மன்றச்
சந்த வண்ணலை வணங்கியே வலம்புரிச் சங்காய். (௨௬)

வந்து ஞானவா வியிற்புகுந் தாதியை வழிபட்
டிந்து சேகரன் கருணைபெற் ருழியா மெழுவா
கிந்து வாமவ ரிடத்தகன் றனர்களுச் செயலா
லந்த மாநகர் சங்ககேத் திரமென லாகும். (௨௭)

ஆய லிங்கத்துக் கைந்துகடப் பீடுதார முந்தான்
சேய தன்மகேத் திரமதி னான்கவாந் திசைக்கண்
யே கைமுழ மாயிரஞ் சதாசிவ சொருப
மேய மேலவ ரடியிடா ரத்தல மிசையே. (௨௮)

தீதின் மைக்கடற் ருணுவின் நீர்த்தத்தின நீரத்
தாதி சத்தியாங் கன்னிகை தவம்புரிந் தமர்ந்தா
னோதி லற்புத மச்செயல் கேண்மினென் றொளிசேர்
சோதி யைத்தியா னித்துரை செய்குவன் சூதன். (௨௯)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் - ௫௨௦.

கக-வ்து கங்கை யுற்பத்திச் சருக்கத்தின் சுருக்கம்.

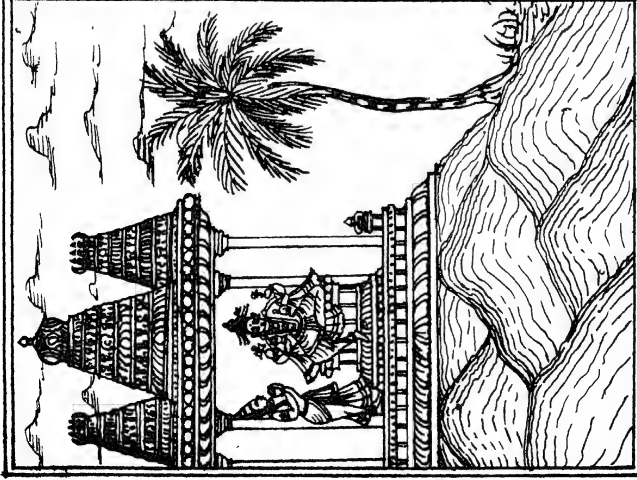

எம்மை நோக்கி இனிதினி தென்றசைத்த சென்னியை யுடையமாதவ
ரே! கேண்மினென்று சூதர் சொல்கின்றார். முதலுக்கத்தில் நான்முகன்
ன் பதியில் விருப்பால் ஒரு வேள்வியியற்றினன்; அதிற்றாமரை மலராயிர
த்தினெவ்வோரிதழாக வாகுதிசெய்ய, ஆயிரஞ்சிறுவர் அவனுரத்திற்றோன்
றவும் வாணியைப்பார்த்து இந்த மைந்தரை நின்முலைப்பால் கொடுத்து அழ
காகவளர்க்குதியென; அவ்வாறவள் வளர்க்கக்கலைவளர் மதியெனவளர்ந்து,
கலைமகண்முலைப்பாலருந்தினமையிற் சகலகலைகளுந் தரித்து, ஓராதக நாம
கர்னவேதன சிகா யஞ்ஞோபவீத முதலியகருமஞ்செய்து தீர்ந்து முலைபு
பொருள்வணிகராயணிபெற வளரும்போது, வேதனும் வாணியும் பார்த்து
மகிழ்ந்து, இவர்கூடியிருத்தற்குச் சிறப்புப்பொருந்திய அளகைக்கிறையான
குபேரனை யாயிரமாதரை மகட்கொடையாக மணஞ்செய்வமைக்கச்சம்
மதித்துநல்க, மைந்தர் மாதர் நலம் பெறவருள் கூர்ந்தான். அந்நலம் பெ
ற்றமைந்தர் பிரமனிடஞ்சென்று யாங்கள் நால்வகைப்பொருளின் பலன்
பெறும் விதம் அருளென; நீவிர் ஆயிரம்ப குதிக்குலம் பெறும் வணிகராய்
ச் சசிந்திரமடைந்து சசிதரன் பாதத்திலருச்சிப்பீரேலி யாவையும் அரு
ள்வானென்றுகூற; உலகத்தில் வந்து அவ்வாறுசையி னருச்சினை புரிந்தனர்.
பஞ்சமூர்த்தமாய் விளங்குமிலிங்கத்தி னடிசொடுத்தந்தம் வரையமந்தோ
ன் ஐமுகத்தோடுந்தோன்றி தும்மனத்துளசறிந்தேம்; வாணிகஞ்செய்யுந்
திராசம் பொன்னும் நான் முகன் அருள்வான்; உயர்ச்சி பொருந்திய து
லாம்மாதவன் அருள்வான்; கலைமகண் முழுமணியருள்வான்; நீறுகண்டி
கை ஐந்தெழுத்து இவற்றையாம் அருள்வேம்; நீவிற்கொள்ளும் பொருளி
லெட்டிலொன்றி லாபங்கொண்டுவாழ்வீர், மூவரையும் வேறென்று நீனை
யாமலன்பொடுபோற்றுவீர்; வீடடைவீர்; பரம்பரையாகவுங்கள் குலங்களா
யிரமுந்தொகைவகை விரிபாக மூங்கிற்கூட்டம்போற் பெருகி வளருமெ
ன்றருளி முப்புரம்பொடித்தவன் மறைந்தனன். அன்று தொட்டவண்வதி
ந்தனர்; கமலையு மவரிடம் வதிந்தான். தனதன்மருகர் அத்தலத்தில் வாழ்
தலாற்றனதன் மாநகரமென்று பெயராயிற்று. திரேதாயுக்கத்திற் பிரம
தேவன் மகன் சுவாயம்பு மதுவந்தருச்சினை புரிந்தான். துவாபரயுகத்தோ
ர் கற்பந்தோன்ற வெழுகடலுஞ் சூழ்ந்து துருவமண்டலத்தளவளாவியார்
க்க, உலகத்துள்ள சீவர்களியாவரும் பயந்து தாணுமாநகரைக்கிட்டி அக்க
டவுளினருளாக் கொண்டங்குவதிந்திருந்தார்; அங்ஙனமிருக்கையில் அத்த
திவானோக்கித் தாணுதன்கை வன்னியைவிடுப்ப; அது கடலினைப்புன லறப்
பொசிக்கையில் அவ்வெப்பத்திற்காற்றாது இஃதென்னையென்று சூரியனைக்
கேட்க, அவன் சசிந்திரத்தண்ணல் கரத்தெரி; நீவிரப்பதி புகுந்தப்பதியை

யருச்சிக்கற்றீருமென்றியம்ப; உடனே யெழுகடலும் ஏழுமறையவாராய்ப் போய்த் தம்பேராலேழுதடாகந் தோன்றுவித்து அதின் மூழ்கிமுன்செய் வினையகலத்தவமியற்றினர். அவ்வாவியினிடமாவது ஞானதீர்த்தத்தின் கிழக்கினுவார்க்கடல் தென்கிழக்கிற் கருப்பஞ்சாற்றுக்கடல் தெற்கின் மதுக்கடல் அதன் மேற்கினெய்க்கடல் அதன் மேற்கிற் றயிர்க்கடல் அதன் வடக்கிற் பாற்கடல் வாயுமூலையினல்லதண்ணீர்க்கடலாம். இப்படிச்சூழ்ந்துள்ள சத்ததீர்த்தத்தின் மூழ்கிற் சத்த சாகரத்தின் மூழ்கின பலன் வந்தெய்தும்: இது நிச்சயம். தானுவுக்கு மேற்குள்ள பாற்கடலை யண்ணல் கண்ணு ளோக்கி கருணைகூர்ந்து அவ்வவ்விடத்திற்றவஞ் செய்யுமெழுவர் முன்றோன்றி, யந்தணரேகேண்மின்! நம்மிடம் விச்சுவகன்மன்வந்து கீழ்பாலுள்ள தெளிந்த நீரை நமது கிரசிலபிடேகஞ்செய்யும்போது அத்தீர்த்தத்தை நுங்கட்கருளுவோம். என்றார். அப்போது ஈசன் முன்விச்சுவகன்மன்வர, அவனைநோக்கி மகிவலாய்! நீ தென் சமுத்திரத்திலோர்தீர்த்தந் தோற்றுவிப்பாய், யாந்தினமுமாடியதீர்த்தஞ் சமுத்திரம்போய்ச்சேரவும், அதிற் புனித ராடித்தினகரன் போற் சததமுறவும் இயற்றுதி யென்றருள; அவனும் அவ் வண்ணஞ்செய்கிறெனென்றடிசொழுது அபிடேகதீர்த்த மூன்று கூறாய்ச் செல்லவுன்னின். ஒன்று மூவிறைவரானதுபோல், ஒன்று மேலுலகத்து மற்றொன்று கீழுலகத்தும் கேரென்று தென்சமுத்திரத்துமாகச் சென்றது. தேவர்களு நாக்களு மொன்றுசேர்ந்து தீர்த்தஞ் செல்வழிச்சென்று, முப்பொருளுந்நாமாமொருபொருளைத் தரிசித்துய்த்தோமென்றங்குறைந்தார். தென்கடலுக்குச் செல்லுந்தீர்த்தமுந்தாணுபெயரைப் பெற்றுவிளங்கிற்று. அதின் மூழ்குவோர் கருதியதடைவார். முன்றவஞ்செய்யந்தணரைத்தாணுநோக்கி நுஞ்சஞ்சலந்தவிர்ப்பேம்; உங்கட்காகத் தென்சமுத்திரக்கரையில் ஒரு தீர்த்தமியற்றினோம்; ஆதிரையினுஞ் சுக்கிரவாரத்தினுமியாமாடுந்தீர்த்தந் தென்கடற்கெய்தும்; அதிலிக்கணந்தே மூழ்கி அதன் மூலமும் அமிர்தலிங்கத்தின் மூலமுமெஞ்ஞானச்சபையுந் தரிசிப்பீராகிற் மகித்தவக்கினி நீங்கும். இப்பிரகாரநடமினென்றருள; இறையைத்தொழுது அப்பிரகாரமதின் மூழ்கித்தாணுவைவணங்கி வலம்புரிசசங்காய் வந்து ஞானவாவியிற்புகுந்து ஆதியை வழிபட்டு அதன் கருணைபெற்று ஏழுநீர்துந்தத்த மதிட்டுசென்றன. இக்காரணத்தால் அந்நகரத்துக்குச் சங்கக்ஷேத்திரமென்றுபெயராம், அப்பேர்ப்பட்ட இலிங்கத்துக்கைந்து கூப்பிடிறார் தான் தன்மக்ஷேத்திரம். அதனான்குதியையினுங் கைமுழமொன்றுக்காயிரஞ் சதாசிவலிங்கமாம். சத்துக்களவ்விடத்திற் கால்வையார்கள். குற்றமற்ற தென்சமுத்திரத்திற் சங்கமஞ்செய்கின்ற தாணுதீர்த்தத்தில் ஆதிசத்தியாங் கண்ணிகை தவம்புரிந்தமார்தான். அவ்வற்புத்ததைக் கேண்மினென்று சோதியைத்தியாமித்துச் சூதர்சொல்கின்றார்.

முற்றிற்று

கைமலையில் - பாண்டி சிவன்ஸ்ரீமங்கம்.

சப்ததம கருடன் - பாண்டி தவம்புரிதல் C.M.N.

க௭-வது கன்னிமா குமரிச் சருக்கம்.

சுலிநிலைத்துறை.

ஒதம் வெள்ளியங் கிரியின்முன் னேன்முத லுகத்திற்
போது வானவர்க் குமையொடு முவந்துமெய்ப் போத
மீது கேண்மினென் றிசைத்தன னந்தநா ளிமைய
மாது கன்னிகை யாயருச் சித்தனன் வரணே. (க)

புட்ப காசைமென் னொருநிறு நாமமும் புனையாத்
சுட்ப மாநய னொந்த வெள்ளமஞ் சனம
திட்ப நாசிச்ச வாசமும் வாசமாச் சிறந்த
நட்ப னொக்குநன் னகையொளி மலருமா நண்ணு. (உ)

மெய்யி னுற்றவுண் டகிழ்ச்சியுந் தூமத்தின் விசுமா
மையி னுற்றவாள் விழியொளி தீபத்தின் மயமாத்
துய்ய நற்சுவை நாவழு சத்தினிற் சுவையாச்
செய்ய நற்செவி மூலத்தி னேனைவாத் தியமா. (ங)

பூசை யிந்தவா லீசனைத் தானைப் போதி
லாசை யோடென தன்னைமூன் றுகம்புரித் தனளா
லோசை யின்னுரு வானவ னெதிர்த்தன னுரைப்பான்
காசை நீ செய்யும் பூசையிவ் காட்செயக் கடவார். (ச)

உனக்கு வேண்டுவ தென்னென வுனைவிடா துறவே
யெனக்கு வேண்டுவ தென்றன னென்றலு மிறையுன்
றனக்கு வேண்டுவ தளிக்குவ னின்னை நீ தனித்தென்
மனக்கு வேண்டிய பூசையிவ் வாறுசெய் வாயே. (ரு)

வேறு.

ஆயிர்த் சதுர யுகமொரு பகலா மயற்கவர் பதின்மரங் கிறககின்
மாயவற் கொருநா றிகையதா மந்த மாயர்பன் னிருவர்போங் காலை
யோய்தரு நிமிட மாமெமக் கப்பீர துருத்திர னெனும் பெயருறுவே
னையமா தவஞ்செய் யவ்வன வுனையா நெய்துவன் றவஞ்செயற் கிடமே.

கேளாத் தெற்கு ஞானகா னனத்திற் கீழ்திசை கடற்கரை யதிற்சென்
நீளா வாணன் றனைவதைத் தொருகை யிடையிடைச்சேர்த்திமற் றொருகை
வாடொரு மாலை தாங்கவவ் விடத்தில் வைகுதி மாதரோ டெழுவர்
நாடுரு நினைச் சூழ்தா நீய நற்றவ மியற்றுகி னானும். (எ).

பூரண சபையுட் பிரமசா ரியுமாய்ப் பொருந்துவன் நிருந்திழா யென்றின்
 ரூரண முதல்வன் சொலத்தொழுதுடனங்கன்றுதென்கடற்கரைக்கணுகித்
 காரண கன்னி யமர்தன ளதனாற் கன்னிகா கேத்திர மெனவேழ்
 தாரணி புகழு மித்தலந் தனிநீர்த் தழும்பதி னொருவகை யுளவால். (அ)

தினிகொள்சக் கரஞ்சா வித்திரி காயத் திரிகலை வாணிகன்னிகைமா
 கணபதி தாணுப் பிதிப்பிதிர் பிரமங் கமழ்சிலை யெனப்பதி னென்றாய்
 மணமுறு தீர்த்தங் களிப்படிந் தவர்க்கு வல்வினை யெய்துபா தகங்க
 ளணைவுரு தெழுமுன் றுந்தலை முறையுள்ளவர்களும் பரகதி யடைவார். (க)

தன்னிகர் படைத்த வேழுமா தாக்கள் சகலமு முயிர்த்தமா தாவாங்
 கன்னிகை தனக்கே வற்றொழில் புரியக் கதிர்மணிப் பீடமீதன்னை
 தன்னிய வடிவ மொருபகற் கொண்டு தொழுதுபின்றுதித்துட னினைத்து
 மன்னிய மனிதர் மனிதரோ வன்றுவானவ ரானவ ரவரே. (க1)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம். ௫௩௦

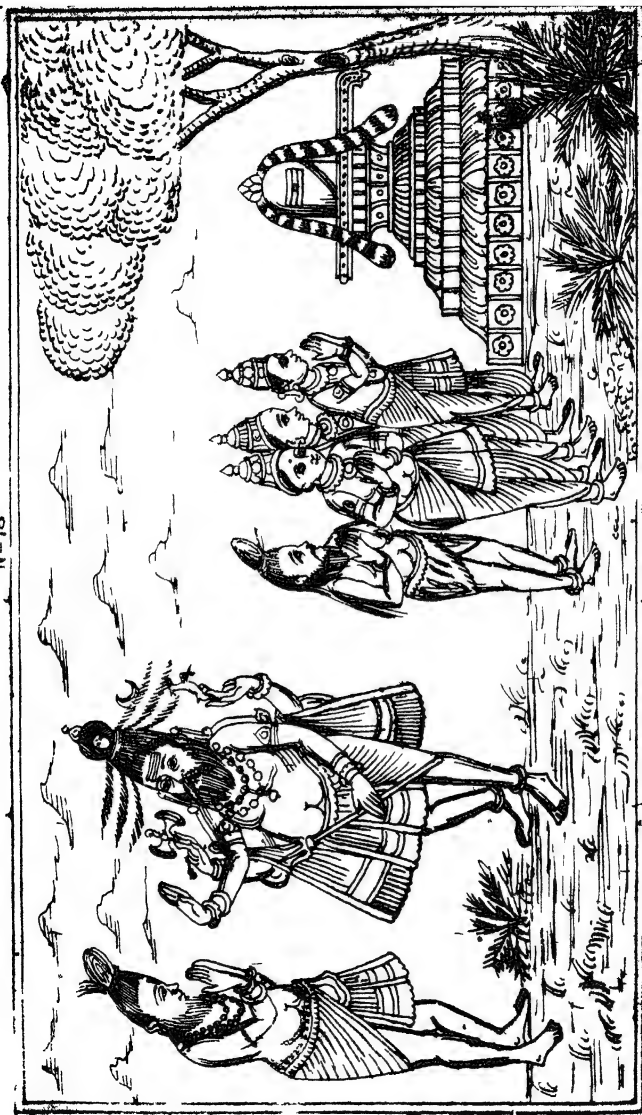

க௭-வது கன்னிமாகுமரிச்சருக்கத்தின் சுருக்கம்.

கிரேதாயுகத்தில் வெள்ளியங்கிரியில் எம்மண்ணலுமையோடு தேவர்க
 ட்குச் சிற்கனஞானத்தைக் கேண்மினென்றுபதேசித்தான்; அக்காலத்திலி
 மயமாது கன்னிகையுருக்கொண்டு புட்பகாசையென்னு நாமத்தோடு தன்
 ளாயகனை, ஆனந்த பாஷ்பமேமஞ்சனமாகவும் சுவாசமே வாசமாகவும் நகை
 பேமலராகவும் உண்மகிழ்ச்சியே தூபமாகவும் மைவிழியொளியே தீபமாகவு
 ம் இரசனையேயறுசுவைப்பதார்த்தமாகவும் சுரோத்திரமே வாத்தியமாகவும்
 கொண்டு ஐமுகத்தாமரையில் ஆசையோடு மூன்றுகம்பூசைபுரிந்தான். ஓசை
 யுருவானவன்முன்றோன்றி நீ செய்யும் பூசை யிங்காரசெயவல்லார்! உனக்கு
 வேண்டுவதென்னையென்றருள; இடைவிடாதுள்ளோட பின்னமாயிருத்த
 லே வேண்டுவதென்றான். அவனை யிறைவன் இன்ன நீ யேகாந்தமாயென்
 மனதுக்குவேண்டிய பூசையிவ்வாறுசெய்யில் உனக்கு வேண்டுவதளிப்ப்னெ
 ன்றருள; ஆயிரஞ் சதுரயுகம்யற்கொருபகற்காலம், அயனிப்பகின்மர்துஞ்சி
 னரிக்கொருகடிகையாம், அவரிற்பன்னிருவரொழியிலெமக்கொரு நிமிடமா
 ம், அப்போதுருத்திரனென்னும் பெயர்பெறுவேன் அதுவரைமாதவஞ்செய்
 யானுனையெய்துவன்; தவஞ்செய்தற்கிடந்தெற்கே ஞானகானனத்தின் கீழ்
 த்திசைக்கடற்கையாம், அதிற்சென்றிருகை கூப்பி வாடாத மணமாலை
 தாங்கச்சத்தமாதர் சூழ்த்திருப்பத்தவமியற்றுதி; யானும் பூரணசபைக்குட்பி
 ரமசாரியாயிருப்பேன். என்று முதல்வன் மொழியவனங்கி யங்கமர்தனன்.

அரசன் தன் மனைவியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவள் மனம் கலங்கிவிட்டது. (C. 18)

அதனாற் கன்னிகாக்கேத்திர மென்று பேர்பெற்றது. அதில் சக்கரம் சாவித்திரி காயத்திரி கலை வாணி கன்னிகை கணபதி தானு பிதிர்பிதிர் பிரமம் சிலை என்று பதினொருவகைத் தீர்க்கமுளது. அதிற்படிந்தார்க்கு வல்வினையும் பாதகங்களு நீங்கும்; மூவேழ்தலைமுறைவறையும் பரகதியடையும் சத்தமாதாக்கள் சகலமும் பெற்றமாதா வாங்கன்னிகைக்கு ஏவற்றொழில் புரியப், பிரகாசம் பொருந்திய நவரத்தின சிம்மாசன மீது அன்னையொளிருங் காசுழியை யொருபகல் கண்டு தரிசித்துப்பின்றுதிதது உடனே நினைத்து நிலைபெற்ற மனிதர் மனிதரோ! அல்ல; வானவந்தான்.

முற்றிற்று.

கஅ-வது அகத்தியன்பூசை சருக்கம்.

கண்ணருத்தம்.

சென்னி யைந்துடைச் செம்மலை யுன்னிய
கன்னி தன்மையைக் கட்டுரைத் தாமினித்
தன்னி யைந்த தமிழ்முனி தானுமுன்
றுன்னி யர்ச்சனை செய்தது சொல்லுவாம். (க)

தெக்க ணத்திசை செல்லென வன்றவன்
முக்க ணத்தன் மொழியப் பொதியினி
லக்க ணத்தில கத்தியன் போந்துல
கெக்க ணத்தரும் வாழ்த்தவி ருந்தனன். (உ)

அங்கி ருந்தவ னுதிசு சீந்திர
மிங்கி ருந்ததெ னநினைத தேகியே
கொங்கி ருந்தபெறற் கொன்றையி னுன்வலப்
பங்கி ருந்து பனிமலர் தூவினான். (ங.)

ஆறு திங்கள் ருச்சனை செய்துபின்
னேறு தங்குமி றைவன்வந் தெய்தினான்
கூறு கும்பமு னிகரங் கூப்பியே
பூறு சிந்தையோ டொன்றுவி னுவினான். (ச)

இத்த லந்தனி லென்பெய ராலொரு
சித்த லிங்கப்பி ரதிட்டை செய்வனென்
கைத்த லங்கொ டமைத்திது காண்பிர
மத்த லஞ்சம்ம தத்தலங் கேளொன. (ரு)

கிளக்கு மித்தலத் திற்குக் கிழக்கொளி
விளக்குங் கன்னிகை தானத்தின் மேற்குல
க்ளக்கு மொன்றைய மைத்திடென் றுருயிர்
வளர்க்குந் தானும மைந்துறைந் தானரோ.

(௬)

முன்ன வன்சொன்மு றையகத் தீசுர
மென்ன வன்னவி டத்தொரு லிங்கத்தைத்
தன்ன தாகவுந் தாபிதஞ் செய்துபின்
பன்னி ரண்டுப ரிதிக டம்மையும்.

(௭)

ஆறி ரந்தண ராகவங் காக்கியன்
பூறு தன்பெய ரோடையொன் றாங்கமைத்
தீரில் பூசையி யற்றின னென்றன்னேன்
கூறி னானக் குலமுனி வோர்க்கெலாம்.

(௮)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம். ௫௩௮

௧௮-வது அகத்தியன் பூசித்தசருக்கத்தின் சுருக்கம்.

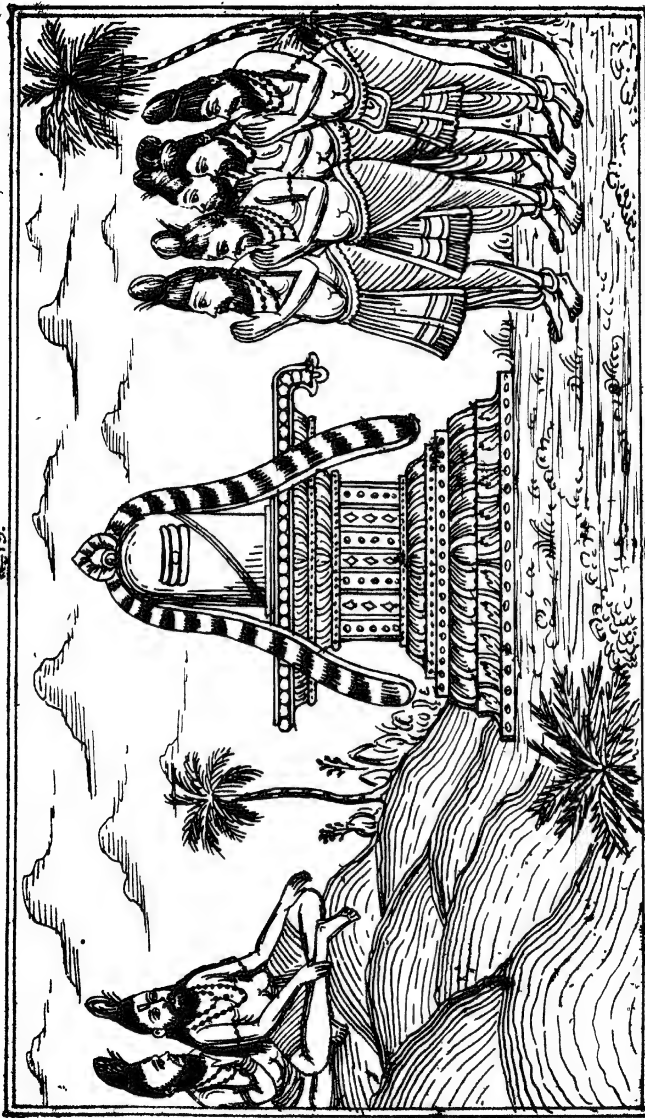

பஞ்சமுகமுள்ளகடவுளை நினைந்து தவஞ்செய்த கன்னி சரித்தையுரைத்தாம், இனியகத்திய முனியருச்சனை செய்ததைச்சொல்வாம். முக்கணன் நெக்கணஞ் செல்லென்ற மொழியையுட்கொண்டு, அக்கணத்திலகத்தியன் பொதியையின் வந்து சுசீந்திரமீங்கிருக்கின்ற தெனக்கருதி, பொற்கொன்றையன் வலப்பாலிருந்து பன்மலரானருச்சித்தான். ஆறுமாதமருச்சினசெய்தபின் னேறுதங்குமிறைவன்றோன்ற; கும்பமுனிதூங்குப்பி இத்தலத்திலென் பெயரானோரிலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டுமென; அதற்கத்தன் கைத்தலமமைத்து இதன் கிழக்கும் கன்னிகுமரிக்கு மேற்கு மாமைத்தியவிடத்திலமைத்தி யென்றருளித்தானுமறைந்தனன். அவ்வாளுஞ்ஞயின் படி அகத்தீசுரமென்றொரு தலமுண்டாக்கி, அதிற் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து, பன்னிரண்டு சூரியரையும் ஈரூறந்தணராக்கித் தன் பெயரானோரு தீர்த்தமுமமைத்துப், பூசைசெய்தன்னென்று முனிகணங்களுக்குச் சூதர் விளம்பினார்.

முற்றிற்று.

சூரனாகரணமாய்த் தீய - நவமுகமாய் - சிவதரங்கம் - விமலதந்த - ஸ்ரீசித்தமாய் தந்தவாய் - மீதுறிநூற்றகம்

பு. 1. 3.

G. V. N.

கக-வ து மருத்துமலைச் சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

சாற்று கன்னிதன் றுனத்துக் கும்மிடர்
மாற்று ஞானவ னத்திற்கு நாப்பணை
தோற்று சித்தவ ரைச்செயல் சொல்லெனத்
தேற்று மன்பர்க்குச் செப்புவன் குதனே. (க)

வேறு.

நாடியற் கைலையை நண்ணி யொன்பது
கோடிசித் தர்கண்மறைக் குழகற் கண்டுகொண்
டாடியற் புதவெம தல்ல றீரென
நீடியற் கையைத்தனி நிகழ்த்து வீரென்றான். (௧)

தியதா னவர்களெத் திசையு மாயின
ராயதா லோரிடத் தகற லுக்கரி
தேயதா னவர்விழிக் கெய்தி டாவகை
மேயதோர் செயறர வேண்டு மென்றனர். (௩)

கானமார் தென்கடற் கரையிற் றுணுவின்
றுனமா மதன்கிழக் காகத் தன்னிகர்
மானமாம் பூரண வரையொன் றுண்டதி
லானமா மூலிக ளனைத்து முண்டரோ. (௪)

விண்டிடு மக்கிரி மேவி யம் டருந்
துண்டிடுஞ் சித்தியெய் துறுமுற் றேருமைக
கண்டிட வரிதுமக் கவரைக் காணலா
மண்டிடு மங்கனென் றண்ண லோதினான். (௫)

ஆங்கக னற்சிலம் படைந்து சித்தர்க
டாங்கண பேதியாந் தடமும் பூரண
வோங்குபுட் கரணியு முடன்கண் டீங்கலாந்
தேங்கவுட் டடங்களுந் தெரிந்துண் டானரோ. (௬)

உண்டுசித் தியையடைந் துற்ற தன்மையால்
விண்டுசித் தக்கிரி யெனவு மேவுமாற்
பண்டுநற் றசரதன் பாலன் சேனையை
மண்டுபேர ரரக்கர்கோன் மடித்த வாற்றினால். (௭)

அன்றுமா ருதியகன் றவுட தக்கிரி
யொன்றுகொண் றெவவ ணுற்ற சித்தர்க
ணின் றநீர் வருணனை வேண்ட நீடிரு
ன் றுபோ தெழுமழை சொரிவித் தானரோ.

(௬)

சொரிந்தகார் நனைப்பவே தோற்று மாருதி
தெரிந்தமெய யுதரிடச் செங்கை வெற்பினின்
றிரிந்தநல் லவுடத மெங்கும் வீழ்தலாற்
புரிந்தசி ரவுடதப் பொருப்பு யானதால்.

(௭)

தொக்கிருங் கலியுகந் தனிலோர் சூத்திரன்
வக்கிர னென்பவன் மருவுஞ் சித்திதா
னக்கிரி வந்தடைந் தனனங் காதலான்
மிக்கினர் வக்கிர லெற்பென் றோதுவார்.

(௧௦)

சிகரநீ டவுடதச் சிலம்பின் மேன்மையைப்
பகரவே யரிதுமுன் பரசி ராமன்றான்
றகரவாற் குழலுமை தழுவுந் தாணுவைப்
புகரற வர்ச்சனை புரிந்த தோதுவாம்.

(௧௧)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் - ௫௪௯.

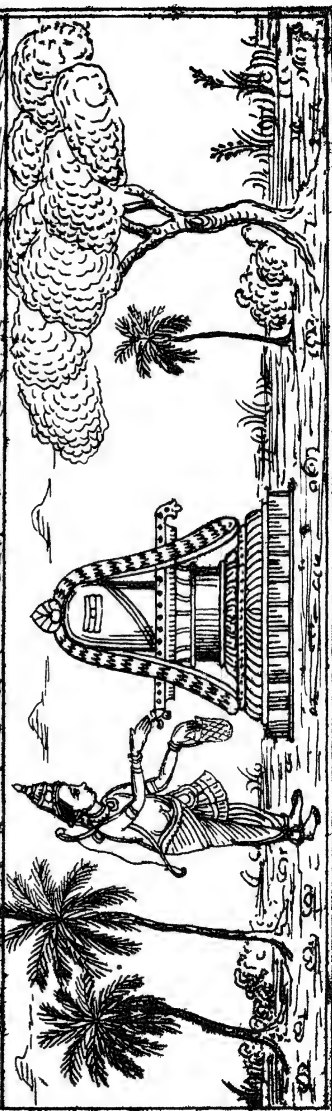
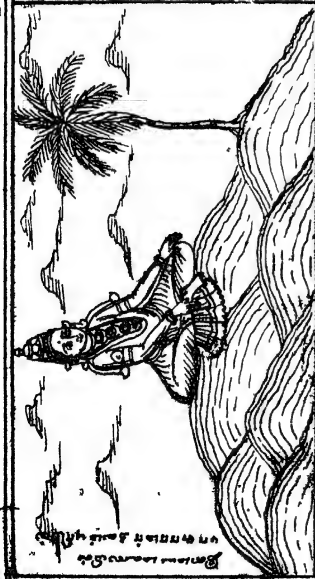

க௯-வது மருத்துமலைச் சருக்கத்தின்சருக்கம்.

கன்னிமாகுமரிக் கிடப்பாலாகியும் ஞானவனத்துக்கு மதியாகியுமுள்
ள சித்தபருவத மகிமையைச்செப்புலீரெனச்சூதர் சொல்வார். நவகோடிசித்
தர் கைலையையடைந்து மறைமுதலைத்தொழுது அற்புதனே! தீயதானவ.
ரெத்திசையும் பரவியிடருறுத்து கின்றனர்; அவர் நயனத்துக்கெட்டாத
செயலளிப்பாயென்று விண்ணப்பிக்க; அத்தன் மேற்காட்டியசித்தவரை
யையுணர்த்தி அதின் மூலிகளனைத்து முண்டு அங்கடைந்து மருந்துண்டு
உம்மை யொருவருநோக்கக்கூடாமலு நீவீரெவரையும் பார்க்கக்கூடவு
முள்ள சித்திபெற்று வசிப்பீரென்றருளினார். உடனே யக்கிரியடைந்து;
பேதிக்கின்ற தடமும் புட்கரணியும் உலகனைத்துந் தேங்கு மொடதங்களு
ந் தெரிந்துண்டு சித்திபெற்றனர். அதனாற் சித்தகிரியென்று பேர்பெற்றன
முன்னொரு சாலிராமன் சேனையை இராவணன் மடித்ததனான் மாருதி
யொடதகிரியைக்கொண்டிவர, அங்கிருந்த சித்தர் வருணனைவேண்டிச், ச
த்தமேகங்களுஞ்சொரிந்தன; மடிந்த சேனையெழும்படியாக வெற்பினின்

குடா ஊரானத்தில் பாசுநாமர் தருமபுரம் அருங்கித்தல்

February 20, 1967

C. V. N.

ஹமழையானெனடதம் வீழ்தலான்மருத்து மலையென்றுபெயராம். இக்கலியுகத்தில் வக்கிரன் என்னுமொரு சூத்திரன் சித்திக்காக வங்கடைந்தனன்; அதனால் வக்கிரகிரியென் றுமாம். உயர்ந்த விம்மலையின் மகிமையை யியம்பவரியதாம். இனிப்பரசிராமன் ருணுவையருச்சித்த கதையோதுவாம்.

முற்றிற்று.

௨௦-௧) து பரசிராமன் பூசைச் சருக்கம்.

கலிலைத்துறை.

பெருமை மாமுனி யியமதக் கனியொரு பிண்ட
முரிமை யாயமைத் திரேணுகைக் களித்தவ ருதர்த்
தருமை யாயரி தோன்றியவ் வரியிமா சலஞ்சேர்ந்
திருமை மாதவஞ் செய்துபின் கயிலையி லெய்தி. (௧)

அண்ண லைத்துதி செய்யவென் னய்யவுன் னகத்து
ளெண்ண லைப்பக ரெனப்பகர் வானெனக் கெதிரா
நண்ண லர்க்கொலை செய்கவென் றனைவெல்க நாணென்
றுண்ண லத்தினை யுரைக்கவவ் வுரைக்கர னுரைப்பான். (௨)

நினது செய்கைமற் றெவையுமென் செய்கைநா னீயுன்
றனகி யற்கையென் னியற்கையென் போன்மழுத் தாங்கி
யுனது ளப்பரி செப்பரி சப்பரி சுளுற்றென்
றனத கற்றுவா ரெவரென வரமளித் தகன்றான். (௩)

கரத்தி லேபடை தரித்தவேந் தரையெலாங் கடிந்து
வரத்தி லேயுயர்ந் தொருவரு மெதிரிலா மையின
லுரத்தி லேபிகுத் தவன்கையின் மழுவையோங் கொலியம்
பரத்தி லேவிடுத் தகற்றியப் பாரெல்லாம் பாரா. (௪)

வளம யேந்திர கிரிக்குமேற் கனைத்துமா மறையோர்
கொளவு மீய்ந்துபின் னம்மயேந் திரவரைக் குறுகா
வுளம தோய்ந்தழி மிகுந்துவேந் தரையெலா முயிருண்
டளவி னீண்டபா தகஞ்செய்தே னென்னுள மயர்ந்தான். (௫)

இந்தக் காதரந் தீர்வதெப் பரிசென வெண்ணி
முந்தக காசிபன் றனையடைந் தித்துயர் மொழிய
வந்தக் காதரந் தாணுவின் மலர்ப்பதத் தலரே
சுந்தக் காததா ரஞ்செலு மெனவனென் செப்ப. (௬)

பரசி னாஹுட னடைந்தனன் சுசீந்திரப் பதிவாழ்
 பரசி னாஹுடி மலினிற் பணிமலர் பரப்பிப்
 பரசி னானகம் நின்னவினே யனைத்தும்பின் பணிந்த
 பரசி னான்மயேந் திரத்தகன் நனெனெனப் பகர்ந்தான். (ஏ)
 முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் நடுகூ.

உ௦-வது பரசிராமன் பூசித்த சருக்கத்தின்சருக்கம்.

பெருமைபொருந்திய சமதக்கினி முனிவர் உரிமையோடி ரேணுகைக் கொருபிண்டமளிக்க, அவளு தரத்திலருமையா யரிதோன்றி இமாசலஞ் சேர்ந்து மாதவஞ்செய்து பிண்கையிலையை யடைந்து சிவபெருமானைத் துதி செய்ய, அவன் என்னே! உன் கருத்தைச் சொல்லென்றருள; எனக்கெதிர் வருஞ் சத்துருக்களைக் கொலைசெய்யவும், என்னையானேயன்றி மற்றையராற் றொலையாதிருக்கவுமே யென் கருததென்றான். அரன் நினது செய்கை யெவையுமெனது செய்கை, நானே நீ உன்னியற்கை என்னியற்கை, என் பொன் மழுததாங்கி யுன்கருத்தெவ்வண்ண மவ்வண்ணமியற்றுகி, எனது மழுவைவகற்று வாரியாவர், என்று வரமளித்த கன்றான். பரசிராமன் கையிலாயுதந்தரித்த வேந்தரை யெல்லாங்கொன்று, தன்னைத்தவிர வுயர்ந்தோ ரெவரு மெதிரில்லாமையாற்றன் கைமழுவையம்பரத்தில் விடுத்தகற்றி, உலகமெல்லாம் பார்த்து வளம்பொருந்திய மகேந்திரகிரிக்கு மேற்கே சென்று அந்தணர்களைத்து மளித்துப், பின் மயேந்திரகிரியில் வந்து சஞ்சலமற்று அன்புமிகுந்து வேந்தரையெல்லாமுயிருண்ட நீண்ட பாதகஞ் செய்தேனே யென்றுள்ள மயர்ந்து, இத்தீவினைத் தொடர்ச்சி தீர்வதெப்படி யென்றெண்ணிக், காசிபனையடைந்து இஃதொழிய வியற்றுவதென்னையென; தானு வின் மலர்ப்பதத்தருச்சிக்கத்திருமென; உடனே சுசீந்திரத்தடைந்து தானு வைவருச்சித்து வினைகழித்து மயேந்திர கிரிவிட்டகன்றன்னன். என்று சூத்ர பகர்த்தார்.

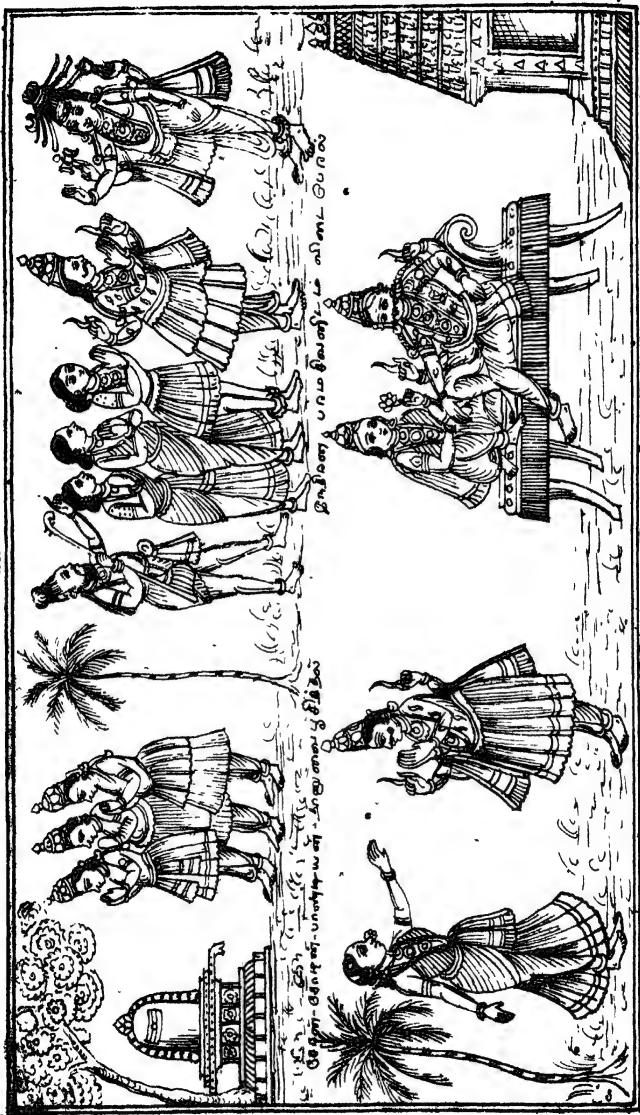
முற்றிற்று.

உ௧-வது மூவேந்தர் பூசித்தசருக்கம்.

கவிநிலைத்துறை.

நன்மை பொன்றிய பரசுரா மன்செய னவின்னு
 புன்மை யின்றிய சேரளு தியர்செய்த பூசைத்
 தன்மை யன்றுரு தனுமன மகிழ்ந்துமா தவத்தின்
 வன்மை யொன்றிய முனிவரர்க் கினிதென வகுப்பான். (க)

அன்றையா தமகியில் வந்து-குடினூர் திரைத் தெளிக்கிறேன் *

மேவ ரும்பனை நும்பமார் வேயந்ததோன் வேந்தர்
மூவ ரஞ்சகீந் திரத்தடைந் தாதியா மூவ
ராவ ரும்பர மனைச்செழி யனுமவலத் தரியைத்
தேவ ரும்புகழ் வளவனு மருச்சனை செய்தார். (௨)

திருந்து கன்னிகா கேத்திரக் கன்னியைச் சேரன்
பொருந்து பூசனை புரிந்தனன் புரிந்தவப் பொழுதே
முருந்து நன்னகைக் கன்னிகை யன்னவன் முன்வந்
தருந்து மாரமு தனையசொல் லாலுரைத் தருள்வான். (௩)

என்ன வேண்டுவ தெனத்தரி சித்தன னினியான்
பன்ன வேண்டுவ திலையனு தினமுநின பதத்தைத்
துன்ன வேண்டுவ தெனதுநா டெங்கும்வாழ் வோங்கி
மன்ன வேண்டுமா தருமங்க ளொடும்வள மல்கி. (௪)

திங்கண் மும்மழை பொழிதர வருளனு தினமு
மங்க ளம்பொலிந் தெழில்பெற வருளரு மறையோர்
தங்கள் சொன்முறை தழைந்திட வருளொரு தமிழேற்
கங்க ளந்திடாச் சீவன்முத் தியும்பெற வருளே. (௫)

வேறு.

என்ற வேந்தனுக் கருள்வன்வா ணனைத்தடிந் திங்கிருந் தனனிப்பா
லன்ற தானகொல் லாபுரிக் கேகி முகாசுரன் றனைவெல்வேன்
வென்ற நீணக ருறைவனின் னாட்டினின் மேவிய விடந்தோறு
மொன்ற வேபக வகியென மன்னுவ னுயர்வளஞ் சிறந்தோங்க. (௬)

ஆயி டைக்குரு வாயுநேத் திரமதற் கானதென் பாலாகப்
பாய் கடற்கரை யன்னதி லெட்டெனும் பயிர்வி யாய்ச்சேர்வ
நேய வப்பதி தெக்கண காஞ்சியங் கிருக்குமெம் மிறையோனை
நீய கத்துற நினைத்துவந் திறைஞ்சுதி நினைத்தயா வையுமெயதும். (௭)

என்று கன்னிகை யகன்றனன் வில்லவ னியற்கசீந் திரத்துற்ற
ஞன்று தென்னவன் பூசநாத னைப்பணிந் துவந்தருச் சித்தான்பின்
றுன்று தாணவி னகரடைந் தனனியற் சோழன்மா தவன்றாவி
னன்ற தாமலர் தூவினன் பின்னரு நாடிமூ வருங்கூடி. (௮)

மூன்று ரூபமா மூலவிந் கத்தினின் மூன்றுதா னமுமுன்ன
மூன்று வேந்தராஞ் சேரனா தியர்பொறி மூன்றுமொன் றெனலாக
மூன்று காலமும் பூசனை செயவொரு மூன்றுலோ சனன்றோன்றி
மூன்று மொன்றுமாம் பெருவர மளித்தனன் மூன்றுலோ கமும்போற்ற.

சேரன் சோழன்பாண் டியனெனு மூவருந் திருவருள் பெற்றேயுள்
கூரன் பாலவண் மன்னினர் பின்னிசை கூறுநா ரதனஞ்சொற்
சாரன் சீரிசை பாடின னாடினன் றுணுவன் னவற்பேணு
நீரன் கூறுவா னொருமொழி கேட்டரு ணீயெனப் பரிவோடும். (க௦)

வேறு.

பொன்னக ரிகந்திவண் போந்த விந்திர
னன்னக ரடையும்வா றருளு வாயெனப்
பொன்னகர் மன்னநீ போதி யென்னவோ
ரன்னக ரின்னக ரடிய நேற்கெனா. (க௧)

இந்திர வானகர்க் கேகி நாடோறும்
வந்திர விவனெனை வழத்துவாயெனச்
சந்திர சூடனைத் தாழ்ந்து சம்மதித்
துந்திருந் தீர்த்தமொன் றுதவென் றோதினான். (க௨)

ஓதுறல் கேட்டர னுரைப்ப மார்கழி
மீதுறு மிருகசீ ரிடத்தின் மேவுமை
மாதுற விமானமே வருது மாதிரைத்
தீதுறு நாளிற் றீர்த்த மீய்குதும். (க௩)

ஈயந்திடு தீர்த்தமிங் கிருந்தவ் வேலையிற்
ரேயந்திட வருமதி ரேயந்து கன்னிகை
வாயந்திடு மலர்ப்பதம் வணங்கிப் போதியென்
ராயந்திடு மருமறைக் காதி யோதினான். (க௪)

நன்றென ஞானகா னனத்தை வாவியைக்
குன்றன லிங்கமாங் கோவைக் கொன்றையை
மன்றெனுஞ் சபையைநேர் வணங்கி வானவர்
நின்றனர் கலைகளங் கமைத்து நீங்குவார். (க௫)

நீங்கின ரவ்வயி னீங்கித் தென்கடற்
பாங்கினிற் கன்னியைப் பரவித் தீர்த்தங்க
ளாங்கினி தாடிநம் மாதி தீர்த்தத் தி
னோங்கின கரையில்வந் துடன்கு ழீயினார். (க௬)

அளவள வினர்சில ரதலத் தேகின
ருளமகிழ் வொடுசில ரும்பரெய் தினார்
தளதளப் புலவுவெண் டந்தி யீந்திரன்
வளவயப் பரிமிசை வானம் புக்கினான். (க௭)

புக்கபோ துருவசி யாகிப் பூவையர்

தொக்கனர் வணங்கினர் தொலந்த வாருயி

ரிக்கண்வந் தடைந்ததென் றிந்தி ராணியு

மக்கண வணைப்பணிந் தளவ ளாவினுள்.

(கங்)

இன்புற வவணிருந் திரவி னுடொறு

மன்புறு சசிந்திரத் தடைந்தெந் தாணுவைத்

துன்பற வருச்சனை புரிந்து சொற்கதி

முன்புற வேகுவன் முனிவர் கேண்மினே.

(கங்)

அன்னவா றுறைந்தன நமரர் கோனுமக்

கின்னமோர் கதையுரைத் திடுவன் யானென

முன்னமா தவறுது மொழிகென் றன்பொடு

சொன்னபோ தருமறைச் சூதன சொல்லுவான்.

(ங்)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் நூள்.

உக-வது மூவேந்தர் பூசித்தசருக்கத்தின்சருக்கம்.

நன்மை பொருந்திய பரசுராமன் சரிதமுறைத்துச் சேரனாகியர் பூசித் த நன்மைபை மாதவம் பொருந்திய முனிவர்க்குரைப்பார். பனை நிம்பம் ஆத்தி இம்மாலகளைத் தோளிலணிந்த வேந்தர் மூவருஞ் சசிந்திரமடைந்து ஆகியா மூவருட் பரணைச்செழியனும் அரியைச் சோழனும் கன்னியைச் சேரனுமாகப் பூசித்தனர். கன்னிகை யவன்முன்றோன்றி வேண்டுவதென்னை யென; அதுதினமூன் பதத்தையுன்னவும் நாடெங்கும் வாழ்வோங்கி மன்னவும் தன் மங்களவளங்கடின்னவும் திங்கண்மும் மாரிபெய்யவும் மங்கள நிறைந்தெழில் செய்யவும் மறையோர் சொன் முறைதழையவும், சமியேன் சிவன் முத்திபெறவுமேயன்றி மற்றொன்றிலையென்றான். அவ்வேந்தனைப் பார்த்து வாணனைக்கொன்றிங்கிருந்தனன்: இப்பாற் கொல்லாபுரிக்கேகி முகாசுரனைவென்று அந்நாட்டிலுறைவேன்; இடந்தோறும் பகவதியென்ற பெயரோடு மன்னுவான்: அவ்விடை ருருக்கேத்திரம் வாயுகேத்திர மிவற்றி ன்றென்பாலுள்ள கடற்கரையில் அட்டபைரவி யாய்த்துன்னுவன்; அப்பதி தெக்கணகாஞ்சியாம்; அங்கிருக்கு மெம்மிறையையுள்ளத்தில் நினைத்திறை ரூசில் நினைத்த யாவையுமடைவாய் என்றருளிக் கன்னிகையகன்றான். வில்லவன் சசிந்திரத்துற்றான், சென்னிமாதவன்ருளிலருச்சித்தான், தென் னவன் பூதநாதனைப்பணிந்தருச்சித்தான், மன்னர் மூவருங்கூடி மூவடிவா

மூலலிங்கத்தின் மூன்றிடத்தையு நினைத்து மூவேந்தராஞ்சேரனாதியர் முக்
கரணமொன்றி முக்காலம் பூசைசெய்ய முக்கண்ணேற்றென்றி மூவுலகம்
போற்றச் சீவேசரசுகச்சென்ற மூன்று மொன்றாய், விளங்கும் வரமளித்தா
ன். சேர சோழ பாண்டியராகிய மூவருந் திருவருள்பெற்று மனமகிழ்ந்
து அன்பானிலைபெற்றிருந்தனர். இப்பால் நாரதரிசை பாடினர் ஆடினர்;
தாணு அவரை நோக்கி இந்திரன் பொன்னுலகம் விட்டும் மண்ணுலகடை
ந்தனன்; அவனைத்தன்னுலகத்திற் கேகும்படி யுன்னுவாயென்றருள நாரத
ர் “ நீயுன்னகரத்திற்கேகுதி ” பென்றிந்திரனைக்கூற; அதற்கவன் அந்க
ரே யிந்கவென்று மறுத்துக்கூற; வாசவ! வானகர்க்கேகி நாடோறுமிரவி
ல் வந்து என்னவழுத்து வாயென்றருள; ச்சம்மதித்து இந்திரன் சந்திர
குடனைப்பணித் தாசத்திமானறருள்வா பென்றுவேண்ட; அரண்மாரகழி
ததிகாரில் அருமிருக சிரிடத்திலுமையொடும் விமானத்திலிவண்வருதும்;
ஆதி பரநாளிறமீர்த்தமீகுதும்; அங்ஙனமீயப்பட்ட தீர்த்தந்தென்வேலையிற்
ரேயவரும் அதிலாடிக்கல்னிகை பதமலரை வணங்கிப்போதுயென்று ஆதி
யருளிநோதினன். நன்றென்று நூனகானனதசை வாவியை மூலலிங்கத்
தைக் கொன்றையைச் சபையை பெய்திர்நின்று வணங்கி வானவாநின்றனர்.
தங்கிலகளை யங்கமைத்து நீங்கித் தென்கடற்பக்கத்திற்குன்னியைத்தரிசித்
து, தீர்த்தங்களாடி யதன்கரையில் வந்து கூடினர்; அளவளாவினர்; சிலர்
அத்தலத்துக்கேகினர்; சிலரும்பரிற்சென்றனர்; இந்திரன் பரிமேலேறி வா
னம்புக்கினன், போங்கால் ஊர்வசிமுதலிய தேவஸ்திரிகள் உடன் சென்
று வணங்கினர்; போனவுயிர் திரும்பி வந்ததுபோல இந்திராணி கணவனை
‘ப்பணிந் தளவளாவினன். இன்பமுறநாடோறு மிந்திரன் இரவில் வந்து
எம்மையனைத் துன்பமறப்பூசித்துக் கதியடையச்செல்வன். இப்பிரகார
மிந்திரனிருந்தனன். இன்னமுமக்கோர்கதை யுரைக்குவனென்ன; முனிவ
ர்களன்போடு மொழிகென்றனர். அப்போசுருமறைச் சூதர் சொல்வார்.

முற்றிற்று.

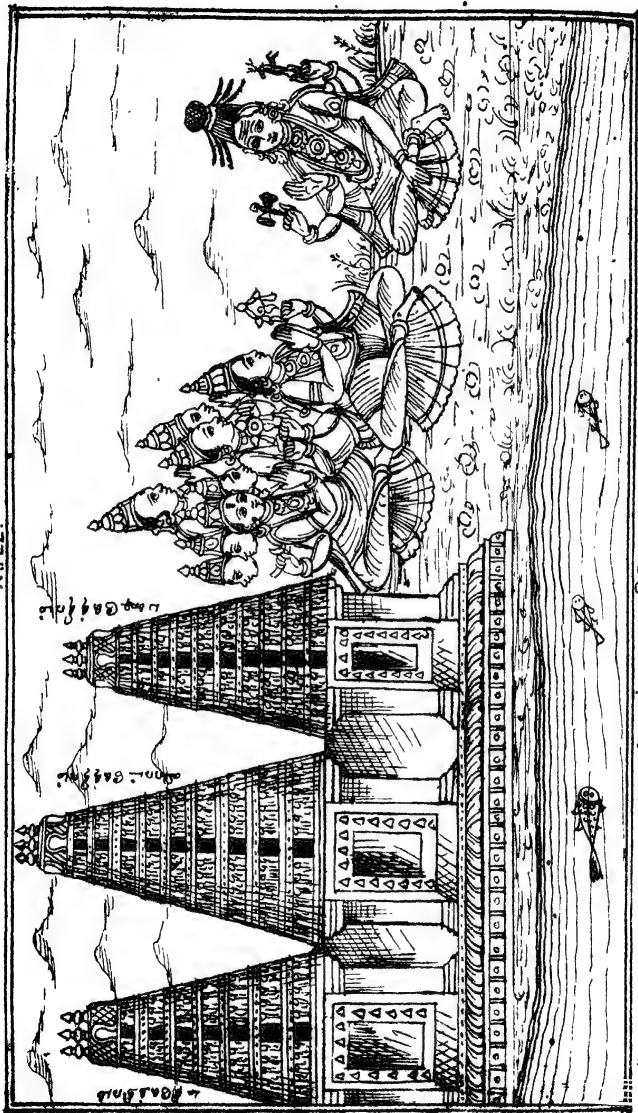

௨௨ - வது பிரமோற்பத்துச் சருக்கம்.

சுலிநிலைத்துறை.

ஞான கானனத் தனக்குநேர் தெற்குநன் னலஞ்சேர்
தான மாதிகேத் திரம்விராட் கேத்திரஞ் சருண
மான தானபட் சீபுர மப்புர மதன்பால்
வான மாநதி சூழ்பரம் வாவியு மருவும்

சிறுவன்களும் பெண்களும் சிறுவன்களும் சிறுவன்களும்

அந்தப் பன்மதீர்த் தம்மெனுங் கடற்கரைக் கருகே
முந்தப் பன்மறை முழுகுட னருட்கரு முற்றிச்
சந்தப் பூமிகள் முடிசொடுத் தடிவரை தழுவ
வந்திப் பாருயிர்ப் பயிர்தழைத் தெழுப்பொழி மழைபோல். (௨)

அங்கண் வீற்றிருந் தன்னுல கினைப்படைத் தளிக்குஞ்
செங்கண் மானமது சூசன நவன்செயுஞ் செயலை
யங்க ணன்சொலப் பெரிதெனி னுஞ்சிறி துரைக்கேன்
பைங்கண் மாதவத் தீர்களே கேண்மெனப் பகர்வான். (௩)

உகமு டிர்தகற் பார்த்தத்திற் பிரபஞ்ச மொடுங்குஞ்
சகம தாதிபூ தங்கன்சத் தங்கலை விர்துப்
பகரு நாதமப் பிரணவம் பரமமா மொழியோ
டகலு மாயையுங் கிரமத்தி லொன்றிலொன் றடங்கும். (௪)

அடககு மாதிரே டனுமரி சேடனு மாகித்
துடக்கு நின்மல னிற்குண மாய்த்தனித் தோன்றி
நடக்கு மோர்செய லற்றிருந் தவனுமந் நாளிற்
கடக்கு மப்பிர வஞ்சமுண் டாக்கவே கருதி. (௫)

வேறு.

பேதமின் மாயை தன்னைப் பிரணவ மாக்கி விர்து
நாதம்வந் துறச்செய் தேபின் னரலையைப் படைத்துத் தானப்
போதன்மா யையின்மே விச்சைப் புருடனு மாகி வேலை
மீதுமா யமதாய் வந்து மேவுமா லிலையின் மன்பால். (௬)

மானவற் புதயிமண் ணுன்கு காலஞ்சின் மயனா னந்த
ஞானநித் திரைசெய் தேபின் ஞாலமா தியைத்திட்டி டிக்க
வூனமி மன்னைத் தானே யுன்னின னுன்ன வுள்ளத்
தானபங் கசத்தி லேவந் தவதரித் தனன்பிர மாவாய். (௭)

பிரமனு மனைகெற் பத்துப் பின்னைபோற் பிரமந் தன்னைப்
பரமெனத் தியாநஞ் செய்தப் பரிசுற முகிழ் மர்ந்துப்
புரமன மலர்வி ராட்டாம் புருடரு ரியன்வந் தேயா
யிரமிதழ் விரிக்க வேதோற் றினன்சயம் பென்னும் வேதன். (௮)

தோற்றின வேதன் முன்னே தோன்றுமோ ரொளியைக் காண்டற்
காற்றலொன் றிலனாய்க் கண்ணை யடைத்துமா யனைச்சிந் தித்துப்
போற்றவம் மாயன் காந்தி தன்னைத்தன் புதலவன் கண்ணி
லேற்றவங் விழிபு ரூரத் தினைநடு வெய்தச் செய்தான். (௯)

அன்னவன் முன்னங் காண்டற் கரியபே ரொளியைக் காண்க
முன்னவ னருளாலோக முழுதுமே படைக்க வந்த
பின்னவன் றானே யாதிப் பிரமமென் றகந்தை யுள்ளத்
துன்னவ துணர்ந்து கோடி ருத்திர கணங்க டம்மில். (க௦)

வேறு.

நாதவடி வசுதனொரு ருத்திரனை நந்த
மாதவனி னேத்தவுடன் வந்தவனை நோக்கிப்
போதமய னுக்கருவெ னப்புருவ நாப்பண்
வேதன்மரு ளத்தலைவெ டித்தெனமு முக்கா. (க௧)

நடுங்கினன யன்பதறி நாபிமலர் நாளத்
தொடுங்கினனெடு டுங்கியுழ லுற்றனனு முன்றே
படுத்துயர றிந்தரிப றிந்தருள ருத்திர
னடுங்கனி ரண்டுவுளி யானதென லானான். (க௨)

வேதனையு ரோதனம்வி னோத்தபரி சாலன்
ஞகுனுமு ருத்திரனெனு நாமமது பெற்றே
காதலுறு ருத்திரக ணத்துடன டைந்தான்
சிதரன யற்குமுப தேசமது செய்வான். (க௩)

மறைக்கிழவன் யோகநிலை மன்னிய தியாநத
துறைக்கெடு மாலுமெதி ருற்றரிய தான
முறைப்பிரண வப்பொருளின் முற்றுரைசெ யத்தேர்ந்
திறைப்பொழுதி னங்கமறை யாவையும்வ குத்தான். (க௪)

வகுத்தவுடன் வேதமுத லியானெனும தங்கொண்
டுகுத்தமதி வேதியனு ளத்துளசெ ருக்கை
யிகுத்தமணி வண்ணனுள மேற்கொள்வ தேகாத்
தகத்துருவ தாயசர ராய்வெளிய தானார். (க௫)

இருவர்மது கயிடவரெ னும்பெயர்த ரித்தே
மருவரும்வி திக்கிடர்வ ருத்தியவ னாலே
தருமறையோ டங்கமவர் தங்கையி லெடுத்தே
பொருகடலி டத்தவர்பு குந்தனர்வி ரைந்தே. (க௬)

அந்தவகை கண்டயனு மந்தனென லாகிச்
சிந்தனைதி ரிந்ததுதெ ளிந்துதிரு மாலே
வந்தருள்செய் யென்றலறு மைந்தன்முன் னெதிர்த்தே
யெந்தமைய றிந்திலையி தென்னபரி சென்றே. (க௭)

அடிக்கடியு னக்கிதென வாணவம டாவப்
படிப்படியி னிப்படைப டைப்பெனமு கிற்கா
ரிடிப்பெனவு ரைப்பவர வென்னவுளி ரங்கித்
துடிப்பொடுது திக்கும னுக்கருள்ச ரந்தே (கஅ)

அஞ்சன்மறை யாவும்றை யாதருள்வ னென்றே
செஞ்சொல்பக ரப்பிரம தேவனுண்ம கிழந்தான்
மஞ்சலெனு மேனிரெடு மால்கடலி னூடே
துஞ்சலறு மீன்வடிவெ டுத்தகதை சொல்வேன். (கஆ)

வேறு.

சூரியன் புதல்வன் வைவச் சுதமது விளமை நீங்கிப்
பேரிய லடைந்த பின்பு பிள்ளைக்கு மகுடஞ் சூடிச்
சீரிய லயனை நெஞ்சிற் றியாநித்துப் பத்தி லட்சஞ்
சாரிய வருட நன்மா துவஞ்செயப் பிரம தேவன். (உ.௧)

வந்துனக் கேது வேண்டும் வகைபக ரெனப்பா ராதி
யைந்துதொட் டிலக மெல்லா மழியுமாப் பிரனை யத்தி
னந்துமற் றுயிரை நானே நந்திடா தளிக்குந் தன்மை
தந்திரட் சியென வேயீந் தனன்மறைந் தன்னவே தாவே. (உக)

பேருறு மதுவும் பின்னர்ப் பிதிர்நின மெய்த முன்னர்ச்
சாருறு தடத்திற் றேய்ந்து தற்பணஞ் செய்யக்கைக் கொண்ட
நீருற வொருமீ னன்னே னேருறக் குதிக்க நோக்கிப்
பாருறுந் தடத்தில் விட்டுப் பார்த்தனன் பார்த்த போதில். (உஉ)

வேறு.

* அதிச யித்திருந் கமண்டலத் தூடெனெடுத் தடக்கமிக் கொருநாளின்
மதிசெ யப்பெருத் தெண்ணிரண் டங்குலம் வளர மற்றதுதேர்ந்தே
பதிசெ யப்பெருந் தாழியுள் விடவொரு பகலின்மும் முழிநீண்டு
துதிசெ யப்பெருந் கிணற்றகத் திடவிடஞ் சுருங்கின தெனச்சொல்ல (ஈ)

சொல்லு முற்றடா கத்திட யோசனை தூரநீ டரப்பின்பு
செல்லுங் கங்கையில் விடவது வநீமிடஞ் சிறிதெனக் கடல்வாரத்
தொல்லுங் வாறிட விரண்டிலக் கம்மெனும் யோசனை யளவாகப்
புல்லுங் வாறுநீண் டதுபெருத் திட்டதற் புதத்திலந் புதமாக. (உச)

சுருங் கொம்பிடைத் திமிங்கில கலத்தின தினமதன் றிதுவேதோ
பூரும் வானமும் பார்த்ததி செயித்திதுற் பாதமோ வெனச்சொல்ல

வாரு மல்லன் மாயவ னிதுவென மநுவநிற் தன்னிற்தன்பு
சேரு முள்ளரு கப்பணின் தெழுந்துதோத் திரஞ்செயப் பரஞ்சோதி. (௨௫)

ஆன மச்சுரு பனுமது வேதவத் தாசனா தவினான்மெய்
ஞான சட்சுனக் குள்ளதா லறிந்தனை நந்தமை யினிக்கேண்
றான மைச்சுன தாண்டனை கஞ்செலச் சராசர முதலாய
கான மற்றுள பொருள்களு யிறந்தெழு கடலுமோர் கடலாகி. (௨௬)

எங்கு மேகமாய்ச் செலமய மாய்ப்பரந் தெழும்பிர னையகாலத்
தங்கு பல்லுயி ரனைத்துநீ புரப்பதந் காகவோர் நாவாயைத்
தங்கு வார்கட லிடைதரு வோமதிற் சகத்துயிர் களையேற்று
பொங்கு சண்டமா ருதந்திசை தொறுங்கொடு புகுமது புகுதாமல். (௨௭)

எனது கொம்பினிற் கட்டசை யாதுபி னேகிரே தத்தாதி
யுனது வெண்குடைக் குள்ளடங் கும்மனைத் துயிர்களு முயிரெல்லா
மனது ஞன்னுயி ரெனப்புரந் திடுதிமன் வந்தரன் றானாகிக்
கனது ரந்தரன் புரந்தரன் றுதிக்கவெக் காலமு நீவாழ்தி. (௨௮)

என்று ரைத்தகன் றடன்மது கயிடவ ரிருவரோ டமராடிக்
கொன்று மற்றவ ரெடுத்தவே தத்தினைக் கொணர்ந்துவே தனுக்கீந்து
நன்று சொற்றமா யனைத்துதித் தயன்செக நாதர் யெளியேற்றுத்
துன்று சிட்டிசெய் யுமுமுறை முறையுறச் சொல்கெனச் சொல்கின்றான்.

வேறு.

அகரமுத லதிற்பின்ன மாம்படைப்பு காரமங்க மாம்பவே தஞ்சொன்
மகரமத னிடத்தியா வையுமடங்கு மதுவேது மாயை மூன்றாய்ப்
பகர்குணமா யெனத்தெளியம் மாயையினற் பூதமைந்தும் படைமா யைக்கு
முகமசெழுத் தைந்துபிர ணவமதங்க நாதம் விந்து முழுமெய் யாமே. (௩௦)

ஆயவளைப் பாரெனச்சொற் தேழுவியா திருதியையு மளித்தான் பின்ன
ரேயவளைக் கண்டனன்வே தனும்வேத ரூபவானெழுத்தோ ரைந்து
மாயனுளத் துன்னவன்னேன் நிருமேனி ரோமதுனி மகுடம் போல
மேயபுறத் தண்டரண்ட கோடிகளைக் கண்டயன்றான் வெருஉக்கொண்
டானே. (௩௧)

வேறு.

ஆதி யானவ வனாகியு மானவ வனந்த
நீதி யானவ நிற்குண னானவ நிறைந்த
சோதி யானவ பருதியு மானவ கருதி
சாதி யானவ முகுந்தரின் சரணமே சரணம். (௩௨)

அச்சதா னந்த நந்தன முகுந்தவே தாந்த
வச்சிதா னந்த கோரசக் சுரந்திரித் துலக
மெச்சதா னந்த மாதியில் லாதுமேல் விளங்குஞ்
சச்சிதா னந்த ரூபநின் சரணமே சரணம். (௩௩)

அண்ணை யாரிவர் தந்தையா ரெனப்படைத் தவிக்ரு
முன்னை யாரெனப் புகல்வனுன் னுந்தியி லுதித்த
வெண்ணை யாரென வறிந்தவ னறிகிலே னெனிலுன்
றன்னை யாரறி பவர்கணின் சரணமே சரணம். (௩௪)

அண்ட ரண்டத்தி னுள்ளும்ப் புறமுநீ யாக
விண்ட வண்டமுன் மெய்யுரோ மந்தோறும் விளங்கக்
கண்ட காட்சியே யற்புத மற்புதங் கனகோ
தண்ட பாணியா மிறைவரின் சரணமே சரணம். (௩௫)

உண்ணைப் பெற்றனை யுன்னையே யுன்னுளத் துன்னி
எண்ணைப் பெற்றனை யென்றனை யென்றனை யானே
பின்னைப் பெற்றவ னுன்பெற்ற பேறுமுன் பெருமை
தண்ணைப் பெற்றனை யாகுநின் சரணமே சரணம். (௩௬)

காட்சி யின்னொளி கண்டகண் ணொளியுடன் கலக்கச்
சூட்சி யின்னொளி தோற்றியா ணவவிரு றெக்க
வாட்சி யின்னொளி நீயென வறிந்தன னினிமேற்
ரூட்சி யில்லைநான் படைப்பனின் சரணமே சரணம். (௩௭)

பொங்கு மாமலர் வாசமாய் மணியொளி போலா
யெங்கு மாயுரு வருவமா யெள்ளுமெண் ணெயும்போ
லங்கு மாயுறைந் திங்குமாய் நிறைந்தடங் கலுமாய்த்
தங்கு மாயவ னென்றுனை யின்றறிந் தனனியான். (௩௮)

என்ன வேதெளிந் தேத திநான் முகனுநின் நிறைஞ்ச
வன்ன வேதனை நோக்கிநீ யெனையறிந் தனையான்
முன்ன மேபடைத் திடெம்படி படையென மொழிந்து
தன்ன தாமுரு விகந்துமுன் னுருக்கொடு தனித்தான். (௩௯)

வேறு.

தனித்தவன்றான் மலர்வேதந் தலைமேற்கொண் டெனவிதிதன் றலை
மேற் கொள்ளக், குனித்தவன்சொல் வானினியத் தொழின் மேற்கொண்
ளேனுனைமேற் கொண்டே னுன்பாற், செனித்தவனா னுன்றனைவந் தனை
செய்வ தொழிலெனச்சிந் தித்தேன் கும்ப, முனித்தவன்போற் றும்முருந்
த மற்ருந்தொழிந் செய்தியென்ன மொழிய லென்றான். (௪௦)

என்றுரைத்த வயனைச்சத் தியலோகத் தினுக்கிறையா யிருத்தி யென்
ன, நன்றுரைத்துச் சம்புத்தி பத்தினிற்றென் கடற்கரைக்குண் ணளினப்
பூமேற், மூன்றுதிருப் பேர்ப்படைத்த வாவியின்கு லத்தில்வந்து தோற்று
வோநீ, யன்றெமைப்பூ சனைபுரிந்தானந்தமய மடைகுதியென் றருளி
னேன. (சுக)

முன்னரய நெற்றியிற்செந் தழலுருவாய் வந்தருத்திரன் முதலோ
தோன்ற, நன்னர்நெடு மான்மொழிவன் கற்பாந்தத் தழிவுசெய்யு நாதர்
நீவி, ரன்னமயி டாகுரனைத் தொலைத்தவன்வாழ் வைத்தகோட்டத் தின்மேற்
காய்த், துன்னுதிருப் பன்றிக்கோட்டின்குடபாற் சங்குசக்கர சொரூப
னாகி. (சஉ)

நக்கிரா லையத்துறையே னாகேசவ நெனுநன் னுமம் பூண்டு
சக்கிரா யுதநதிதீ ரத்திற்கண் வளர்வனெனச் சமீப தேசத்
துக்கிரா னனத்துருத்தி ர்ப்பதினொ ருபேரும் மிருப் பதுசிதமென்னப்
பக்கிராசனைப் பரித்தூர் பவனகன்றான் ருத்திரருமப்பரி சுற்றரால். (சங)

அப்பரிசத் தலந்தோறு முருத்திரப்பதி னொருவருமங் கமரந்தா ராதி
மெய்ப்பரிசா யுலகனைத்து நெடுங்காலஞ் சிட்டிசெய்தான் வேதன் பேத
வைப்பரிதா மூலகமெலா மொருநொடியி லவனுதலில் வந்தோன் காயந்தா
னிப்பரிசா யினதுபின்னும் படைத்தனன் வயனுலகம் யாவுந் தானே.

ஈதுமுன்னர் நிகழ்ந்ததுமா முனிவீரகாள்பின்னருண்மை யீதுமென்றப்
போதுநெடு மால்புகன்ற போதரினைத் தயன்புவியிற் போந்தமாயன்
மீதுமனம் வைத்ததும்பூ சித்ததும்பட் சீபுரவிலாசம் யாது
மூதுணர்விற் கேண்மினெனச் சூதமுனி முனிவர்க்கு மொழிய லானான்.

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம். கூடக.

உஉ-வது பிரமோற்பத்திச் சருக்கத்தின்சருக்கம்.

ஞானகானனத்துக்குத் தெற்காக மதிகேத்திரம் விராட்கேத்திரம் ப
க்ஷிபுரம் என்னுந்தலங்களுண்டு; பக்ஷிபுரத்திற் பத்மதீர்த்தமுண்டு அத்தீர்த்த
மாங் கடற்கரைக் கருகே வேதகோஷத்துடன் அருட்கருமுற்றி, அழகு
பொருந்திய பூமிதேவியின் முடிதொடுத்தடிவரை பொருந்திய அடியாராகி
ய பயிர் தழைத்தெழ மழை வருவித்தல்போல, உலகைப்படைத்தளிக்ஞஞ்
செங்கண்மால் வீற்றிருந்தனன். அவன் செயலைச் சொல்ல மிகப்பெரிதா

யினுஞ் சிறிது செப்புகிறேன்; நைமிசாரண்ய வாசிகளே! கேண்மினென்று
 சூதர் சொல்வார். யுகமுடிந்த கற்பாந்தத்திற் பிரபஞ்சம் பஞ்சபூதம் நாச
 ம் கலை விந்து பிரணவம் மாயை இவையனைத்துங் கிரமமாயொன்றுலொன்
 றடங்கும். முடிவிலனைத்துந் தன்னிடத்தொடுங்கி மிஞ்சியபரன், சேடித்
 த அரிமாகி நிண்மல நிற்குணமாய்த் தனித்து யாதொரு செயலுமற்றிருந்த
 து. அங்காலத்திற் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்கவுன்னி மாயையைப்பிரண
 வமாக்கி விந்து நாதத்தைத்தோன்றுவித்துப் பின் கடலைப்படைத்து மா
 யையின் மேலிச்சாபுருடனாகிச், சமுத்திரமீது மாயமாய் ஆலிலேமேன் முப்
 பத்திரண்டற்புத காலமானந்த நித்திரைசெய்து, பின்னாலகஞ் சிருட்டிக்கத்
 தன்னைத்தானே யுன்னினன்; அவ்வுள்ளத்தில் அன்னை கருப்பத்துப் பின்னை
 போற், பிரமத்தைப் பரமெனத்தியானஞ்செய்து அப்பிரமமாகவேவிளங்க,
 அரும்புபோற் சங்கோசமாயிருந்த மனம் விகசிக்க, விராட்டாகிய புருஷ
 சூரியன் றோன்றி யாயிரமிதழை விரிக்க, சுயம்பாகிய வேதன் றோன்றினான்.
 அவ்வேதன்றனக் கெதிரேதோன்று மோரொளியைக் காணக்கூசினவனாய்
 க்கண்ணைமூடி மாயனைத்தியாறிக்க, அம்மாயன் காந்தியைத் தன்புதல்வன்
 கண்ணிலேற்றி அவ்விழியை நாசி துனிபுருவமத்தியி னெய்ச்ச்செய்தான்.
 அப்பிரமன் முன்னங்காண்டற் கரியபே ரொளியைப்பார்க்கு மாறு அரியரு
 ள்; உலகமெல்லாம் படைக்கவந்தபின் அவன் யானேபிரமமென்றகம்
 விருத்தியடைய; அஃதறிந்து கோடியுருத்திர கணங்களிலொரு உருத்திர
 ரனை மாதவ னினைத்தவுடன்வர; வந்தருத்திரனைநோக்கிப் போதம் அயனுக்
 கருளென; புருவமத்தியில் வேதன்மருளந் தலைவெடித்த தெனமுழக்க;
 வயனெடுங்கிப் பதநிராபிமலர்த்தா மரையினெடுங்கி யுமுன்றுபடுத்துயரை
 அரியறிந்து பரிந்தருள்; உருத்திரன் அக்கினிதிரண்டு வெளியானதுபோலா
 னான். வேதனைரோதனம் விளைத்தபரிசால் அந்நாத னுருத்திரனென்றுபெ
 யர்பெற்று உருத்திரகணத்துட னடைந்தான். சிதரன் அயனுக்குபதேசஞ்
 செய்ய, மறைக்கிழவன் யோகநிலைநின்று தியானத்துறைக்க, மால்பிரசன்ன
 மாய் அரிதான பிரணவப்பொருளை முற்றுமுறை செய்யத்தோந்து, கணப்
 பொழுதின் மறைமுதலியயாவையும் வகுத்தான். உடனே வேதமுதல்வன்
 யானேயென்று அபன்மதர்ந்துச் சிதரியமதியானது உள்ளத்துட்செருக்கை
 ப்பெருக்க; மணிவண்ணனும் அகங்கார மேற்கொள வவ்வகங்காரரூபமாய்
 மதுவென்றுங் கைடவனென்று பெயரோடு இரண்டசுரவெளியாகிப் பிர
 மனை யிடில்வருத்தி யவன்றீத வேதமுதலியதைத் தங்கையிலெடுத்துக்
 கொண்டு விரைவிற் சமுத்திரத்துட் புகுந்தொளித்தார். அயனுமந்தனுய்ச்
 சிந்தைநைந்துபின் றெளிந்துதிருமாலே! வந்தருஞ்செய்வாயென்றலற;அம்
 மைந்தன்முன்வந்து எம்மையறிந்திலே! இப்பரிசென்னை! அடிக்கடி யுணக்கி
 தென்னவாணவம்! இனிப்பூ மியிலென்னபடைப்பு! என்று இடிமுழக்கம்

போல வதட்டிச்சொல்ல; உள்ளே யேங்கிட்டிடித்துத் துதிக்குமயனுக்கு அருள்சுரந்து பயப்படாதே மறையாவமுறையாம லருளுவன் என்றுபகர; பிரமனு மகிழ்ந்தான். இனிமேகவண்ணாகிய நெடுமால்சடலின் மச்சாவ தாரமெடுத்த கதைசொல்வேன். சூரியன் புநல்வனாகிய வைவச்சுதமனு விள மைநீங்கி முதுமை யடைந்தபின் பிள்ளைக்குமருடஞ்சூட்டி யயனைநெஞ்சிற் றியாறித்துப் பத்திலகூவருடந் தவஞ்செய்யப்பிரமன் வந்துவேண்டுவதென் னையென; மண்ணுதி யைந்துதொட்டு உலகமெல்லாமழியும் பெரிய பிரளை யத்திற் றுஞ்சுமுயிகளனைததுஞ் சாராமனானேகாகருத் தன்மைதந் திரட்சிப் பாயென; ஈந்துமறைந்தனன். மனவுப்பிற்பாடி ஒருபிதிர்நினம் வருமுன் றடாகத்தின் மூழ்கித் தற்பணஞ்செய்ய கைகொண்டநீரில் ஒரு மீனகப் பட்டுக்குமிக்க; அதைத் தடதடிலவிட்டுப்பார்த்தனன். அதிசயித்துப் பெரிய கமண்டலதது, ஒருநாள் வைத்திருக்க முப்பந் திரெண்டங்குலம் வளர்ந்தது. அஃதுணர்ந்து பெருந்தாழியுள்விட, ஒருபகலின மும்முள நீண்டது. பின் பெருங்கிணற்றுள்விட அககூபஞ்சிறிதெனும்படி வளர்ந்தது. அப்பாற் றடாகத்திலிட, யோசனைசூர நீண்டது. பின் கங்கையில்விட, அதுவுஞ் சிறி தெனவாயிற்று. கடலில்விட, இரண்டிலக யோசனைசூரம் வளர்ந்தது. அவ்வளர்ச்சி அற்புதத்தி லற்புநமாயிருந்தது. கொம்பினிடை திமிங்கலங் களையன்றியும் கப்பற்கூட்டங்களையும் பிளக்கும் பூலோகமும் தேவலோக மும்பார்த்து, ஈதேதோவென் றதிகயித்து இவ்வுகாடுமை யெனையென்று சொல்ல; வலியுடைய விதுமாயவென்ன மதுவறிந்து அன்புபொருந்தியுள் றுருகிப்; பணித்தெழுத்து தோத்திரஞ்செய்யப், பாஞ்சோதியான மச்சரூப னு மதுவேதவத் தரசனாகவினன் மெஞ்ஞானக் கண்ணுனக்குள்ளதா னம் மையறிந்தனை, இனிககேள் நான்ருனமைச்ச உனதாண் டநேகஞ்செல்லச சராசரமுதலிய காடுகருமற்றுள்ள பொருள்களும் ழிறந்து, ஏழ்கடலுமொ ரு கடலாய் எங்கும் ஏகமாயச் சலமாய்ப் பரந்தெழும்பிளயகாலத்தில் பல் லுயிரனைத்தையு நீ காப்பதற்கொரு நாவாயைக்கடலிடை சருவம்; அதிற் சுகத்துயிர்களை யேற்றுதி, சண்டமாருதத் தனைத்திசை தொறுங்கொண்டு புகுதாமல் என்கொம்பிற்கட்டுதி, அஃதெசயாது. பின்கிரேசாயுக் வாரம் பத்திலனைத் துயிர்களுமுன் வெண்குடைக்குள்ளடங்கும்; அவ்வுயிரை யுன் னுயிரெனக்காத்திடுதி, மன்வந்தரன்றருனாகிக் கனதுரந்தரன் புரந்தரன் றுதிக்க வெக்காலமும் வாழ்தி, என்றுரைத்தகன்று வலிபொருந்திய மதுகைடவரிரு வரோட மராடிக்கொன்று அவரெடுத்த வேதத்தைக்கொணர்ந்து பிரமனுக்கீ ந்து ஆசீர்வதிக்க, அம்மாயனைத்து நின்று எளியேற்குச்சிருஷ்டி செய்யுமுறையையருள்வாயென; அகரமேசிருஷ்டியாம் உகரமேதிதியாம் டிகரமேசங்கார மாம் இவைமாயையின் முக்குணமாம் மாயையினற் புகழமைந்தும்படை, மாயைக்கு முகமைந்தெழுத்து பிரணவம் அவபவம் நாதவிந்து சரீரம் அப்படி

ப்பட்டவீரோப் பாரென்றுசொல்லி எழுகின்ற நாதத்தையும் அளித்தான். பின்னர் படிப்பட்டவனை யுபயோகித்தான். வேதரூபமான வெழுத்தோ ரைந்தையுமாயனுளத்துன்ன, அவன்றிருமேனியின் ரோமதுணிக்கண் கிரீட ம்போலப் பல்லாயிரகோடி யண்டங்கடொங்குவதைக்கண்டு பயந்தான். பயந்து ஆதியானவ அநாதியானவ அநந்த நீதியானவ நிறைந்தசோதியான வ சாதியானவ பருதியானவ சுருதியானவ முகுந்த நின்சரணமே சரணம்; அச்சுதானந்த நந்த வேதாந்த உச்சிதானந்த கோர சக்கரந்திரிந்து உலகமெ பச்சவந்தமாதியில்லாது விளங்குந் சச்சிதானந்தரூப நின்சரணமே சரண ம்; அன்னையரிவர் தந்தையரிவர் எனப்படைத்தளிக்குமுன்னையாரெனப்புக ல்வன்! உன்னுந்தியிலுதித்தவென்னையாரெனவறிந்தவனையறிகிலேன்! எ ன்னிலுன்னையாரறிபவா! இங்ஙனம் விளங்கு நின்சரணமே சரணம்; அண்ட பிண்டங்களினுள்ளும் புறம்பு நீயே! நீயாக விண்ட அண்டங்களுன்மெ ய்ரோமந்தோறும் தொங்கக்கண்ட காகுதிப்பற்புதம்புதா! கோதண்டபாணி யாமிவைவரின் சரணமே சரணம்; உன்னப்பெற்றனை உன்னுளத்துன்னி யென்னப்பெற்றனை என்னையனே என்னப்பின்னைப்பெற்றவனே! யான் பெற்ற பேறு முன்பெருமையைப் பெற்றனன் அன்னையாகிய நின் சரண மே சரணம்; காகுதியொளி கண்டகண்ணொளியுட் கலக்கச், சூகதியொளி ஆணவவிருளைத்துறக்க, ஆகூதியொளியால் யான் நீ யென்றறிந்தனன், இ னித்தாழ்ச்சியில்லை யான் படைப்பன் நின் சரணமே சரணம்; மலரில் வாச மாய் மணியிலொளியாய் என்னுமெண்ணையும்போல வருவருவமாய் அங்கு மாயிங்குமாயெங்குமாய் நடங்கலுமாய் நிறைந்து விளங்குமாயவனென்று உ ன்னை யின்றறிந்தனன் என்று தோத்திரித்தான். அந்நான் முகனை நோக்கி நீ யென்னையறிந்தனை யான் முன்படைத்தபடி படையெனமொழிந்து தன் னுருவிட்டு முன்னுருக்கொண்டதனித்தான். அவன்றான்மலரை வேதந் தலைமிசைக்கொண்டதுபோல் விதி தலைமேற்கொண்டு, இனி அததொழிலை மேற்கொள்ளேன்; உன்னமேற் கொண்டேன்; உன்னை வந்தனைசெய்வதே தொழிலெனச்சிந்தித்தேன், கும்ப முனிபோற்று முகுந்த! மற்றொருதொழி ற் செய்தியென்று மொழியற்க; என்னுரைத்தான் அவ்வயனைச் சத்தியலோ கத்தினுக்கிறையாயிருத்தியென்று இனியன மொழிந்து, “சம்புத்தீவின்றை ன்கரைக்குட் டாமரைத்தடாகத்திற் குமரைப்பூவில் வந்து தோன்றுவேம்; அக்காலெமைப் பூசைசெய்பானந்தமடைகி” யென்றருளிணன். முன்ன ர் அயனெறியிற் செந்தழலுருவாய் வந்தருத்திரரை நெமொல் பார்த்து, கற்பாரத்ததிலழிக்கு நீவிர் மகிடாசுரனைத் தொலைத்தவன் கோட்டத்தின் மேற்காய்த் திருப்பன்றிக் கோட்டின் குடபாலாய்ச் சங்குசக்கரரூபனுய் ஆ திகேசவனென்னு நாமம் பூண்டு நக்கிராலையத்துறைவேன்; சக்கராயுத்தீர்த் தத்திற்றென் னளவேன்; என்சமீபதேசச்சிவிரூப்பது உசிதனான்றுரைத்து

மாலகன்றான். உருத்திரரும் அப்பரிசிருந்தார். உலகனைத்து நெடுங்காலம் பிரமாசிருஷ்டித்தான்; உருத்திரன் அழித்தான்; மீண்டு மாக்கினான்: இஃது முன்னடந்தது. முனிவீரகான்! பின்னருண்மை யீகுதுமென்று அக்காலையி னெனமால் புகன்ற ஞானத்தை, அயனினைத்து மாயன் மீதன்புவைத்ததும் பூசித்ததும் பக்திபுரவிலாசமும் இவையாவும் மூதுணர்விற்கேண்மினெனச் சூதமுனிவர் முனிவரர்க்கு ஓதலாயினார்.

முற்றிற்று.

௨௩ - வது புன்னாகவனச் சருக்கம்.

எழுசீர்க்கழிநெடிடடியாசிரியவிருத்தம்.

மாலின தருளா லுலகெலாம் படைத்த மலரயன் மேருவின் வடபால் மாலினை ரவிபூ சித்ததா நமதா மானத கானமாங்கடைந்து மாலினை நினைக்க வந்தன நவனை வணங்கின னுனையருச் சித்துண் மாலினை யகற்ற முன்னர்ச் சொன்ன வனம்பதி யாதுகூட நென்றான். (க)

என்றிசைத் தயனு நிற்பநா மூவ ரிருக்குளா னுடவி யதற்குத் தென்றிசைக் கண்ணுங் காட்டுவன் கருடன் செல்கென மைப்புயல் செப்பா முன்றிசைக் கணியாம் பொதியின வனத்து முற்றினன் மற்றறி சொற்ற 'தன்றிசைக் கனுழ னீதெனச் சொல்வே தத்தனு மத்தலத் தடைந்தான்' (உ)

அடைவுற மாரு தத்தினைப் பிறழா தமைவுற வமைத்தெண்ண யிர ம்யான், டிடைவுற தயனு மரியையே சிந்தித் திருந்தன் னிருப்பமா யவ னுந், தடைவுற தாதி யுகமதா தலினுற் றன்னிறம் பொன்னிற முடு த்த, வுடைவுற வுடையும் பொன்னிற மார்பத் தோங்குபொன் னிறத் தொடாங் குதித்தான். (ங)

உதித்தமா லயனை யேதுவேண் டிவதென் றுரைப்பவன் றனைத்தி னம் பூசை, விதித்தவா றியற்ற வருளென வியம்ப வியன்புவி மடந்நை யோ டையதாய்க், குதித்தநீர் நாமாய்த் திருவுமம் புயமாய்க் குலவுவோ மித்தலத் தெனைநீ, துதித்தவா றருச்சிப் பதனையிச் சித்தச் சுத்தகா னன த்துறை குவனூல். (ச)

என்னவே யுரைத்தா யவனுமங் கிருப்ப வியைந்தவே தனுப்புவி மாளு, மன்னவா வியின்மா லானநீ ரிற்றோய்ந் தலர்மின்னு மலர்சொட ர்ச் சித்தான், பின்னமே திவர்க்கி யாவையுந் தாமாம் பெருமையே யாவரு

அகஸ்கியர். அரங்கபதி - கலாபதி - ஸ்ரீரூம் - விநாயகராஜா அரங்கச்சித்திரம் - கோரண்டம் - C.V.N. 1995.

மறிய, முன்னமே விரித்த தென்னலாஞ்சுதுமா முகன் முன்வர் துதித்த
னன் முகுந்தன். (௫)

களித்தனன் கமலக் கண்ணைக் கண்கமலக் கண்ணனைக் கண்டனன்
கண்ணீர், துளித்தனன் சிரத்தால் வணங்கினன் கரத்தாற் றெழுதன னு
வினாற் துதித்தான், குளித்தன னின்பக் கடலினின் பூசை கொண்டன
னுன்னிடத் தென்னை, யளித்தன னெங்கும் மேயினன் விட்டுணு வாயின
னின்னமு மயனே. (௬)

வேறு.

தலையாம்வே தவியாத னுக்குச்சே டன்வடிவங் காட்ட வேண்டித்
தலையாம்புன் னாகதரு வாவென தலினலித் தலத்தி னுமம்
நிலையாம்புன் னாகவன மாமிதுவு மூவருக்கு நிலைய மாகி
யலையாளு றாணிய மதுவுநம்மைப் புலவோரென் றறிதி நீயே. (௭)

எனமாய னியம்பநின்று ளிணைப்படிந்த தீர்த்தமெனக் கீய்குவாய்பூங்
கனமாய நின்னுருக்கண் டவர்க்குமிட்ட காமியநீ கற்பிப் பாயென்
றனமாய ஓர் திசொல்ல வப்பரிசே புரிதுமென வன்றே னந்தத்
தினமாய முனிவரும்பர் சூழ்வரத்தென் கடற்கரையிற் சென்று னன்றே.

நெருக்கமல முனிவரும்பர் சூழ்வேத னுக்குமுகி னிறத்தோன் பாதத்,
திருக்கமலத் தீர்த்தமளித் தன்னதிலா டினர்முனிவர் சிலருண் டார்சீர்,
பெருக்கமல நீக்கிமுத்தி கொடுக்கும் விட்டுணு கங்கையெனப் பெயரிட்
டாரம், மருக்கமலங் குண்டுகையு ணிரப்பினர்வா னமிர்திலிது மதுரிப் பெ
ன்றார். (௮)

அன்னதன்பின் வேதனுஞ்சத் தியலோகத் தடைந்தனன்மாலவனும்
பூமே, லுன்னதமாம் வேதவனத் துறைந்தனனென் றறைந்தவெலா முட்
கொண் டார்முன், சொன்னதன்மை புன்னாகத் தியல்புரைத்தி யெனச்சூத
ன் சொல்வான் வேதந், தன்னதென வகுத்தவியா தனும்வேத வனத்தில்வ
ந்து தவஞ்செய் தானே. (௯)

மாதவஞ்செய் பவன்முனந்த மாதவனும் வந்துனது மனதே தென்னு
ம், போதவனுஞ் சேடவுருக் காட்டெனுமென் போதமெனப்புகல விர்
த, வேதவனந் தனிற்காண்க வேதவனந் தன்வடிவாய் விளங்கு வேனெ
ன், தீதவனந் தணன்முனுரைத் தகன்றனனின் றனனிவனவ் வெல்லை
நோக்கி. (௧௦)

புன்னாகம் புன்னாக வடிவாய்ப்பா தலத்தினின்றும் புறப்பட்டன்னேன்
முன்னாக முன்னாகம் புனகெழுவந் தெழுவந்த முனிவன் பூமி

மின்னாக மின்னாக மற்புதமற் புதமெனவே வியப்பச் செம்பொன்
மன்னாக மன்னாக மறைவாழ்த்த மன்னினதவ் வனத்தின் மாதோ. (௧௧)

வேறு.

வேதவி யாதன னந்தனு ருக்கொடு மென்புன்னைத்
தாதவிழ் தாருவெ ழுத்தொழு தன்புத னைந்தேபொற்
பாதவி னேதவெ னாதவி பேதப ரந்தாமா
மாதவ னேயென வேதுதி செய்தனன் மாறாமல். (௧௩)

அங்குப ணுடவி யாயிர மாடக மாமெய்யோ
டெங்கும்வி யாபக மாகிய சோதி யெனுஞ்சேட
தங்குமு ரூபம கன்றுபு னாகத் ருத்தாமாய்ப்
பொங்குமெஞ் ஞானமு மானமு மீது புகழ்ந்தார்க்கே. (௧௪)

என்றுபு கன்றம னந்தவ னந்தனெ ழிற்புன்னை
துன்றம லர்த்தரு வாயின னன்னது சூழ்ந்தார்க்கே
நன்றிசெய் தெண்ணின யாவையு மீருவ னுனென்றே
யன்றுமு ருந்தன்வி யாதனோ டோதின னன்பாக. (௧௫)

மன்னிய புன்னைமு ருந்தனை யேவலம் வந்தோர்செம்
பொன்னிய னுடுபு ரந்தவ ரென்று புகன்றேபி
னின்னிய லநநகர் மாலைய ருச்சனை யேசெய்தோர்
மின்னிய நன்னிலை சூதனி யம்பிணன் மேலோர்க்கே. (௧௬)

வேறு.

நார தன்பரா சரன்வசிட் டன்சவு னகனோ
டேரு ருக்குமாங் கதனம்ப ரீடனா யிரங்கை
வீரன் வீட்டுமென் புண்டரீ கன்பிரக லாத
னா மாலையர்ச் சித்துநன் முத்தரா யினரால். (௧௭)

அகத்திய னக்க பதிகலா வதியெனு மவரிச்
செகத்தி யைந்தபுன் னையின்கண்மா வினையருச் சித்துச்
சுகத்தின் மிருசுபே றடைந்தன ராதலிற் சுரரான்
மகத்து வம்பெறு புவனமா மிம்மறை வனமே. (௧௮)

இத்த லத்திலே காதசி யுபவசித் தெம்மாளைத்
துத்தி யத்தியல் பாந்துவா தசியிற் புன்னாக
மெய்த்த ருத்தனை வலம்வரிற் பாவவெவ் வினைபோ
மத்த லத்தினுக் குவமைவை குண்டமே யாகும். (௧௯)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் = ௬௪௦.

௨௩-வது புன்னாகவனச் சருக்கத்தின் சருக்கம்.

மாலினருளாலுலகனைத்தும் படைத்த விதாதா மேருவின் வடபால்அரி
யை பீரவிபூசிதத தலமாகிய மானதகானத்தடைந்து, மாயனைச்சிந்திக்கப்
பிரசன்னமாயினன். அவனை வணங்கி, “உன்னைப்பூசிதது மாலினையகற்ற
முன்ன நீ கூறியவளம் பதியாது” அருளென்று நிற்ப; யாமுவரிருக்கு ஞா
னகாணத்தின் றென்றிசைக்கண் காட்டுதும்; கருட ! செல்லெனச்சொல்
லுமுன் அத்திசைக்குச் சமீபமாக அசுவதத வனத்தாச்சென்றனன். அரி
சொன்ன தலமீதென்று கலுமுன்சொல்ல, வேதனும்த்தலத்தடைந்து எண்
னாயிரம் வருடம் வாசியையடக்கியிடைவிடாதாரியைச் சிந்தித்திருந்தனன்.
அப்படியிருக்கையில் மாயன்ஆதிபுகமாதலினுற்றன்னிறம்பொன்னிறமாயு
ம்பொற்பீரம்பரந்தரிந்து மாப்பததிலக்குமியோடு பிரசன்னமாய் அயனே !
வேண்டுவதியாசென்றுரைப்ப; உன்னைத்தினம்விதிவமுலாது பூசனைசெய்ய
வருளெனவியம்ப; புவிமடந்தை ஓடையாய்ச்சலநாமாய் இலக்குமிதாமரை
மலராய் விளங்குவோம்; இத்தலத்தெனை நீதுதித்த வாறருச்சிக்க விச்சித்த
அசுவத்தகானனத்திறைவன் என்றருளியங்கிருப்ப;வேதனும் பூமிதேவியாம்
வாவியின் மாலா நிரின் மூழ்கி அலர்மின்னா மலர்கொண்டருச்சித்தான். இ
வர்க்கு பின்னமேது! இவர்க்கிவாவையுந் தாமம்பெருமையே! முன்னமே
விதித்த விதி முன்முருந்தன வந்துதித்தனன். கமலக்கண்ணனைத்தரிசித்த
னன் களித்தனன் கண்ணீர் துளித்தனன் இன்பக்கடலிற் குளித்தனன் சீர
த்தான் வணங்கினான் கரத்தாறறொழுதனன் நாவினுற்றுதித்தனன் பூசை
யைக்கொண்டனன் உன்னிடத்தென்னையளித்தனன் எங்கும் வியாபித்தன
ன் விஷ்ணு வாயினன் என்று துதித்தவயனை நோக்கி அயனே! என் கலை
யாம வேதவியாதனுக்குச்சேடன் வடிவு காட்டவேண்டி புன்னாகசருவாவே
ன், ஆதலாலிததலத்தினும்புன்னாக வனமாம். இதுவுமுவருமிருக்கு ஞா
னாணியமாம், நம்மைவித்துவான்களென்றறிதி, என்று மாயனருள; நின்
பாததீர்த்தமளிப்பாய் நின்சொருபத்தைத் தரிசித்தவாககிட்டகாமிய மீவாய்
என்றன்னவூதிவேண்ட; அப்படியே புரிதுமென்றரி அருள; அயன்றேவர்
முனிவர்கூழ்த்தென்கடற்கரையிற் சென்றான். அவ்வேதனுக்குச் சீதரன்
பாததீர்த்தமளித்தனன்; அதிலனைவருமாடினர் ஆடிமல நீக்கி முத்தியளிக்
கும் விஷ்ணு தீர்த்தமென்று பெயரிட்டனர். குண்டிகையினிரப்பினர்;
வானமுத்தினு மதுரிப்பென்றனர். அதன்பின் வேதனுஞ் சத்தியலோகத்
தடைந்தனன். மாலும் தலத்திலுயர்ந்த வேதவனத்தடைந்தனன். இனி
ப்புன்னாக வனத்தியல்பைக் கேண்மினென்று சூதரோதுவார், வியாசன்
வேதவனத்தில் வந்து தவஞ்செய்ய; அவன் முன்மாசவன் வந்து நின்றருத்

தென்னையென; அயன் சேடனுருவைக் காட்டென்றுசெப்ப; என்வடிவமாகிய விவ்வேதவனத்திற் காண்க வென்று அந்தணற்கறைந்தகன்றனன். அப்போதவ்வல்லையைப் பார்த்திவனின் நனன். புன்னைமரமானது சிறிய வடிவாய்ப் பாதலத்தினின்று புறப்பட்டு அவ்வியாதன் மெய்புளகெழ முன் றேன்றி வந்தெழலும், பூமிதேவியின் சரீரமின்னலாய்ப் பிரகாசிக்க, அம் முனி யற்புத மற்புத மென்று வியக்க, பெருமை பொருந்திய செம்பொன்னிலைபெற, மறைவாழ்த்த, அவ்வனத்தினிலை பெற்றது. வேதலியாதன் மாயனுருக்கொண்டு தாதலராரின்ற புன்னை விருகூமாக வெழுந்து நின்ற மாதவனைத்தொழுது, அன்பு தழைந்து, டொற்பாத! வினோத! எந்நாதி! விபேத! பரந்தாராய கேசவனே! என்று துதித்தனன். அவ்விடத்தில் ஆயிரம்பணமகுடத்தோடும் பொன்னாகிய மேனியோடும் எங்கும் வியாபகமாகிய சோதியென்னுஞ்சேஷ! நீயெடுத்திரா நின்றவிவ்வுரு நீங்கிப், புன்னைவிருகூமே நீயாய் உன்னைத்துதித்தார்க்கு மெஞ்ஞானமும் அன்பும் அளிப்பாயென்று புகன்றபின், அந்த நாராயணன் பூக்கணிறைந்த புன்னை மரமாயினன். இதனை நேசித்தார்தரு நன்மை செய்து எண்ணியயாவும் அளிப்பேனென்று வியாதனோடோதினன். நிலைபெற்ற புன்னாகவனமுருந்தனைப் பிரதக்கணஞ்செய்தவரும் அருச்சுனைசெய்தவருந் தேவலோகத்தினிலைபெற்றிருப்பர். நாரதன் பராசுரன் அம்பரிஷடன் காத்தவீரியன் வீட்டுமன் புண்டரீகன் பிரகலாதன் இவர்கண் மாலைப்பூசித்து முத்தராயினர். அகத்தியன் அக்ஷபதி கலாவதி இவர்கள் புன்னாகவனத்தின் மாலை யருச்சித்துப் பேறடைந்தனர் இவ்வேதவனந் தேவரான்மகத்துவம் பெற்றது. இதில் ஏகாதசியுபவசித்து எம்மானைத்துதித்துத் துவாதசியிற் புன்னாக வனத்தத்தனைப் பிரதக்கணஞ்செய்யிற் பாவவெவ்வினபோம். அத்தலத்துக்கு வைகுண்டமே சமானமென்று முனிவரர்க்குச் சூதர்சொன்னார்.

முற்றிற்று.

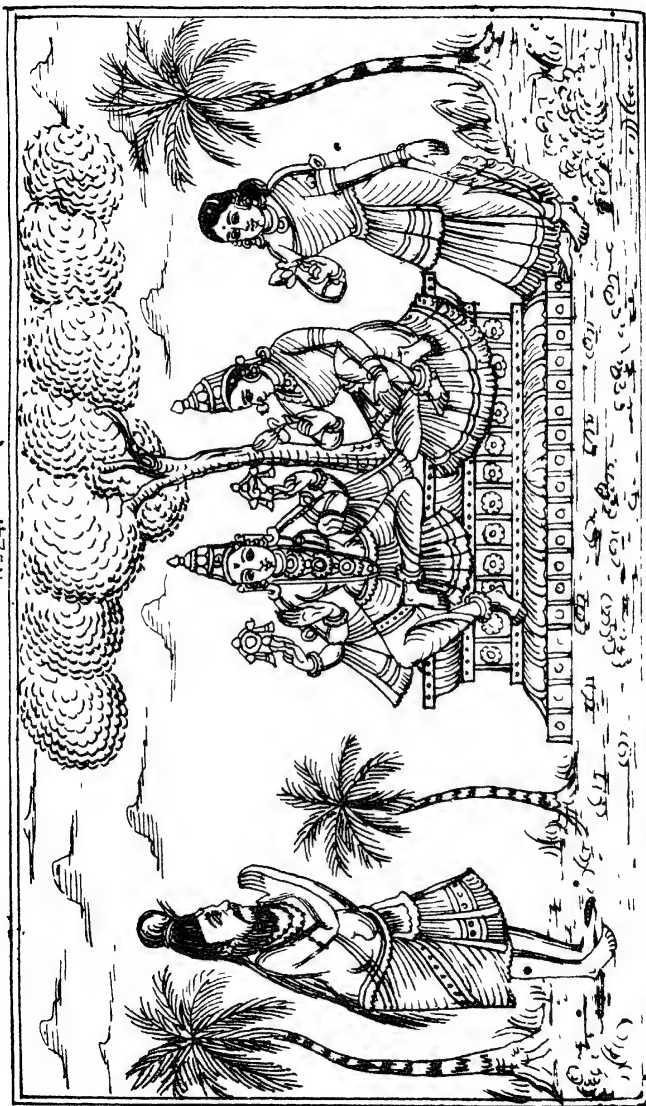
உச-வது மதுசூதனை அகத்தியன் பூசித்த சருக்கம்.

கலிநிலைத்துறை.

சூதனன் நிவ்வாறியம்பமா தவர்தொழு துமது
சூதனன் றயனை யன்பொடு வழிபடுந் தொன்மைப்
போதனன் றுறையெனச் சொல்வான் கடமுனி புகழ்ந்தப்
போதனன்றொழுந் தானுவைப் பூசனை புரிந்தான்.

(க)

“நீதி” திருவிழா நடைபெறும் திவ்ய தரிசனம். இவ்வாறு திருவிழா நடைபெறும் திவ்ய தரிசனம்.

மதுஞ்சுதனை அகத்தியன் பூசித்தசருக்கம். கஉக

புரிந்து தங்குறும் போதுதும் புருபுலர் போது
தெரிந்து மாமது சூதனை முன்னுறீஇத் தேறல்
சொரிந்த தாமெனத் தேவகாந் தாரியைத் தொடுத்தே
பரிந்து பாடவிண் ணுடரவ் விசைவழிப் படர்ந்தார். (1)

படர்ந்து விண்ணவை வழிபடு நறுமலர் பலகொண்
டடர்ந்து தேவராங் குற்றுழி யாங்ககத தியனுங்
கடந்து புன்னையின் வனத்ததி சயமெலாங் கண்டு
தூடர்ந்து சோமவா ரந்திக முவாவினாட் சுகந்தான் (2)

என்று பங்கய வாவியின் மூழ்கிநீற நினைவேயந்
தன்று கண்டிகை புனைந்துவிண் டெவையர னாக
மன்றன் மாதரை யெனுமிரு வரைவரை மகனாந்
துன்று கங்கையு மாநவே நினைந்தவர் சொரிந்தான். (3)

மிருது வாயுயிரக காரமு தூட்டுகோ விந்தா
பருதி யாதிதே வரைப்புரந் தருந்தகோ பாலா
கருது மன்பர்த மிதையபங் கயமலர்க் கண்ணா
சுருதி தான்புக முச்சதா வருளெனத் துதித்தான். (4)

அற்றை ராத்திரி முற்றும்மீவ் வாறருச் சித்த
மற்றை மாதவன் முன்னமா தவனுமே வந்தே
யிற்றை நான்வரைக் கிவ்வண்ணம் பூசைகொண் டிலன்யான்
கற்றை வாரசடை யானையே யானெனக் கண்டாய். (5)

அரியு மாகியங் கரனுமா யிருப்பதொன் மதுதான்
பிரியு மாறிஸ்த் தெரியுமா னுனககலாற் பெரிதா
லரியு மானநான் றிரிகுடா சலத்துனக கரனாய்ப்
பிரியு மாறுருக் காட்டினன் கண்டனை பிறிதே. (6)

வேட மானது தான்பல வெடுக்கினு மீண்டவ்
வேட தாரிதா னொருவனா னவனென வேறே
மீட தாஞ்சிவ சாயுச்சியங் கயிலையி லீய்து
மீட தாகுமிப் பதிசிவன் பதியுண ரென்றான். (7)

என்னு மாண்மொழிக் கியைந்தவந் திறைஞ்சின னிருந்தா
னென்னு மாதவன் றனைமுனி வர்தொழு தினிநீ
பன்னு மாயனைக் கருடனர்ச் சித்ததோர் பான்மை
துன்னு நான்மறைச் சூதனை சொல்லெனச் சொல்வான். (8)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் சுசக.

௨௪-வது மதுகுதனை அகத்தியன் பூசித்த சருக்கத்தின் சுருக்கம்.

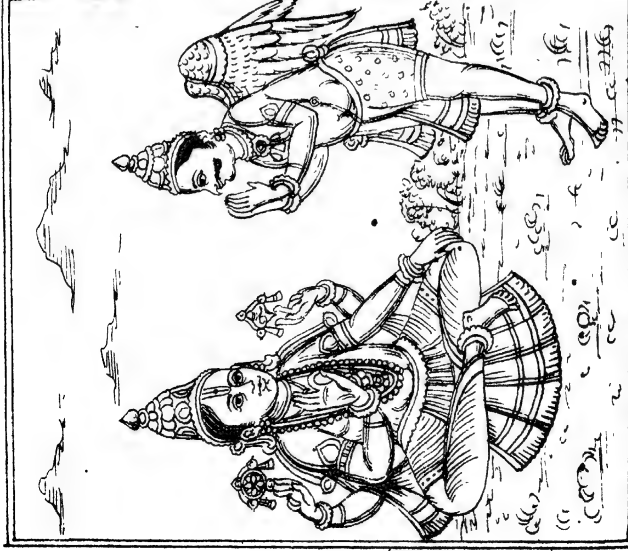
சூதரிந்தப் பிரகாரஞ்சொல்ல மாதவர் தொழுது மதுகுதனை யன்
போடு வழிபடுமியல்பை யுரையென்று கேட்கச்சொல்லுவார். கடமுனிதா
ணுவை முன்னர் பூசனை புரிந்து இருக்குங்கால் விடியற்காலையில், தும்புரு
மதுகுதனை முன்போய்த் தேன்மழை பொழிந்ததுபோலத் தேவகாந்தர
ராகமெடுத்துப்பாட; தேவர்கள் அவ்விசைக்கு நெருங்கி வந்துநறு மலர் பல
கொண்டு விண்டிவை வழிபட்டு அங்கிருக்கையில், அகத்தியன்வந்து புன்னை
வனத்திசயமெல்லாம் பார்த்துச் சோமவாரங்கூடிய வமாவாசியில் பங்கய
வாவியின் மூழ்கி ந்றுகண்டிகை புனைந்து, விண்டிவையராகவும் இலக்குமி
பூமிதேவி இவரைப் பார்வதி கங்கையாகவும் தியானித்து அருச்சித்து, உயிர்
களுக்காரமுதாட்டுங் கோவிந்தா பருதிமுதலிய தேவரைக் காத்தழிக்குங்
கோபாலா கருது மன்பரதிதய பங்கயமலர்க் கண்ணு சுருதிதொழு மச்சதா
அருளென்றுதுதித்து, அன்றிரவுமுழுது மர்ச்சித்தான். மாதவன் மாதவன்
முன்வந்து இற்றைநாள்வரை இவ்வண்ணமியான் பூசைகொண்டிலன்; கற்
றைவார் சடையானென்றே என்னைக்கண்டனை; அரியாயும்மரனாயு மிருப்ப
து ஒன்றேதான் இரண்டில்லை. இது தெரிதல் உனக்கல்லான் மற்றையர்க்
குப் பெரிதாம். அரியான நான் உனக்குத் திரிகூடாசலத்தில் அரளுக்கா
கூவிவெடுத்தனன்; அது தரிசித்தனை. வேடம்பலவெடுக்கினும் வேடதாரி
ஏகன அநேகனோ? மோகூஷீடாகிய சிவசாயுச்சியம் கையிலையிலீகுதும். இ
த்தலம் அக்கையிலைக்குச் சமானமென்றுணருவா யென்றருளக் கடமுனி
துதித்திருந்தனன். என்றுசொல்ல, முனிவரை முனிவர்தொழுதுமாயனை
க்கருடன்பூசித்த தன்மையை யோதென; சூதர்சொல்வார்.

முற்றிற்று.

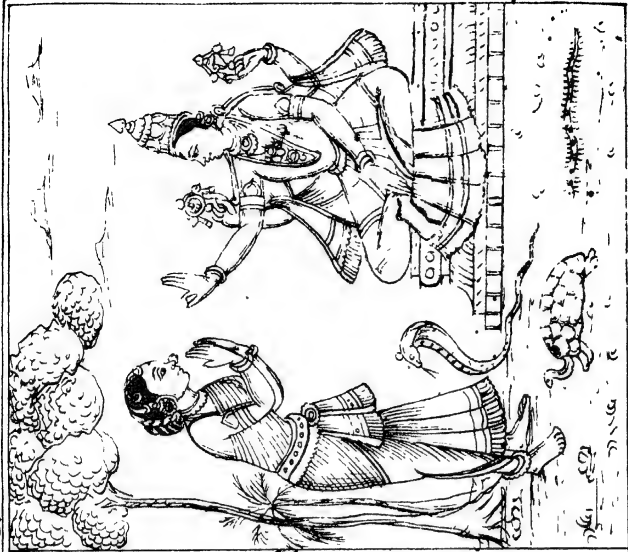
௨௫-வது மதுகுதனைக் கருடன் பூசித்த சருக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கத்துரு வினதை யென்னுங் கன்னிய நிருவர் மூத்தாள்
பித்துரு வானை யெல்லாம் பெற்றனள் கருட னோடு
மித்துரு வருணன் றன்னை வினதையும் பயந்தாள் தம்மிற்
சத்துரு வாகித்தாயத் தார்களாய்க் கறுவு வாரால்.

மதுரையிலே கருடனே சாணம் அடைந்து பூசித்தல்

பூமிதேவிக்கு அளி சாணம் கொடுத்தல்

கடுவர வினத்துக் கஞ்சிக் கலுழனு மருணன் றுனு
நடுவரு வினதைத் தாய்பா னண்ணி னண்ணலருக் கெங்கா
தடுவர வோருபாய மறைதியென் றறைய வன்னா
கெடுவர்கா சிபன்பாற் சென்றாற் கிருபைசெய் திடுவ னென்றான். (௨)

தாய்மொழி தலைமேற் கொண்டு தங்குகா சிபன்பா லன்பாற்
போய்மொழி பகர்வ ருன்பாற் புகலடைந் தனம்யாம் வெய்ய
தீய்மொழி மருவார் செய்யுந் திறமொழித் தருளு வாயென்
றேய்மொழி முன்சொன்னாபி னென்சொன்னா ரிதுசொன் னூரால். (௩)

ஞாகியா மவர்க்குப் பின்னர் நமக்குமே பகையில் லாத
நீதியா யருடி யென்று நின்றன னருண நீதி
யேதியான் பகையை வேறற் கியல்புதந் தருளு வாயென்
றுதியாங் கலுழன் சொன்னா னவற்றினுக் கவனுஞ் சொல்வான். (௪)

ஆலமே யரவுக் கீய்வோ னாதவ னவன்பாற் போயுன்
சீலமே யுரைத்தி யேலுன் சிந்தனை முற்று மீரேழ்
ஞாலமே புகழு மென்று நன்கரு ணனுக்கன் றேறிக்
காலமே வெல்லுங் கோரக் கருடனுக் கியம்ப லானான். (௫)

கனமயேந் திரவெற் பிற்குக் கருதுதெற் காசு ஞான
வனமதன் றென்பால் வேத வனமதில் வனசஞ் சேர்காஞ்
சனமது சூத னன்பொற் சரணமே சரண மென்று
தினமருச் சனைசெய தாலுன் சிந்தனை முடியு மென்றான். (௬)

வேறு.

மீறு சந்தன வனமடைந் தரிபத மீதி
லாறு திங்களர்ச் சித்தபின் வெளியில்வந் தண்ணல்
கூறு நின்கருத் தென்னென வென்பகைக் குலத்ததை
நீறு செய்யநின் னூர்திய தாகவே நினைத்தென். (௭)

என்ற பக்கிரா சன்றனைப் பார்த்தவ ணெட்டாய்
நின்ற நாகமு மவற்றின தினமுநின் னிழல்போ
யொன்ற வேவலி குறைகவென் னூர்கியாயுறை
மன்ற நீயுனை நினைப்பவர்க் சூழும்விட மாய்க. (௮)

உன்னு டைப்பெய ரின்னகர்க் குறுகவென் றுவந்தே
பொன்னு டைப்பிரா னருளின னிர்தமா புரியின்
றன்னு டைப்பெயர் சந்தன வனமெனுந் தன்மை
டியன்னு'டைத்திரு முனிவீர்தான் கேண்மினென் றிசைத்தான். (௯)

அயன்வி தித்தவப் பொருளெலாஞ் சுமப்பதற் கரிதென்
 ரியனி லத்திரு வர்ச்சனை செயவரி யெதிர்த்தே
 பயன்வி னைத்தகூர் மழம்புயங் கமுமெனப் பரிப்பன்
 வியனி னைத்துநீ யஞ்சலென் றுரைத்தக விருப்பால். (௧௦)

பூவி னோடரி பொருந்தின னக்குணம் பொலிந்தே
 மேவி யப்பதி சந்தன வனபபெயர் வினைந்த
 தாவி யன்னமா முனிவிர்கா ளின்னமொன் றறைய
 னீவிர் கேண்மினென் றுறைத்தனன் கலாபதி நர்மை. (௧௧)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ௬௬௦.

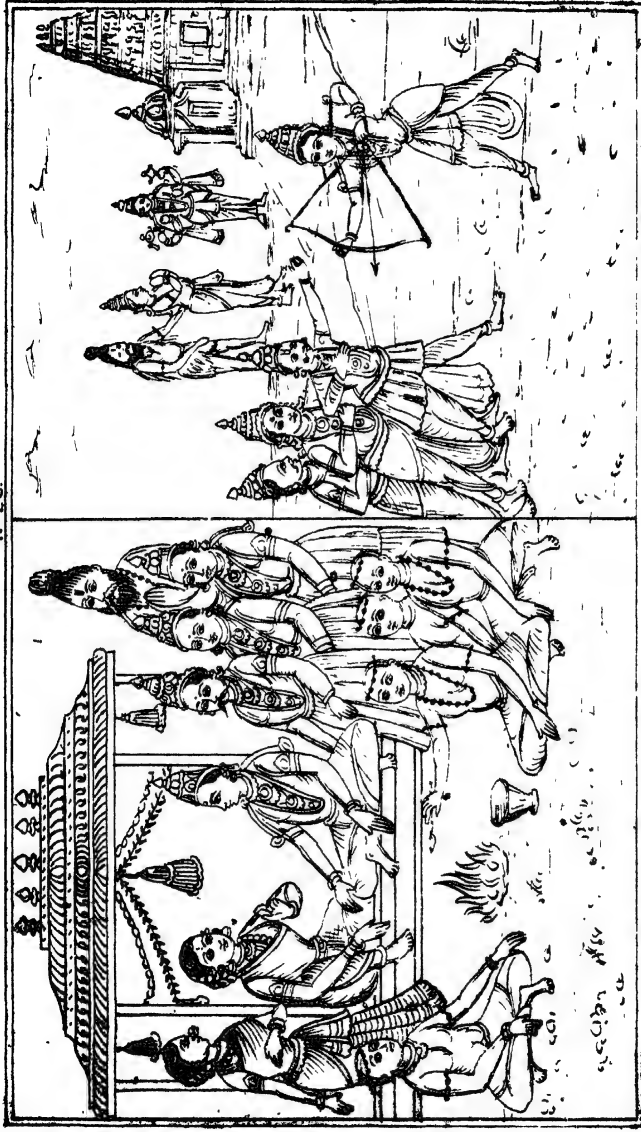

௨௩-வது மதுருதனைக் கருடன்பூசித்த சருங்கத்தின் சருங்கம்.

கத்துரு வினதை என்றிரண்டு பெண்களின் மூத்தாள் ஆமையரவெல்
 லாம் பெற்றனன். வினதை அருணன் கருடனைப்பெற்றனன். இவ்விருதா
 ரத்துமக்களுக்கு சத்துருவாய்ப் பகைஞரானார்கள். கொடிய சர்ப்பங்களுக்கு
 க்கலுழனும் அருணனுஞ்சி வினதைத் தாயிடஞ்சென்று சத்துருக்களின்
 பகைமைகெடவோர் உபாயஞ்சொல்வாயென்றறைய; காசிபன்பாற் சென்
 றால் அவன் கிருபையால் அன்றா கெடுவரென்றான். தாய்வார்த்தை தலைமே
 ற்கோளீஇ காசிபன்பாலன்பிற்போய்க கொடுமைமொழிகின்ற சத்துருக்கள்
 செய்யுந் தீமையொழித்தருள உன்பாலியாம் புகலடைந்தனம், ஞானியாமவ
 ர்க்கும் எம்க்கும் பகையில்லாத நீதியாய்! அருள்செய்வாயென்று மொழிந்து
 அருண னின்றனன். கருடன் யான் பகையை வெல்லுதற்கு ஏதேனும்
 ஒருபாயந்தந்தருள்வாயென்று மொழிந்தனன். விடத்தையரவுக்கீவோன் ஆத
 வன் ஆதலால் அவன் பாற்போய் நின்குறைகளை முறையிவாயாயின் உன்
 கருத்து முற்றப்பெறும் ஈரோமூலகமும் புகழும் என்று அருணனுக்கறைந்
 தான். மயேந்திரகிரிக்குத் தெற்காயுள்ள ஞானவனத்தின் நென்பால்வேத
 வனத்திலுறையு மதுருதனன் சரணமே சரணமென்று தினமருச்சினைசெய்
 யில் உன் கருத்து முற்றப்பெறுமென்று கருடனுக்குக் கழன்றான். சந்தன
 வனமடைந்து முகுந்தனடியிலாறுமாதம் அருச்சித்தபின் பிரசன்னமாய்நின்
 கருத்தென்னையென; என் பகைக்குலத்தை நீற்ற நின்னூர்தியாக நினைத்த
 னனென; பட்சிராசனைப்பார்த்து அட்டநாகமும் அவற்றினதினமும் நின்
 னிழல் படவலிகுறைக, என்னூர்தியாயுறைக நின்னைத்தியா நிப்பவர்க்குவி.
 டமாறுக என்றுவிண்டு அருளினன். அதுமுதலிந்கரத்துக்குச் சந்தனவன

சக்கவண கலாவதி மாலையிடல்

அங்கம் 17 நகையாறு 16, திருத்தலியாண்டுகள் 5

மெனுர் தன்மை முனிவீர்கள்கேண்மின். அயன் படைத்த பொருளெலா
ஞ் சுமத்தற்காற்றிலனாய்ப் பூமிதேவியருச்சிக்க, அரிகாட்சிகொடுத்து ஆமை
ஆட்டநாகுமா யான்வடிவெடுத்துச் சுமப்பன் நீ யஞ்சேலென்றகவிருப்பால
ருளிப் பூவினோடுபொருந்தினன். அக்குணநிறைந்துபொருந்தியதலைப்ப
தி சந்தனவன மெனப்பெயர்வினைந்தது. ஆவிபோன்ற முனிவீர்கள் கலா
வதிச் சரிதங்கேண்மினென்று சூதருரைத்தனர்.

மு ற் றி ற் று.

உக-வது கலாவதிசரிதைச் சருக்கம்.

கலிநிலைத்துறை.

எதிரி லாவசிட் டன்குலத் தெய்தினே னிரவி
கதிரி லாகுதி யியற்றுமா தவன்றரு காளை
முதிரி லாமதித் தாணுவே பொருளென முயன்றே
னதிரி லாமறை யங்கமா கமமுணர்ந் தறிந்தோன். (க)

பெரிய தன்மைய நெச்சனெ னும்பெயர்ப் பிரம
சரியன் ருணுவைப் பணிந்துபின் ருணுதி ரத்தி
லுரிய னாகவே படிந்துவக் கிரகிரிக் கோர்சா
ரரிய நண்பக லாதவன் கதிருறைத் தழல். (உ)

ஆக முற்றும்வேர்த் துள்ளவோர் கள்ளிரீ ழலைச்சார்ந்
தாக விச்சுவ ரூபமாங் கீதையை யுரைத்திட்
டேக வத்துவைத் துதிசெய்து தாகமு மிளைப்பும்
போக மற்றவன் றனதிடத் தின்புடன் போனான். (ங)

போன பின்னொரு மண்டலத் தண்டரும் புன்மை
யான கள்ளியுள் ளுலர்ந்திறந் தம்முனி யறைந்த
ஞான கீதையைக் கேட்டலரல் வைகுண்ட நண்ணிப்
பான நன்னிற மாஸுயங் கண்டடி பணிந்தே. (ச)

தன்பி றப்பையு முணர்ந்துபின் சுசீந்திர தானத்
தன்பி றப்பரும் பானுசே கரனெனு மிறையோற்
கன்பி றப்பிலாத் தேவிலா லுதித்துமங் கையராம்
புன்பி றப்பிலா ரமுதொடும்பிறந்தமின் போன்றான். (ரு)

கீத மாகிய கலையெலா முணர்ந்தவிந் கிதத்தாற்
போத மானக லாவதி யெனப்பெயர் புனைந்தாள்
மாத மாமதி வளர்ந்தெனக் கலையொடும் வளர்ந்த
நீத மான்குணமனைத் தையுந்தெரிந் தனனிநுபன்.

(சு)

வேறு.

சயம்வரஞ் செயவே வேண்டுந் தொழிற்பொருள் யாவுந் துன்ன
நயம்வர வமைத்துப் பின்னர் நானிலத் திறைவர் தம்மிற்
செயம்வர வனப்பு வாய்ந்த தீரரை வருவித் தேயோ
வியம்வரும் வதுவை மண்ட பத்தினின் றேவச் செய்தான்.

(எ)

அண்ணிய சுசீந்தி ரத்திற் கயற்கயேந் திரபு ரத்திற்
பண்ணிய வதுவை மண்ட பத்திலைந் தலரம் பேந்துந்
திண்ணிய னெனவன் னோர்கள் சிறந்திருந் தனரப் போதிற்
புண்ணிய வடிவ னெச்சன் போந்தனன் வதுவை காண்பான்.

(அ)

அந்தணர் சூழ வத்திரி யாச்சிர மத்தி லெச்சன்
வந்தன னூழா லங்கண் வதிந்தனன் கவுரி பாதச்
செந்தணங் கமலத் தேசாத் தியமலர் மால யேந்திக்
கொந்தள வியதார் மன்னர் சூழீஇயமண் டபத்தைச் சார்ந்தான்.

(சு)

எண்ணிலா மடந்தை மாரோ டெய்திய தையன் மூரல்
வெண்ணிலா வெறிப்ப நோக்கும் வேந்தரை வெறுத்தே யெச்சற்
ருண்ணிலா வுவுகை மீக்கொண் டிடன்றொடை வுனைந்தாள் விண்ணின்
மண்ணிலார் விதியை வெல்ல வல்லவர் சொல்லுங் காலே.

(க0)

இருந்திடு மன்னர் வெட்கி யெச்சனோ டமரா டற்குத்
திருந்திடுந் கால மாலச்சிந்தனை செய்யச் செய்யாள்
பொருந்திடு மிக்காம் பக்கி புரத்துமாய வனன் னொருள்
வருந்திட விவற்கு வெற்றி வந்திடக் கருணை கூர்ந்தான்.

(கக)

கண்ணன தருளி னாலே கருதல ரிரியக் கண்ட
வண்ணன்மா தவனுஞ் சந்த னாடவி யடைந்து மேக
வண்ணனா மத்தை வாழ்த்தி வதிந்தனன் வனிதை யோடு
முண்ணலம் பருகி யங்க னுறையுநா டன்னி லோர்நான்.

(கஉ)

எச்சன்றன் கீதை காதி வியற்கலா வதியு மேற்றுப்
பைச்சென்ற நிறத்துமாயன் பதத்தல ராலர்ச் சித்தாள்
மெச்சென்றற் கிருந்த வேத வியாதன தேவ லாலே
யச்சென்ற மாய னக்கி ராலைய மதனைச் சேர்ந்தான்.

(கங)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் சுஎ௩௩.

உசு-வது கலாவதிசரிதைச் சருக்கத்தின்சருக்கம்.

சமனமில்லாத வசிஷ்டகுலத்தில் வந்தவனும், சூரியகிரகணத்திலாகுதி யியற்றுமுனிவன் பெற்றகுமரனும், இளம்பிறைதரித்த தாணுவே பொருளென்முயன்றவனும், வேதம் அங்கம் ஆகமம் அறிந்துணர்ந்தவனும், எச்சனென்னும் பெயர்பெற்றவனும், பெருமையுடையவனுமான வொருவனிருந்தான். அவன்றாணுதீர்த்தத்தின் மூழ்கித் தாணுவைப்பணிந்து வக்கிரபருவதத்தோர் சார்பில் அரிதாகிய வுச்சியம்போதில் ஆதவனக்கினியா யெரிக்கச், சரீரமுற்றும் வேர்வைதுளிக்க ஒரு கள்ளியினிழைச்சார்ந்து, விசவருபமாங்கீதையைப் பாராயணம் பண்ணி ஏகவஸ்துவைத் துதிசெய்து தாகமும் போகமும் இளைப்பும் அற்றுத், தனதிடத்திற்குப்போனான். போனபின் னொருமண்டலத்திற் கள்ளியுள்ளுலர்ந்திறந்து, அம்முனி யறைந்த ஞானகீதையைக் கேட்டதாற் சார்த்தற்கரிய வைகுண்டத்தை யடைந்து, மாலைத்தரிசித்தடிபணிந்து, தன் பிறப்பையுணர்ந்து, சுசீந்திரத்திற் பாதுசேகரென்னும் அரையன்பால் அன்பிற் றப்பிலாத் தேவியிடத்து திந்து, மங்கையராம்புன் பிறப்பிலாரமுதோடும் பிறந்தமின்னை யொத்தான். கீதமெல்லர்முணர்ந்த சந்தோஷத்தாற் போதமான கலாவதியென்று பெயர்புனைந்தான். பிறைகலையோடும் வளர்ந்ததுபோல வளர்ந்தனன். அரையன் அவன் குணமனமுணர்ந்து சுயம்வரஞ்செய்யவேண்டுந் தொழில்களுக்கான பொருள்களியாவஞ்சேகரித்துப், பின்னர் நானிலத்துள்ள விழைவரிற் சுயம்வரப்பருவம் வாய்ந்ததீரரை வருவித்து, சித்திரமமைந்த கலியாண மண்டபத்திருப்பச்செய்தான். சுசீந்திரத்துக்கடுத்த கயேந்திர புரத்திலியற்றிய வதுவை மண்டபத்தில் ஐம்மலர்க்கணையேந்து மன்மதனென்ன வன்றோர் சிறந்திருந்தனர். அப்போது புண்ணியவடிவான எச்சன் அந்தணர்குழும் அத்திரியாச்சிரமத்திற் கலியாணம் பார்க்கவழிவலியாற் சென்றிருந்தனன். கவுரிபாதத்திற் சாத்திய மலர்மாலையேந்திப், பூக்கொத்தளாவிய மாலைதரித்த மன்னர் கூடிய மண்டபத்தில் எண்ணிலா மடந்தையரோடெய்திய விம்மாதின் மூரல் வெண்ணிலா வெறிப்ப, நோக்கும் வேந்தரை வெறுத்து, எச்சற்கு உண்ணிலா வுலகைமீக்கொள மணமாலைதரித்தான். வின்மண்ணுள்ளரில் விதியைவெல்ல வல்லவரியாவா! அங்கிருந்த மன்னர் வெட்கி யெச்சனோடமர்செய்ய; விவன் மாலைச்சிந்திக்க; பக்திபுரத்து மாயவன் இவற்குவெற்றிவந்திடக் கருணைகூர்ந்தான். » கண்ணன தருளினாலே சத்துருக்களதிதய தாமரை மலரிரியக்கண்ட வண்ணலாகிய வெச்சனும் சந்தனாடவியடைந்து மேகவண்ண னுமத்தைவாழ்த்தி வனிதையோடு முண்ணலம்பருகி யங்குறையுள்ளிலோர்நான், எச்சன் கீதைசொல்லக்கலாவதி கேட்டு மாயனைப்பாதத்திலருச்சித்தான். அங்கிருந்த வேதவியாதனது ஏவலான் மாயன் நக்கிராலயத்தைச் சேர்ந்தான் என்று சூதர் மாதவர்க்குச் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

உள-வது நக்கிராலையச் சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்

என்ற சூதனை நோக்கியவ் வேந்திழை
நன்ற தானக்கி ராலைய நாடியே
சென்ற செய்கை முனிவர செப்பென
வன்றன் னோருக் கறைகுவ னன்பினால். (க)

பாணு சேகரன் பைந்தொடி யாட்கொரு
சூனு வின்றெனத் துன்புற வேயெச்சன்
ரூனுந் தன்னுயிர்த் தையலும் வேதனை
மானும் வேதவி யாதன்முன் வந்தனர். (ஃ)

வந்து மூவரு மாதவ னைத்தொழு
திந்து வாணுத லிங்கிவ னுக்கரு
டந்து நீயொரு சந்ததி யெய்திட
முந்து பாயு மொழிகெனக் கூறுவான். (ங)

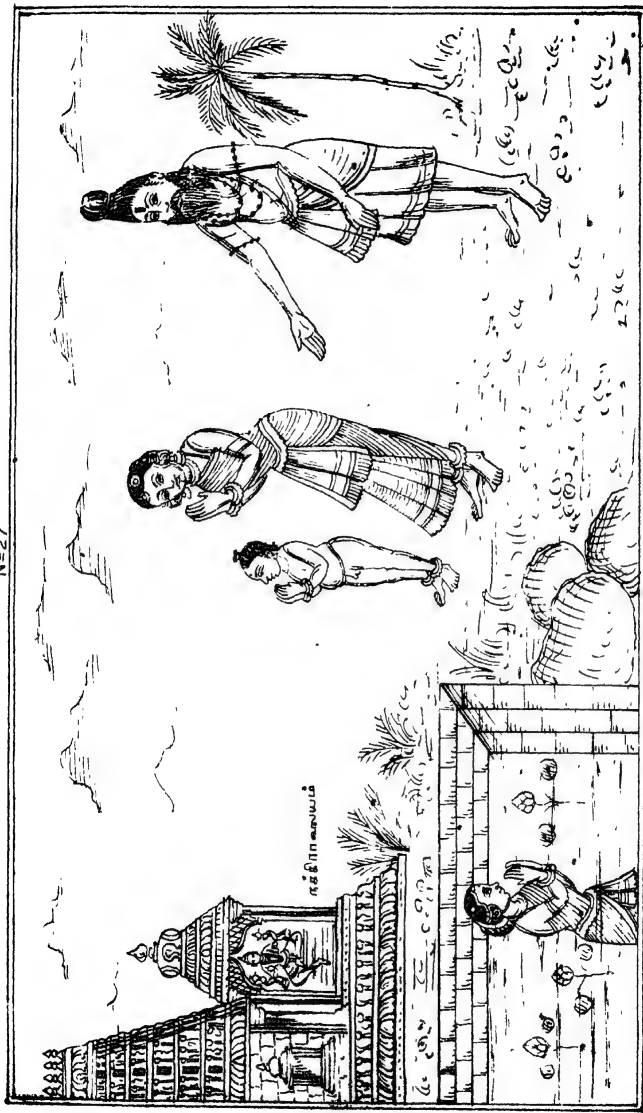
விடங்க மாமித்த லத்துக்கு மேற்கதா
மிடங்க ராலைய மாமதி லேனமாய்
மடங்க லாயின மாயன் சுயம்புவா
யடங்க லாயின னன்னவன் முன்புமே. (ச)

பன்னும் வேதப் பருவத நாரத
ரென்னு மாதவ ரேத்தவ வர்க்குமுன்
மன்னு மாயனம் மாயன் றினைமனத்
துன்னு சிந்தித்த தொக்கவர் தெய்துமே. (ந)

மாவின் றன்மையாம் மாநகர் மேன்மைமுந்
தூலின் ரூபதர் நோன்மைகள் யாவுநின்
பாலின் ரோதுவன் கேளெனும் பண்ணவன்
காலின் ருனம் பணிந்து கலாவதி. (சு)

வேறு.

நிற்பதா லுரைப்ப தானா னீடுமுன் னாளிற் சாடும்
வெற்பதாம் படியோர் வேழம் விருப்பதாய் விண்டு விண்ட
பொற்பதாம் புயத்தி லேயம் புயத்தினு லருச்சித் தல்லா
லற்பதாங் கவளங் கொள்ளா தன்பதா ரிடத்தென் றுண்டோ. (எ)

கலாவதி விஷ்ணுமூர்த்தியை புகித்து புத்திரபெறு அடைந்தாள்

வியாசர் பாசனசூத்ரம்

தினமுமீவ் வாறு பூசை செய்யவோர் பன்னீ ராண்டு
கனமுமில் லாது பொய்த்த காலமுங் கமலந் தேடி
மனமுவந் தருச்சித் தேத்தி மருவுநா ளொருநா னெந்தப்
புனமுமா வனமுந் தேர்த்தம் புயமிலா தயர்ந்த தன்றே. (அ)

ஒருதடந் தனிலோர் பூக்கண் டோடியங் குடனே சாடித்
தருதடங் கமலங் கொண்டு சார்பொழு தேர்வன் மீனுட்
கருதடங் காது சீற்றக் கனலொடு கவ்வ வவ்விப்
பொருதடந் திடுவ னென்னப் புனவிடைப் பொருத போரே. (ஆ)

நீரிற்கொண் டுறுங்க ராவை நெடுந்தடங் கோட்டாற் குத்திப்
பாரிற்கொண் டுறுங்கை மாவிப் படிபல பகல்வி டாமற்
போரிற்கொண் டிடலந் தேம்பிப் புந்தினொர் தலைக்கண் டஞ்சு
மூரிக்கொண் டலையே யாதி மூலமென் றழைத்த காலம். (க)

இவ்விடத் தாதி மூல மென்றழைத் திட்ட வோதை
யவ்விடத் துறங்கு மால்கேட் டாழிசங் கங்கை தாங்கி
வெவ்விடத் தராவி ரோதி மேற்கொடு வேழ நின்ற
வவ்விடத் தெய்தி நேமி யுய்த்தன னிடங்கர் மாய. (க)

கண்டமூ தண்ட மெங்கும் கலந்தவா சரணம் பத்தி
கொண்டதொண் டரைவர் தாளுங் கொண்டலே சரண மென்றென்
றண்டர்பூ மாரி பெய்தா ரகிலங்க ளனைத்துங் காப்போன்
விண்டதோர் யானை காத்த விகற்பமும் வியப்ப தாமே. (க)

அரியையந் தத்திற் காண்கை யாற்றிகி ரியினான் மாய்ந்த
வுரிமையா லுடனுவை குண்டத் துற்றதங் குறவே யுண்மை
தெரியவர் தமையான் மாயன் றிருவடி தொழுது னன்பர்க்
கெரியவெந் துயர்செய் தேனென் றிரங்கினொர் திடங்கர் கூறும். (க)

உணையருச் சிப்ப தேபே றுனதடிப் போதிற் போது
தனையருச் சிப்ப வேயோர் தலம்புக லெனமெஞ் ஞானத்
தினையருச் சிப்போர்க் கீயுந் சிவன்சுசீந் திரத்தின் மேற்கா
யெனையருச் சித்தே கீத யாழ்முனி யிருப்ப தாமால். (க)

நாரத கேத்ர மென்னு நாமமந் நகர்க்கு நண்ணும்
பேரதன் னுன மானீ பெயர்தியத் தலத்தி லென்னச்
சீரது பெற்றே னென்று சென்றுமுன் னுருக்கொண் டன்று
சாரதந் போற்று மாயன் றுணையருச் சித்த தன்றே. (க)

அன்றுதொட்டதற்கு நக்கி ராலைய மென்னு நாமந்
தொன்றுதொட்டிற்ற தென்னச் சொற்றான் சொற்றான் பின்னுங்
கன்றுதொட்டலர்ந்த கைக்க லாவதி கேட்ப நல்யா
மொன்றுதொட்டிசைக்கு நார தன்கதை யுரைக்க லுற்றான். (கசு)

வேறு.

பறுவத நாரத ரென்னும் பண்ணவ
ரறுபத மருவுதா ரம்ப ரீடனாங்
குறுவதா நன்னக ருற்றன் னேன்மகப்
பெறுவதற் கியன்மகம் பேணி னுனரோ. (கஎ)

இந்தநல் வேள்விய தியற்ற வோர்மகன்
வந்தன னவனொடும் மன்ன னன்னவர்
தந்தனி மலரடி தாழ வாழ்கவென்
றந்தண ரெழுந்தன ரவண்விட் டேகவே. (கடி)

அவ்வகை யறிந்தன னரச னந்தனீ
ரிவ்வகை நினைக்கில்யா னேருவேன் வனத்
துய்வகை யிவணமர்ந் துறைகு வீரென
மெய்வகை முனிவர்தம் வேட்கை கூறுவார். (கசு)

கருத்தினின் புதல்வியைக் காதல் கூர்ந்துளேம்
வருத்தினந் தருதியம் மாதை யென்றனர்
பெருத்தினு மிவண்மனம் பொருந்து மோவிவர்க்
கொருத்தியை யிருவர்கேட் டிடித லொக்குமோ. (உ௦)

ஏதினி யியம்புவ திவர்க்கிச் செய்தியிப்
போதினி லவட்கென புகல்வ தென்னுமித்
தீகினை நினைந்திறை தேம்பும் வேலையம்
மாதினி துணர்ந்தொரு வாய்மை கூறுவான். (உ௧)

அம்முறை முனிவரர்க் கைய வனனவ
ளெம்முறை சூட்டுவ ளிருவர்க் கோர்தொடை
மெய்முறை யேவரைச் சேர்வன் வேதத்திற்
செய்முறை யெனிற்செய்தி ரென்று செப்பென்றான். (உ௨)

செப்புறு மிம்மொழி செம்மல் கூறவுள்
வெப்புறு மிருவரு மிருப்ப வேந்தனு
மொப்புறு சுயவர முஞ்ற்ற வன்னரி
லப்பறு வதனும்வை குண்டத் தாயினான். (உ௩)

ஆயவின் டெவத்தொழு தம்ப ரீடன்பான்
மேயதஞ் செயலெலாம் விளம்பி நாரதற்
கேயமற் சடமுக மெய்தச் செய்யென
மாயனற் ருகென வணங்கிப் போந்தனன். (௨௪)

போந்தவ ணிருப்பநா ரதனு ட பூமகள்
காந்தனை யடைந்திவை சமுழிக் கோகினந்
தாந்தனி முகம்பறு வதனுக் காக்கென
வேந்தனு மன்ன்தா கெனவிங் கெய்தினான். (௨௫)

மற்றவன் விழிக்கிவர் வதன மந்திகோ
குற்றமா முகமதாய்த் தோன்ற வாங்கிவர்
பெற்றபே நெனச்சொல்ப பெரிய ரேனுஞ்செய்
குற்றமே விடாதது கொண்டு கூட்டுமே. (௨௬)

வேறு.

இருவருங் கவலை கூர்ந்தவ ணிருபப விருநிலத தரசினங் குமர
ரரும்வருந்துறல்பார்த துறையும்வானவர்போலங்குறவ துவைமண் டபத்திற்
நிருவர முனிவ ரிருவரி லொருவாச் சிந்தைசெய் யென்றனன் றந்தை
மருவருங் குழன்மா சமுலிலங் குதித்தான் மாயனம் மாயனை மணந்தான்.

காதன்மா முனிவ ரிருவரு மெமக்காங் கன்னியை வன்னியி லுதி
த்துத், தாதுலாந் துளவோ யெமையிசுழ்ந் தனைவஞ் சனைமணஞ் செய்
தனை யினிநீ, குதுலாங் கொங்கைத திருவினை யொருவிச துன்பமே பெ
றுகெனச் சொன்னா, ராதலான் மாலு முனிவிரீர் விருமில் லறம்புகா
தொழுதிரென் றறைநதான். (௨௭)

வேறு.

தவிர்க்கரு முமது சாபந் தனைத்தச ரதன்சே யாயுற்
பவிக்குநாட் பதினா லாண்டிற் பாற்றுவ னென்றான் பார்மேற்
கவிக்கும்வெண் கவிகை யம்ப ரீடன்மிக் காணன் யார்க்குங்
குவிக்கும்ங் கரத்த ராய்க்கோக் குமரரும் பணிந்து நின்றார். (௨௮)

அந்நீவே லையிலம் மாலை யருந்தவர் பணிந்து நீமுன்
றந்தவா னனமுன் போலாந் தன்மையோ தென்னத் தென்பா
லிந்தவே லையிலவ டாதோங் கிரில்வன்மீ னுலை யத்தின்
வந்தசோ கின்பாற் சென்று மாதவம் புரிநிர் மாதோ. (௨௯)

வருவன்யா னும்பால் வந்தென் வால்வளைப் புனலான் முன்போற்
றருவனும் முகத்தை பென்னச் சம்மதித் தவரங் கேகிப்
பெருவன்மீ னுலை யத்திற் றவஞ்சேயப் பெருமான் போயாங்
கிருவர்தம் முகமு நன்கா யியற்றினன் சங்க நீரால். (௩௦)

ஆதலாற் சங்க தீர்த்த மாமெனுந் தடமொன் றுண்டாற்
 றீதெலா மகற்று மங்கண் செங்கண்மா லாழிச் சங்கென்
 ரோதலாம் வடிவி னோடாங் குறைவனவ் விறைவன் றன்னைக்
 காதலா லருச்சிப் பாயேற் காதலர்ப் பெறுவை நீயே. (ந.உ)

கல்விசேர் சொல்லி யாதன் கலாவதிக் கிவ்வா ரோதிச்
 செல்விபூ மாதத் தானத் தினிற்றவஞ் செய்து கஞ்ச
 நல்லிலோ சனன்றன் மார்ப் நண்ணினன் நண்ணு மந்தச்
 சொல்விசே டத்தாற் செய்யா ணகரென்ப ரெனவுஞ் சொன்னான். (ந.ந)

அருந்தான் சொலக்கேட் டந்த வாலையந் தனிற்போய் மாலைப்
 பொருந்தவன் பினிலர்ச் சித்துப் புத்திர ரவன்பெற் றுளென்
 றிருந்தவன் சூதன் வேதர்க் கியம்பின னியம்பி யுள்ளர்
 திருந்தவன் றவர்க்குப் பின்னு மோர்கதை செப்பு வானால். (ந.ச)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ௭0௭.

௨௭ - வது நக்கிராலையச்சருக்கத்தின் சுருக்கம்.

என்றுசொன்னசூதரை முனிவரர் பார்த்து அவ்வேந்திழை நக்கிராலைய நாடிச்சென்ற சரிதத்தைச்சொல்லீரென; அன்பிற் சொல்லலாயினார். பாணசேகரன், மனைவிக்கு ஒரு மகவிலலையே யென்றுதுன்புற, எச்சன் தானும் தன்மனையுமாகப் பிரமனையொத்த வேதவியாதர் முன் வந்து தொழுது, அர்த்தசந்திர நெற்றியுடைய விவட்கும் இவனுக்குங் கிருபை கூர்ந்து, ஒரு சந்ததியுண்டாக வருள்வீரென; இருடி அவரைநோக்கி இத்தலத்துக்கு மேற்காய் முதலையைக்கொன்றவ ராலையமுளது, அதிற்பன்றியாய் நரசிங்கமாயாயினமாயன் சுயம்புவாய் வீற்றிருக்கின்றனன்; அவனெதிரில்வேதபருவ தமுளது, அதில் நாரதரென்னு மாதவரேத்தமாயன் காக்கியளித்தனன்; அவனைச்சிந்தியுங்கள் சிந்தித்தவனைத் துங்கைக்கூடும்; திருமால் திருநகர் முனிவரர் இவரமகிமை யாவமுனக்குச்சொல்வேன்கேளென; கலாவதி முனிவரடியிற் பணிந்து நிற்ப, உரைக்கலாயினார். முன்னொருகாலத்தில் இயங்கும் பருவதமென்னும்படி ஓரியானை விருப்பமாய் விண்டுவினிரண்டு பதாம் புயத்தில் அம்புயத்தாலர்ச்சித்தலன்றி, யற்பமுங்கவனங்கொன்னாது; இவ்வன்பியாவரிடமுளது! நீர்நிறைதலில்லாது பொய்த்தகாலத்துந் தாமரைமலர் தேடிப், பன்னீராண்டுதினமுமனமு வந்தருச்சித்தேத்தி வருநாளிலொருநாள், எந்தப்புனமும் வனமுந்தேடி மலர்கூர்ணமலயர்ந்து, ஒருதடாகத்திலொரு பூவைக்கண்டு ஓடிச்சாடித்தடத்திறங்கிப் பூவைக்கொண்டுகரைசேர் பொ

முது, ஒருமுதலை யடங்காத கோபாக்கினியோடு கவ்வி வவ்விப்பொருது அடங்க்திடெனென்று சலத்திடையிழுத்துச் சண்டைசெய்தது, நீரிவிழுத்துச் செல்லுங்கராவை நெடிய கோட்டாற்குத்திக்கரைக்கிழுக்கு மியானையானது, இப்படிப்பலபகல்போர் கொண்டு உடலந்தேம்பிப் புந்திநொந்து, கடலிற்றுஞ் சும்பெருமைமிகுந்த மேகவண்ணையே, ஆதிமூலமென்றழைத்தது. இவ்விடத்தழைத்த அவ்வோசையை, அவ்விடத்துறங்குமால் கேட்டுச் சங்கு சக்கரங்கையிற்றாங்கிக் கருடன்மேல் வேகமாய்ச் செல்லவூர்ந்து கொண்டு வேழநின்ற வவ்விடத்தடைந்து முதலைமாய்ச்சக்கரம் விட்டனன். பூமியந்தரமெங்கும் வியாபித்தவனே சரணம்; பத்திகொண்ட தொண்டரை வந்தாளுங் கொண்டலே சரணம்; என்று அண்டர் பூமாரிபெய்தார். உலகனைத்துங்காப்போன் யானையைக்காத்தது வியப்பாம். முடிவின் முதலை அரியைத் தரிசித்ததாலும், சக்கரத்தான் மாயந்ததாலும் வைகுண்டத்தையடைந்தது. அங்கடையவே யதனுண்மை தெரியவந் தமையான் மாயன்றிருவடிதொழுது நின்னன்பர்க்கு வெந்துயர்செய்தே நென்றிரங்கி நொந்து, உலக யருச்சிப்பதே பேறு; உனதடிப் போதிற்போதா னருச்சிக்க வோர்தலத்தை யருள்வாயென; பூசிப்போர்க்கு மெஞ்ஞானத்தை யருளுஞ் சுதீர்திரத்தின் மேற்காய் எனையருச்சித்து நாரதமுனி யிருப்பதால்; நாரதகேதத்திரமென்று அத்தலம் போப்பெறும் அங்கடைதி யென்றருள; சீர்பெற்றேனென்று மூன்னருக்கொண்டு புலவர் போற்றுமாயனை யருச்சித்தது. அன்றுதொட்டு அதற்கு நக்கிராலைய மென்று பேர்பெற்ற தென்று சொற்றனர். கைவலையணிந்த கையையுடையகலாவதிகேட்ப நாரதனது கதையை யுடைக்கலுற்றார். பருவதன் நாரதன்என்னு மிருமுனிவரர் வண்டுகண்மொய்க்கு மாலையணிந்த அம்பரிடன் பட்டணத்துக்குப்போய்; அவன் மகப்பேறுவேண்டி மகமி யற்றவோர் புத்திர னுதித்தனன். அவனோடவ்வரையன் இம்முனிவ ரிருவரையுந் தனித்தனி பதத்திற்றொழ; வாழ்கவென் றாசிகூறியந் தணரெழுந்து அவ்விடம் விட்டுச்செல்ல; அன்னதை மன்னனறிந்து, அந்தணர்! இவ்வகை நினைக்கில் யான் வனத்துக்கேருவன் நீவிந்கிருத்தீரேன; முனிவரர் இறையை நோக்கித் தம்புதல்விமேற் காதலாயுள்ள மெலிந்தனம், அம்மாதைத்தருகிரென்று தம்விருப்பமுரைப்ப; அதற்கரையன், “யான் மகளைப்பொருத்தினும்” அவண்மணம் பொருந்துமோ? இருவர் ஒருத்தியை வேட்டல் ஒவ்வமோ? இவர்க்கு மறுசெய்தி என்னியம்புவல்? என்றிக்குகொடுமையை நினைந்து வேந்தன் தேம்புங்கால்: அம்மாதுணர்ந்து பிதாவை. நோக்கி ஐய! முனிவரிருவருக்கு ஒருதொடை யெம்முறை சூட்டுவன்? எவரைச்சேர்வன்? இத்தன்மைத்தான மணம்பேதத்திற் செய்ம் முறையெனினே? என்றும், அவரைக்கேண்மினென்றான். அன்னன் கூறும் வாய்மையை முனிவர் முன் மன்னன் கூற, காமாக்கினியுற்ற விருவரும் ஒன்றுமு

ரையா திருப்ப; மன்னனது கண்ணுறீஇச் சுயம் வரமுஞ்ற; அன்னரிப்பரு வதன் வைகுண்டத்தெய்தி விண்ணவைத் தொழுது அம்பரிடனிட நடந்த தை விண்ணப்பித்து நாரதற்கு மற்கடமுகம் புக்கச்செய்யென; மாயன் அ ற்றாகென; வணங்கிப்போயங்கிருப்ப; இலக்குமி தன் மணாளையடைந் து இவற்றையுரைத்துப் பருவதனுக்குக் கர்த்தபமுகமாககென; அகவேந்த லு மன்னதாகென; விங்கடைந்தனன். அவன் விழிக்கு இவ்விருவர் வதன மும் குரங்கு கழுதை முகமாயத்தோன்றின. அவ்விடத்திவர் பெற்றபே றை என்னென்றறறைவன்! பெரியரேனும் குற்றம்புரியிற் பற்றித்தொடரும்! இங்ஙனமிருவுருங் கவலைகூர்ந்தவணிருப்ப, பெரியதேசத்தி ராசகுமாரரும் அமுதங்கிடைத்தல் பார்த்துறையுந் தேவர்கள்போல, அவ்விடத்திருப்ப, வதுவை மண்டபத்தின் மேலான முனிவரிருவரில் விடாச்சிந்தைசெய்யெ ன்று தந்தையுரைத்தனன். அப்போது அவ்வோமாக்கினியினின்றும்வி ண்டி உதித்தனன் அவனை அரிய வாசனைபொருந்திய கூந்தலபாரத்தை யுடையாள் விவாஹஞ்செய்தாள். ஆசை பொருந்திய விருமுனிவருங்கண்டு “எமக்காங்கன்னியை” வன்னியினின்றுதித்த அருந்துளவோய்! எம்மையி கழ்ந்து வஞ்சனை மணஞ்செய்தனை; ஆதலால் இனிச்சூதுலாங் கொங்கை யையுடைய இலக்குமியை நீங்கித்துன்பமேயடைகவென்று சபித்தார். மா லுமுனிவிர்காள் நீ விரும் இல்லறம் புகாதொழிதிர் என்று எதிர்ப்பித்தான். அரியும் தீர்த்தற்கரிய வுமது சாபத்தைத் தசரதன் சேயாய்ப்பிறக்குங்காலத் திற் பதினாறு வருட முலகததிலதுபவிப்பேனென்றான். புலவர்க்குமிக்கா னுனவென்கொற்ற குடையையுடைய அம்பரிடனும் அவன் மைந்தரும்கா ற்க்குமேனோக்கிய கையராய்க் கும்பிட்டிப்பணிந்து நின்றார். அக்காலத்தின் முகுத்தனை யருந்தவர்பணிந்துநீ தந்தமுகமுன்போலாந்தன்மையாது? அரு ள்வாயென; தெற்கேயுள்ள விர்தச்சமுத்திரத்தின் வடக்கே செழிப்புவிருத் தியாகின் ரவன்மீனாலையத்தில் வந்து அசோக மரத்தின் கண் டவஞ்செய்வீ ர்; யானும்பால் வந்து வெள்ளிய சங்கதீர்த்தத்தானும்முகத்தைமுன்போற் றருவன் எனச்; சம்மதித்து அங்கேபோய் வன்மீனாலையத்திற் றவஞ்செய்ய; விண்டு அவ்விருவர் முகத்தை யு நன்காகச்சங்க தீர்த்தத்திலியற்றினன். ஆ தலாற் சங்கதீர்த்தமென்றொரு தடாகமுண்டு: அதின் மூழ்கிறீர் தெலுமகற் றும். அவ்விடத்தில் விஷ்ணுவின் சங்கென்றோதலாம். அவன் மற் சொரு பத்தோடங்குறைவன். அவ்விதையை யாசையோடர்ச்சிப்பா யேற்புத்திர னைப்பெறுவையென்று கல்வியமைந்த சொல்லையுடைய வியாதர்கலாவ திற் கோதி, இலக்குமி யத்தலத்திற் றவஞ்செய்து மால்மாற்பண்ணினன். அந் த விசேடத்தாற் செய்யா ணகரமென்றுஞ் சொல்வர். முனிவர் சொல்லக் கேட்டு அந்த வாலையத்திற் சென்று மாலையருச்சித்து புத்திரசந்தானம் பெ ற்றான். என்று சூதர் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

௨௮-வது சனகராதியருக் குபதேசித்த சருக்கம்.

சுவிவிருத்தம்.

சனக னாகித் தபோ தனர்க் கங்கதப்
பனுகன் யோகத்தின் பண்பளித் தானந்தக்
கனக மான கதைசொலக்கேண்மினென்
றனகன் சூத னறைகுவ னன்பிலுல். (க)

அனுசீரககழிநெடிஸடியாசிரியவிருத்தம்.

ஆகி காலத்தி லிமகிரிச் சிகரமீ தருமறை முடிவாய்ச்செஞ்
சோதி காலுதுண் டளிர்க் கல்லா னீழலாஞ் சூழலிற் சனகாதி
நீதி மாதவர் முன்குரு வடிவமாய் நின்மல னின்றனென்
றேதில் வேதியர் வணங்கியோ கத்தின தியல்புணர்த்துதியென்றார். (உ)

என்று கூறலு மயேந்திர கிரிக்கய லெமககிருப் பிடமாகத்
துன்று ஞானகா னனமதிற் செல்லு திர் சொல்லுமோ ரரசங்க
னென்று மந்திழ றன்னிலயோ கத்தினே யுமக்குணர்த் துவன்யானென்
றன்று முக்கண னுரைக்கவக் கணத்தவ ரக்கணை கினரேகி. (ஊ)

ஆகி தாணுவை யர்ச்சனை புரிந்தன ரப்பொழு தொருகோடிச்
சோதி யாதவ ருதிதன சோபையுஞ் சோமமண் டலம்போலுங்
காதிஸ் வெவ்வனைக் குண்டல மும்முக காந்தியுந் திருமேனி
மீது பூதியுந் தூளன தவளமும் விளங்குமாந் திரைக்கோலும். (சு)

மார்பில் யோகவேட் டியுமகி மாலையு மலர்க்கையுந் கைமூலத்
தோர்வின் மிக்கசோ ளிகையுந் கோவண வுடையும்வெம் புலித்தோலின்
நீர்வில் வட்டுடை யும்பணிக் கச்சநீந் செஞ்சடி லமுமாக
வார்வி லிங்கமூ லத்தெழுந் தனன்பர மானந்த சிவயோகி. (ரு)

கருணை யங்கட லூடெழு ஞானபாற் கானவ னாறானீ
டருண பங்கய மாயினர் முனிவரவ் வானர சடிக்கேபோய்
வருண நன்கம லாசனத் திருந்துதூல் வாங்குருண் டலியோகத்
திருண் லிந்தெழச் செய்துயோ கத்தசை வின்றிவீந் றிருந்தானால். (சு)

இரேச காதிசெய் திருந்தயோ கத்தின தியல்புகண் டிவர்யோகத்
தாசை யெய்தின ரதுவறிந் தாசன மறுபத்து நான்காறு
மாச மாதிகள் கன்மசோ தனையறு வகைபிரா ணயாமத்
தேசி ன்ன்மையாங் கன்மயோ கம்மருள் செய்தனன் சிவயோகி. (எ)

ஞான நாட்டத்தி லுணர்ந்தன ரிவரது நாயக னறிந்தேபின்
 றான நிற்குண மாகிய குடிலைய தாம்பிர மத்தண்ட
 மூன பிண்டமப் பிண்டமண் டத்திடை யொடுங்கியல் பொடுஞானத்
 தான போகமு மீதறிந் திடுதிரென் றருள்செய வறிந்தாரால். (அ)

பின்க னிந்ததம் முருவின்மண் டலம்பல பெறுதல்கண் டனரந்த
 னன்க நிந்திரு வினையறுத் தனர்சிவ ஞானமும் பெற்றாராற்
 றென்க னிந்ததென் கடற்கரைக் கண்ணியைச் சேர்வுறச் சிவன்யோகத்
 தின்க னிந்தசின் தையோடிருந் தனனியை யேதுவா தவினாலே. (ஆ)

யோக கானனம் ஞானகா னனமென வுரைப்பரத் தலத்தெய்தி
 மாக நீடர சின்னிழ லுற்றுயர் வாயுகும் பகஞ்செய்தே
 யோக நிட்டையி லிருப்பவண் டங்கனி யாவையு மறிவாற்கண்
 டாக கண்டபூ ரணத்துறு நி்ட்கள னவனென வறிவீரால். (க0)

அகத்தி னிற்சுசி யருள்சுசீந் திரதல மகிசெயத் தலந்திரேதா
 யுகத்தி னிற்சுசி யடைந்தகி லிகைமுனிக் குவப்புறு முவப்பாலே
 சகத்தி னிற்கவு தமனதாச் சிரமமத் தலமுமா மெனச்சுதன்
 முகத்தி னற்றவர் கேட்டகி லிகைபெறுமுறை மைகூறெனக்கூறும். (க௧)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் எகஅ.

௨௮-வது சனகராதியருக் குபதேசித்த

சருக்கத்தின் சுருக்கம்.

சனகாதிமுனிவர்க்குப் பனகாபரணன் யோகத்தின் பண்பளித்து ஆன
 ந்த வெளியான கதையைச்சொல்லக் கேண்மினென்று சூதர் சொல்வார்.
 ஆதிகாலத்திலிமாசலத்துச் சிமீது சோதியைக் கக்காரின் கல்லால் நீழலி
 ற் சனகாதிமுனிவார் முன், அருமறை முடிவாகிய நின்மலன் குருவடிவ
 மாய் நின்றான். வேதியர்வணங்கி யோகத்தியல்பை யருளுவீரென்றார். ம
 யேந்திரகிரியின் பக்கத்திலெமக்கிருப்பிடமாக விளங்கும் ஞானகானத்தி
 ற்செவ்வீர்; அங்கரசினிழலினுமக் கியோகத்தை யுணர்த்துவனென்று முக்க
 ணனுரைக்க, அக்கணந்தெக்கணமேகித் தானுவை யருச்சித்தனர். ஒரு
 கோடி சோதியாதவருதித்ததுபோன்ற சோபையும், சோமமண்டலம் போ
 ன்ற வெவ்வீர்க்குண்டலமும், முககாங்கியும், திருமேனி மீது விழுதி யுத்
 துணைதவனமும். வினங்கு மாத்திரைக்கோலும்; மாப்பில் யோகவேட்டி

சுந்தராமாயணம் - கதை - இராமன் தன்னை காப்பதற்காக அழகிய அம்மைகளையும் தன்னை காப்பதற்காக அழகிய அம்மைகளையும் தன்னை காப்பதற்காக அழகிய அம்மைகளையும்

யும்; சிவமாலைதரித்த மலர்க்கையும், மற்றொருகையிற் சோளிகையும், கோவணவுடையும், புலித்தோலுடையும், பணிக்கச்சும், நீண்டசெஞ்சடிவழுமாக விவிங்கமூலத்திருந்து பரமானந்த சிவயோகி கருணையங்கடலூடே ஞானபாற்கராக வெழுந்தனன். முனிவருணபங்கயமாயினர். அரசடியிற் டோய்ச் சித்திராசனத்திருந்து வாசியாலிரேசியாநின்ற குண்டலியோகத்தின் மயக்கங்கெடுத்து யோகத்தசைவின் லீற்றிருந்தனன். இரேசகபூரகும்பகயோகத்தியல் கண்டு இவராசையாயினர். அஃதுணர்ந்து அறுபத்துநான்காசனமும் சமதமாதியறுவகைச் சமாதியும், கன்மசோதனையும், அறுவகைப்பிராணாயாமமும்; கன்மயோகமும் சிவயோகியருளிச் செய்தனன். ஞானநாட்டத்திலுணர்ந்தனர். இவரது பக்குவத்தையுணர்ந்து; நிற்குணமான பிரணவமாகிய பிரமத்தில் அண்டத்தியல்பு, பிண்டத்தியல்பு, பிண்டமண்டத்தொடுங்கு மியல்பு, ஞானத்தான் வருபோகத்தியல்பு இவற்றையுணர்வீரென: அறிந்தனர். தம்முடம்புண் மும்மண்டலமும் அதனலத்தையுங்கண்டனர்; இருவினையறுத்துச் சிவஞானமும் பெற்றனர். தென்கடற்கரையிலுள்ள கன்னியைச்சேரச் சிவன்யோகத்திருந்தனன்; இக்காரணத்தால் ஞானகானனத்துக்கு யோககானனமென்றும் உரைப்பார். அத்தலத்திலொருமாதம் அரசினீழலிலிருந்து வாசியைக் கும்பித்து யோகநில்டையிலிருப்ப அண்டங்களியாவையுமறிவாற் கண்டு பூரணத்துறு நிஷ்களன் அவனென்றறிவீரென்றருளி மறைந்தனன். உள்ளத்திற் சுசியருளாநின்ற சுசீந்திரத்தலம் திரேதாயுகத்திற் சுசியடைந்த அகிலிகை முனிக் குவப்புறுத்து முவப்பாலே; கௌவுதமராச்சிரமமென்றுமாம்; என்று சூதர் அகிலிகை பேறுபெறு முறைமையை நற்றவர்க்குக் கூறலுற்றார்.

முற்றிற்று.

உக-வது அகிலிகைமகிமைச் சருக்கம்.

கலிநிலைத்துறை.

சீய விற்பமு மணுவன வதுசெயுந் திறத்தா
லாய துன்பமு மலையள வாமென வறியா
தேய விர்திரன் செயஞ்செய் லாலகி லிகைதான்
மேய பாரைய தாயினன் கோதமன் வெறுப்பால். (ச)

புற்பல் காலமே செலத்தச ரதன்சுதன் பதத்தூ
ளற்ப மேபட முன்னுரு வாயவ னருளாற்
றற்ப மாதவன் முன்புபோய் நிற்பவென் றினாற்
சொற்ப மாய்நினத் தினகொல்போ போவெனச் சொன்னான். (உ)

சொல்ல மாழ்கிரா மன்முனம் போய்முனி சொற்ற
வல்லல் கூறினின் நிரங்கவா னவர்க்கண் டமுங்கி
மல்லன் மாதவன் முன்சென்று நின்றிரு மனைவி
கல்ல தாமுரு நீங்கின டாங்கினன் கற்பு.

(ங)

உனது சிந்தையி லேயுறே லுனையல்லா லுவடன்
மனது செல்லுமோ மற்றோர்பா லூழ்வினை வசத்தா
னினது சாபம தெய்தின ளகன்றன ணீயுன்
றனது நல்லருள் புரிந்துகாத் தருளெனச் சாற்ற.

(சு)

எய்த வந்தவிர்த் தைம்புல னடக்கினோன் பியற்றிச்
செய்த வந்தடித் தென்னையுங் கெடுத்ததிர் திரனாங்
கைத வன்றனை யழித்தன னவனுளங் கவற்று
மைத வழந்தகண் ணவன்பொருட் டாமப வாதம்.

(ரு)

பாலுந் தேனுமா ரமுதமுங் கலந்ததீம் பாகென்
றாலுந் தன்சுவை திரிந்திடிற் சுவாவுக்கு மாகா
மேலுங் கீழுநன் கறிந்தநீ ரென்சொனீர் விடமே
போலு மோர்பொரு ளென்னென்ற லேத்துமப் பொருளோ.

(சு)

கல்லென் றுலென்ன பெண்ணென்ற லெனவவர் காத்த
லல்லென் றுலென்ன பகலென்ற லென்னீ ரறிந்து
மில்லென் றுக்கும்வா றியம்பிடிந் வசையெனு மிசைத்தீர்
சொல்லென் றுற்கொடி தெனநினைத் தீரிலைச் சுரர்காள்.

(எ)

பலத்தை யேகெடுத்தி வைவையே தரித்துளப் படுமா
குலத்தை யேகெடுத்தி டுமப வாதத்தைக் குறியா
தலத்தை யேதரும் பொன்னைமண் டன்னையின் னையார்
நலத்தை யேபெறு வாருறு வார்கொடு நரகம்.

(ஏ)

நேய மாதவ னிப்பரி சுரைத்தலு நெடுமா
லாய ராகவன் காற்றுக ளால்வினை யகற்றுந்
தாய னானீப் பதுமுறை யன்றெனத் தவத்தோன்
மேய சிந்தைதேர்ந் தும்பரோ டோருரை விளம்பும்.

(ஊ)

மாட்சி தேர்தியாஞ் சொலமறுத் தனென வேண்டா
மாட்சி தீர்த்துல கம்புகல் வசையையார் மறுப்பார்
தாட்சி சேர்ந்தழ விடைகுளித் தெழிலவ டன்னோ
டாட்சி யில்லறம் புரிதுமென் றறைந்தன னறிஞன்.

(க0)

தவனை யும்பர்தாம் புகழ்ந்திது மறைநெறி தானென்
றவனை யஞ்சுகி யாக்கிய தாணுவன் னவன்போ
லிவனை யஞ்சுகி யாக்குவ னெனமதித் திமையோர்
சிவனை நேர்பவ சுசிந்திரத் தெழுநெகனச் சென்றார். (கக)

தேவ ரந்தனை எனிலிகை யிவர்சுசிந் திரத்தின்
மூவ ருமொரு வன்னெனுந் தாணுவின் முன்போய்த்
தீர்வ ருந்தழல் வளர்த்திமை யோரொடுஞ் சபையோர்
யாவ ரும்புகழ்ந் தெழக்கொழுந் தழற்படிந் தெழுந்தான். (கஃ)

எழும் மாதனைக் கனலீந் றவன்கரத் தீய
விழும் மாகிய தாணுவந் தோற்றினன் வெளியாய்க்
குழும் வானவர் பாவின் முனிவரீர் குணமே
கெழும் மாதொடு வாழ்கவென் றுசிகள் கிளத்த. (கௌ)

அகம லரந்தன் முனிவரன் வணங்கின னவளு
முகம லரந்தன் விடைகொடாச் சிரமத்தின் முறைபோய்ச்
சுகம லரந்துவாழ்ந் தனரத னாற்சுசிந் திரத்தை
யுகம லரந்தகோ தமனதாச் சிரமமென் றுரைப்பார். (கசு)

நல்வ ளந்தருஞ் சுசிந்திர மிந்திரன கராஞ்
செல்வ மாக்கின வற்கியந் நகரில்வாழ் சிவனும்
வில்வ வேணியன் றனையருச் சித்துறு மேன்மை
சொல்வ னந்தனரீர் கேண்மினென் றுரைத்தனன் சூதன். (கசு)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் எகாஃ.

உசு-வது அகிலிகை மகிமைச் சருக்கத்தின்சருக்கம்.

அணுவன வின்பத்துக்காகச் செய்யுந்திதான் மலையளவுதுன்பம் வரு
மென்பதறியாது, இந்திரன் செய்யுஞ் செயலால் அகிலிகை கோதமன்சாப
த்தாற்பாறையாயினன். பற்பலகாலஞ் சென்றபின் இராமன் பாதத்தான்
அற்பம் படமுன்னுருவாய் மாதவன் முன்போய் நிற்ப; நீ என்னைச்சொற்ப
மாய் நினைத்தனையல்லவா! போபோவென்றனன். கேட்டுமயங்கி இராமன்
முன்போய் முனிசொன்ன துன்பத்தைக் கூறி நின்றிரங்க; தேவர்கள் கண்டு
வருத்தமுற்று மாதவன் முன் சென்று நின்மனைவி கல்லுரு நீங்கி நல்லுரு
வாயினன்; கற்பைக்குறித்து ஐயுறேல், உன்னையல்லால் இவண்மனமற்றைய
ர் பாற்செல்லுமோ? ஊழ்வயத்தால் உன் சாபத்திருந்த கன் றனன்; நல்லரு

ள் புரிந்து காத்தருளென்றுவேண்ட; முனிவன் பொருந்தாநின்ற அவுந்தவி
ந்து, ஐம்புலமடக்கி விரதமியற்றிச் செபதவஞ்செய்திருக்கு மென்னைக்
கெடுத்தவளும், இந்திரனாகைதவனுள்ளத்தைக் கவர்ந்தவளுமானு மைதவ
ழ் கண்ணிபொருட்டு அபவாதமாயினன். பாலுந் தேனு மமுதமுங் கலந்த
தீம்பாகெனினுந் தன்சுவைமரில் நாயுந்தீண்டா! உயர்வு தாழ்வுகளை நன்
கறிந்த நீவிர் என்சொன்னீர்! விடம்போன்றபொருள் ஏத்தும் பொருளோ?
கல்லென்றாலென்! பெண்ணென்றாலென்! காத்தலல்லென்றாலென்! பகலெ
ன்றாலென்! இவ்வபவாதநீரறிந்தும் இசையிலென்றாக்கும்விதம் இயம்பின்
வசையென்னும் இசைதீரும். வசைச்சொல்கொடிதென நினைத்திரில்லை.
அபவாதம் பலத்தைக்கெடுத்து அறிவைமாற்றித் துன்பப்படுமாருவத்தைக்
கொடுக்கும். அதை நினையாது சஞ்சலத்தைத் தரும் பொன், மண், பெண்,
இவற்றினலத்தைப் பெறுபவரே கொடுநரகுறுவர். என்று மாதவனிப்பிர
காரஞ்சொல்ல; நெடுமாலாகிய விராகவன் காற்றுகளால் வினையகற்றுந்தா
யினையானே நீப்பதுமுறையன்றென; முனிவன் ஆலோசித்து அமரோடொ
ன்றுசொல்வான். தேவர்களே! இருடி மனத்திரும்புதற் கேற்றனவாலோ
சித்து, “யாஞ்சொல்லியும்” கேட்டிலன் எனவேண்டாம், மாட்சிமையுள்
ள வுலகம்புகலும் வசையைமறுப்பவரியாவர்! செந்தழலிடை குளித்துவரு
வாளெனின் அவளோடில்லறம் புரிசுது மென்றுகூறத், தவசியைத்தேவர்
புகழ்ந்து இதுவேதநெறிதானென்று இந்திரனைச் சுசியாக்கிய தானு அவ
னைப்போல விவளையுஞ் சுசியாக்குவனென மகித்துச் சுசீந்திரத்துக்கு வம்மி
னெனச்சொன்னார். உடனே தேவர்கள் முனிவன் அகிலிகை இவர்கள் சுசீ
ந்திரத்திற்றினு முன்போய்த்தழல்வளர்த்து உம்பர் இம்பர் யாவரும் புகழ
த்தழல் படிந்தெழுந்தனர். எழுந்தவனே அக்கினி முனிகரத்தியத், தானு
பிரசன்னமாயினன். வானவர் பாவின்ர் இவர்கள், முனிவ! குணமே நிறை
ந்த விம்மாதொடு வாழ்கவென்றாசிகள் கூற, முனியகமகிழ்ந்து வணங்கின
ன். அவருமுகமலர்ந்தாள், விடைபெற்றுக்கொண்டு ஆச்சிரமத்திற்போ
ய்ச்சுகமாக வாழ்ந்திருந்தனர். அதனாற் சுசீந்திரத்தைக் கோதமனாச்சிரம
மென்றுங்கூறுவார், நல்வளந்தரநின்ற சுசீந்திரம் இந்திரபுரியாம். ஐச
வரியமுடைய ஆக்கினவற்கி அத்தலத்தில் வந்து தானுவையருச்சித்த
கதைசொல்வேன் அந்தணீர்கேண்மினென்று குதமுனிவர் சொல்கின்றார்.

முற்றிற்று.

நயி-வது ஆக்கினவற்கி சருக்கம்.

எண்சீர்க்கழி நெடிவடியாசிரிய விருத்தம்.

போதியவரையெனுஞ் சுரபிமலின் பாலாய்ப்போந்து பூமகளுறையுட் புகுந்துசீதத், ததியெனமானையார்கள் கலக்கச்சேர்ந்து தரையினவந்தமு மாய்ச்சார்ந்துமேன்மைப், பதியினுள்ளோருவந்து கொள்ளக்குறைபடாது பாவமெனும் வெற்ப்கற்றிப்படிந்துளோர்க்குக், கதியுதவுநெய்யாறென்றே பேராய்த்தென் கடலெனுங்கொள்கலத்துறுமோர் கடவுள்யாறு. (க)

இவ்வாறு ஞானவனத்திற்குமேற்கா யியலாற்றிற் பாதிபோசனைக்கு ளோரு, மவ்வாறதிருமருங்குந்தவஞ்செய்வோரா றறிமுனிவரவர்தமிலோரந் தணுளன், செவ்வாறுதரித்த சசிந்திரத்தெம்மாளைத் தேனாறுமலர்தூவிச்சித் தவெற்பில், வெளவாறுபகையிரியக்கரியதோரா மலகநுங்கனிபெற்றான் மகிழ்வுற்றானே. (உ)

அத்தமதிலாமலகக்கனியுளண்ட மண்டத்துளுயீர்களுங்கண் டன்பு கூர்ந்தா, னுத்தமனத்தாமலகனென்னும்பேர்பெற் றோங்கினனன்னவன்வ யின்வந்துதித்தான்மெய்வப், புத்தமுதின்கவையென வாக்கினவற்கிப்பேர் புணர்தனன்மேலாம்பொருளே பொருளென்றேதன், சித்தமதிவெண்ணு வனுண்டைந்துசெல்லத் தேர்த்துபலீதந்தாதை செயப்பெற்றானே. (ங)

மேலுறுமெய்ப்பிரணவத்துட் பொருளத்தேர்த்து வெளியிலொளியா யொன்றாய்வேறையெங்கும், பாலுறுநெய்ப்போலவியா பகமாய்நின்ற பரப்பிர மந்தானவளைய்ப்பார்த்தான்பார்க்கி, லாலுறுமவித்தனையனருண் முனிபால் வேத மருங்கிலயாவையுமுணர்ந்தாளுயுளோரெட், டேலுறும்போதவதூத • வேடமேகொண் டெதிர்த்தனன்றாணுவமவன் முன்னீன்றதாய்போல். (ச)

கண்டனனாக்கினவற்கியுடனையுள்ளங் கசிந்தனன்றாயினக் கலந்தக ன்றின்றன்மை, கொண்டனன்றாணுவின்பதத் தாமரைமேல்வண்டாய்க் குழைந்தனனாணந்தமெனுங்கோதிதேற, லுண்டனன்பன்முறையதிபாக்கிய னையென்றென்றுவந்தனன்மேனியனுறைப்பவொன்றாய்வேறத், றண்டந ன்கோனரிளமுனிபாலொன்றைநல்தவவதூதன் சசிந்திரத்தை யண்மினானே.

வேறு.

தவப்பாலன் பூரணனா னந்தகிரி யெனும்வது தன்பின்னேக, நவப் பாலா வினைத்தொடர்கள் மெனத்தொடரத் தந்தைதமர்நற்றாய் சேய்மேல், லவப்பாலங்கெழுந்தோடித் தடுக்கவுநில் லாதோட லுற்ற னுற்றோர்க்,கவப் பாலா யின்னைமேற் கடந்தமுநீ ர்ச்சென்னீர்மீண் டனையுங்கொல்லோ.

தந்தையுந்தா யுந்தமரும் பின்றொடரச் சிவயோகசாலியானேன், சிந்தையுந்தா ணுவினருளு மொன்றாய்ஞா னூடவியிற்சென்று நீயே,யெந்தையுந்தா யும்மெனவாங் கெய்தினனம் மதலையையிங்கிவன் கொண்டுற்றான், முந்தையன்போ விருக்குமந்த ணீரவனுக் கிதுமுறையோ முறையயோவென்றார். (௭)

முறையோவென் றலறியவர் பின்னேக முன்னேகு முதல்வ னோடும் மறையோனு மமிர்சலிங்க மூலத்தி லடைந்தனனவ் வாறென் சொல்வே னிறையோனா மிரவிநடு விண்ணுறிலன் னவனிழிலோர் ரிடத்திற் போமோ குறையோவில் லாதவனோ டிறையுமவ்வா றன்னியமாய்க் கூடினானே. (௮)

பின்னுற்றா ரந்தகரிற் பெரியரொடு சினகரத்தூட் பெயர்ந்து நாடி, முன்னுற்றார் தமைக்காணார் திகைத்தன்பின் றுணுவரன்முன்னே நின்றார், கொன்னுற்றார் மழுமானுங் கறைமிடறும் பிறைமுடியுங் குலவித் தோன்றத், துன்னுற்றார் பரவவத்தா மலகன்முன்சோ மனுமவிடைமேற் றேன்றினானே. (௯)

தோற்றுபரன் காட்சிகண்டத் தாமலகன் சுதன்மறைந்த துன்பந்தன்னை, மாற்றுபர மாணந்த மயமாய்த்தன் மனைவியோடுண் மகிழ்கின்றான் வெள்,ளேற்றில்வந்த தாணுவர னப்பொழுதி லங்குநின்றா ரெவருங் கண்டு, போற்றல்செய்ய வமிர்தலிங்கத் தூட்புகுந்த வகிசயத்தைப் புகலொண்ணாதே. (௧௦)

வேறு.

ஆதலிற் றென்கயி லாய மென்னமுன்
னோதலத் தலத்தினுக் குவமை யாகுமிப்
பூதலத் திற்சிவ புரம தேயெனச்
சூதரத் தவத்தினர் துதிப்பச் சொல்கின்றார். (௧௧)

காணுமாப் பிரளைய காலந் தன்னிலு
மேணழி யாதுவாழ்ந் திருக்கு மத்தலம்
பூணுமூப் பொருளுமோர் பொருள தாகிய
தாணுவாஞ் சுசீந்திரத் தலம தாருமே. (௧௨)

கடவுளா டியபுனல் காண்ப தங்கரி
தூடனதேழ் கடலிடைத் தோன்று மொன்றதோ
கிடமுலா மகிசயம் பலவுஞ் சேர்வதத்
தடமுலாஞ் சுசீந்திரத் தலம தாகுமே. (௧௩)

தேவரும் வணங்குமிந் திரற்குச் சாபந்தீர்த்
கியாவரு மதிசயித் தேத்து மத்தல
மூவரு மொருவனு மூர்த்தி யாகிய
தாவருஞ் சுசீந்திரத் தலம தாகுமே.

(க௪)

அரன்முதன் மூவரோ ரமிர்த விங்கத்திற்
பிரமுறச் சேர்ந்தருள் செய்யு மத்தலம்
வரமுறு மாதவர் வணங்க வாழ்ந்துசுந்
தரமுறு சுசீந்திரத் தலம தாகுமே.

(க௫)

வேறு.

ஞானகா னனத்தில் வைகி ஞானதீர்த் தத்தின் மூழ்கி
ஞானமா மரசை வாழ்த்தி ஞானலிங் கத்தைப் போற்றித்
தானமாந் தெற்கு மன்றந் தனைத்தரி சிக்கின் முத்தித்
தானமே யருண்மெஞ் ஞானத் தலஞ்சுசீந் திரமதாமே.

(க௬)

தருத்தரு ஞான கானத் தலத்தில்வைத் தீச னன்ப
ரொருத்தருக கன்னமோர்நா ளொருபொழு தளித்தால் வேத
விருத்தர்க ணூறுபேர்க்கு வேறொரு தலத்தி லேவைத்
தருத்துமப் பலத்தை நல்கு மதிசயத் தலம தாமே.

(க௭)

வேறு.

எந்தை தாணுவா மரசினீ ழலிலினி திருந்தே
சுந்தை யாரவஞ் செழுத்தினைப் பத்துருச் செபிக்கின்
முந்தை யாயிர முருச்செபித் திமெபல முற்றத்
தந்தை யானனன் பதந்தருஞ் சுசீந்திரத் தலமே.

(க௮)

வேறு.

சித்தரே புகழ்ச்சுசீந் திரத்து மான்மியம்
பத்தரே படிப்பவர் கேட்கும் பண்பினோர்
முத்தரே யாவரு மூவ ரும்மவர்க்
கத்தரே யாவரென் றறிந்து கொண்மினோ.

(க௯)

வேறு.

என்னவோதினர் சூதாங் கவர்தமக் கியல்பாற்
றுன்னு மாதவர் வரிசைசெய் தாசியாற் றுதித்தா
ரன்ன சூதர்சொல் லாற்சுசீந் திரத்திய லதனைக்
கன்னல் போலினி துரைத்தனன் முத்தமிழ்க் கவிஞன்.

(௧௦)

சுசீந்திரத்தலபுராண முற்றிற்று.

ஆகச்சருக்கம் ௩௦-க்கு திருவிருத்தம் எந்ந.

ஸ்ரீதாணுமாலயன்றுணை.

ங.௩-வது ஆக்கினவற்கி சுருக்கத்தின் சுருக்கம்.

பொதியாசலமென்னும் பசுவினதும்புவின் பாலாய்ப்போய்ப் பூமகளி
டத்துப்புருந்து குளிர்த்ததயிரென்று மானையார் கலக்கக்கூடி யுலகில்வெ
ண்ணையாய்த், தேவர்க்குங் களித்துண்ணக் குறைபடாது பாபமென்னு
மலைகளோர்க்கி, மூழ்குவோர்க்குக் கதியளிக்கு நெய்யாறென்னும் பெயராய்த்
தெய்வத்தன்மை பொருந்திய நதியானது தென்கடலென்னும் பாண்டத்
துட்பொருந்தும். இந்நதி ஞானவனத்திற்கு மேற்காய் அரையோசனை தூர
த்திற்செல்லும். இதனிருகரையினும் தவஞ்செய்யு முனிவர்களில் ஒரு
முனி கங்கைதரித்த சுசீந்திரத்தண்ணலை மலந்தூவிச் சித்தமலையிலாறுப
கைகெட சாக்ஷியாம் ஆமலகக் கனிபெற்று மகிழ்ந்தான். அத்தத்தினுள்ள
அக்கனியில் பலவண்டங்களையும் சிவகோடிகளையும் கண்டு அன்புகூர்ந்தான்.
அக்காரணத்தால் அத்தாமலகவென்று பெயர்பெற்றனன். அவனிடத்தில்
தேவாமிழ்தின் சுவைபோல ஆக்கினவர்க்கப் பெயராளன் வந்துதித்து, உல
கத்துள்ள பொருளெல்லாவற்றினுக்கு மேலானபொருளே பொருளென்று
நிச்சயமனத்தனாய், ஐந்துபிராயஞ் செல்கையில், தானையால் யஞ்ஞோப
வீதமுதலிய சடங்கு செய்யப்பெற்றுப் பிரணவத்துட்பொருளைத் தேர்ந்து,
வெளியிலொளியாய் ஒன்றாய்ப்பலவாய்ப் பாலினெய்ப்போல எங்கும் வியா
பகமாய் நின்றபரப்பிரமத்தைத் தானவளாய் நோக்கினான். அந்நோக்கத்
தில் ஆலம்விதைபோன்றவன் அருண்முனிவனிடத்தில் வேதமுதலிய கலை
ஞானமியாவையு முணர்ந்து பதினாறுவயதில் அவதூதவடிவமாயினன்.
தானு அவன்முன் பிரசன்னமாக, தாயைப்போற்றரிசித்து உள்ளங்கசுந்து
கன்றின் மன்மைகொண்டனன். தானுவின்றிருவடித் தாமரைமலர்மேல்
வண்டாய்க்குழைந்து ஆனந்தமென்னுங் குற்றமற்றதேனையுண்டனன். அ
திபாக்கியனே! என்று பன்முறை யனன்மேனியன் உவந்துரைத்து, ஏக
மாய் அத்துவிதமாய் விளங்குநங்கோன் அவ்விளமுனிபால் ஒன்றையளிக்க
அவதூதன் சுசீந்திரத்தடைந்தான். தவப்பாலனும் பூரணனந்தகிரி யென்
னும் அவதூதனுமானவின் அவன்பின் ஆவினைத்தொடர்கன்மென அத்
தலத்துக்கேக, தாய்தந்தை தமர். சேய்மேலுவப்பாலெழுந்தோடித் தடுக்கவு
நில்லா தோடிஉற்றார்க்கு அவப்பாலாயினன். அணைகடந்த முன்னீர்மீண்
டச் சென்னீரணையும்! தந்தைதாய் தமர்பின்றொடர்ச் சிவயோக சாலியா
னவிவன் சிந்தையும் தானுவினருளும் ஏகமாய் ஞானாடவியிற் சென்றுநீயே
வந்தையுந்தாய் மெனவாங்கெய்தினன். ஈங்கேமூந் தையன்போலிருக்கும்ந்
தனீர் என்மதலையை யிவன்கொண்டுற்றான் இதுமுறையோ! முறையோ!
வென்றார். என்றலறி அவர் பின்னேக, மறையோனுமுதல்வன் பின்னேகி
அயிர்தலிங்கமுடித்தி லடைந்தனன். அவ்வாறென்சொல்வேன்! இரவிகு

விண்ணுறியிற் தன்னிழல் தன்னிடத் தடங்குவதல்லது வேறோரிடத்திற் போமோ! அதுபோலக்குறையில்லாத விவன் இறையோடு அனன்னிய மகப் ஐக்கியமாயினான். பின்னுற்றார் அந்நகரிற் பெரியரோடு கோவிலினுட் போய் புன்னுற்றாணாக் காணுமற்றிகைத்து அன்பினம் ருணுமுன்னின் றார். மான்மழுபிறைமுடி கறைக்கண்ட மிவைவிளங்க அண்டினோடு துதிக்க அத்நீமலகன்முன் இடபாருடராய்க் காட்சிகொடுத்தார். தரிசித்துச்சுதன் மறைந்த துன்பத்தைமாற்றும் பரமானந்தமயமாய்த் தன்மனையோடுண் ம கிழ்கின்றான். வெள்ளேற்றில்வந்த தாணு அங்குநின்ற ரெவருந்தரிசித்துப் போற்ற அமிர்தலிங்கத்துண்மறைந்தார்; இவ்வகிசயம் புகலவொண்ணாது; ஆதலாற் றென்கையிலாயமென்று முன்னோதினது அத்தலத்துக்குண்மையேயாம்; இப்பூதலத்திற் சிவபுரம் அஃதேயென்று சூதர் அத்தலத்தினர் துதிப்பச்சொல்கின்றார். பிரளையகாலத்தினுந் தன்னிலை யுடைமையழியா து வாழ்ந்திருக்குமத்தலம் முப்பொருளும் ஒருபொருளாகிய தாணுவின் சுசீந்திரத்தலமாம். சடவுளாடியதீர்த்தங் காண்பரிதாயும், எழுகடலும் அதி னிடை தோன்றுவதாயுமுள்ள அதிசயம் ஒன்றோ! பல அதிசயம்சேர் வதும் தீர்த்தங்களுள்ளும் அச்சுசீந்திரத்தலமாம். தேவர்வணங்கும் இந்தி ரற்குச்சாபந்தீர்த்து யாவரும் அதிசயத்தேத்துந் தலம் சுசீந்திரத்தலமாம். அரன்முதல்மாவரும் அமிர்தலிங்கத்திற்பிரமுறச்சேர்ந்து அருள்செய்வது, மேன்மையான மாதவர்வணங்கவாழ்ந்து சுந்தரமுறுவதும் அச்சுசீந்திரத்த லமாம். ஞானகானனத்திற்சேர்ந்து ஞானதீர்த்தத்திலாடி ஞானமாம். அர சைவாழ்த்தி ஞானலிங்கத்தைப்போற்றி சபையைத்தரிசிக்கின் முத்தியை யளிக்கு மெஞ்ஞானத்தலம் சுசீந்திரத்தலமாம். ஞானகானனத்திலவைத்து, ஈசனன்ப ரொருத்தருக்கு ஒருநானொருபொழுதன்னமளிக்கில் மற்றொருதல த்தில் வேதவிருத்தர்க ணூறுபேருக்களித்த பலன்றும். எந்தையாகியதா ணுவா மரசினீழிலிருந்து பஞ்சாக்கரத்தைப் பத்துருச்செபித்தால் ஆயிரம் உருச்செபிக்கும். பலன்றது ஐயானன்பதத்தையுந்தரும், சித்தராற்புகழா நின்ற சுசீந்திரத்தலமான் மியம்படிக்கும் பத்தர்கேட்கும்விரதியர் இவர் முத்தரேயாவர்; மூவரும் ஆவர்க்கத்தரேயாவர் என்றறிந்துகொள்ளக்கடவீர் கன்: என்று சூதர் நைமிசாரண்ணியமுனிவர்களுக்குச் சொன்னார்: நெருங் கியமாதவர்களும் வரிசைசெய்து ஆசியாற்றுதித்தார். அப்பேர்ப்பட்ட சூத முனிவாக்கியத்தார் சுசீந்திரத்தலபுராணத்தைக் கரும்பினிரதம்போன் முத் தமிழ்க்கவிஞானினி துரைத்தான்.

இச்சருக்கத்தில் வடதூலார் யாஞ்ஞவற்கச்சருக்கமென்று பெயரிட் டிருக்கலாமென்று நம்புகிறேன்; எட்டுப்பிரிதிகடோறும் ஆக்கினவற்கி சரு க்கமென்றிருத்தலால் அவ்வாறச்சியற்றினன்.

சுசீந்திரப்புராணம் முற்றிற்று.

உ
பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
ந	உரு	மொப்பதின்னி	மொப்பதிந்ரி
ச	கந	றவப்பெய	றவப்பய
சு	கஅ	பேரரிக்கய	பேரரிக்கய
எ	கஎ	பூசைகலா	பூசைகலா
அ	கக	ஓர்	ஓய்
கக	கஅ	ததிக	ததிக
கஉ	கஎ	மன்னயிற்	மன்னதற்
கச	கக	பழந்தோ	பழத்தோ
கசு	நக	பிறிந்திடுக	பிரிந்திடுக
கஎ	கௌ	னச்சொற்	னச்சொற்
கஅ	ச	மானவர்	வானவர்
உௌ	நௌ	திரவினா	திறவினா
உக	க	மூவருமுனி	மூவருமமுனி
ய	கந	துச்சுரித்தி	துச்சுரித்து
ய	ய	கக்கி	கக்கிப்
ய	கச	பிடியோடன்	பிடியோடென்
ய	கஎ	வெளியில்வரக்	வெளியில்வரக்
ய	கஅ	கேற்றன	கேற்றன
உந	கக	நான்குடைய	நான்குடைய
ய	உக	மணிவாய்க்	மணிவாய்க்
உரு	கரு	தெய்ப்பாள்	தேய்ப்பாள்
ய	கஎ	என்றுறைத்த	என்றுரைத்த
நக	உச	லளித்தாக்க	லழித்தாக்க
சக	அ	குறைத்த	குரைத்த
சசு	கஅ	யெதிறசென்று	யெதிறசென்று
ருக	கச	ஏற்போற்	ஏற்போர்
ய	கரு	ஏற்போற்	ஏற்போர்
ருந	ச	சாரத்	சாரத்தோ
ருச	ரு	தொல்லுலகத்	தொல்லுகத்
ருஎ	கச	மூறும்	முறும்
ருக	நச	மேதவ	மதேவ
சுௌ	ந	கொடுத்தார்	கொடுத்தார்
சுக	அ	துறுக்கருத்தி	துறுகருத்தி
சுஉ	கசு	மறையினர்	மறையினர்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
சுந	கக	முனிவா	முனிவர்
சுசு	நஉ	கிடறக	கிடரக
சுஎ	கச	யொன்றர்	யொன்றர்
௧௧	உக	னோடு	னோடு
௭௦	நந	னதியோடு	னதியோடு
௭௫	உஅ	முனையவ	முனையவ
௭௭	அ	குழதற்கு	குழதற்கு
அச	ந	முனிவரர்	முனிவா
௧௧	க௭	திருப்பம்பைப்	திருப்பம்பைப்
௧௧	உ௭	தேவா	தெழுவா
கக	கக	வாருதிக்	வாரிதிக்
க௦ச	ந௦	கறையாம்	கரையாம்
க௦டு	ச	வறையும்	வரையும்
ககந	உக	மங்கள்	மங்கள்
ககசு	கக	கின்னோ	கின்னோ
கஉஉ	கந	மும்முள	மும்முழ
கஉந	உ	பட்டவனை	பட்டவனை
கஉச	கசு	மற்றறி	மற்றறி
கஉசு	டு	தனைத்தே	தழைத்தே
கஉஅ	ந௦	றுறையெனச்	றுறையெனச்
கஉசு	க௭	முற்றும்மில்	முற்றும்மில்
கநக	உடு	நினைத்தேன்	நினைத்தேன்
கநஉ	கஅ	ற்கோளீஇ	ற்கோளீஇ
கநடு	க௭	ன்	ள்
௧௧	௧௧	அவன்	அவன்
கசஉ	சு	மிருவருங்	மிருவருங்
௧௧	உக	கொற்றகுடை	கொற்றக்குடை
கச௭	சு	முவருமொரு	முவரும்மொரு
கடு௦	ச	முறையோ	முறையோ
கடுக	கடு	தருக்கன்ன	தருக்கன்ன

